

SALLYfGREEN

Nathan Byrn bir kez daha kaçıyor.

Avcı Ak Cadılar saldırıyor! Anık hiçbir Kara Cad. güvende değil!

Nathan hiç olmadığı kadar güçlü ama aynı zamanda aklını kaybetmenin eşiğinde.

İttifak t savunmak için. İttifak ın elindeki en güçlü silah olmak zorunda.

Ve kendisinden nefret eden ad. »plumunu kurtarmak için sevdiğ her şeyi riske atması gerekiyor.

Bela ile başlayan ve *Vııhşı* ile devam eden Nathan ın öyküsü, serinin son kitabı *Kayıp* ile okuru sarsacak ve akıllardan uzun süre çıkmayacak!

"Nete* nelese okuyara*ınını bir hikâye | Marrv Pıxırr'ın çok daha karanlık olduğunu *t (irimi))
Ohmı\ait Adam ılc hulu>tuşunu du>unun'

METRO

"Stephnie Mcycr'ın tabımın varisi sonunda belli oldu-

facebook.comiDEXpub

wrwww.dexkitap.com

KayıP *JiUAL*

özgün adı: *HalfLost* © Half Bad Books Ltd, 2016 **Yazan:** Sally Green

Kapak tasarımı: Tim Green, Faceout Studio **Kapak illüstrasyonu:** Justin Metz Tüm hakları saklıdır.

Çeviri: Taylan Taftaf **Yayına hazırlayan:** Sibel Doğru **Kapak uygulama:** Serkan Yolcu **Grafik uygulama:** Havva Alp

Yazar ve tasarımcı tüm haklarını saklı tutar.

1. Baskı / İstanbul, 2016 ISBN: 978-605-09-3465-6 **Sertifika no:** 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar Tel: (0212) 515 49 47 **Sertifika no:** 11965

Babamın anısına...

“Aynı insan, farklı yaşlarda, farklı şartlar altında bütünüyle farklı bir insandır. Bazen iblisliğe, bazen azizliğe yaklaşır. Ama adı asla değişmez ve bizler, iyi ve kötü olmak üzere, her şeyi bu ada yükleriz.”

Gulag Takımadaları, Aleksandr Soljenitsin

kaybolmadım, yaralıydım

“Parola belirlemeliyiz.”

“Öyle mi? Neden?”

“Çünkü bir gün şu gezintilerinden birinde ölüp gideceksin. Kılık değiştirme yeteneğine sahip bir Avcı senin görünümünü alacak ve kampa gelip beni öldürecek.” “Kampı bulup seni öldürdükten sonra ıslık çala çala eve dönmemi beklemeleri daha muhtemel.”

“Islık kısmından emin değilim ama bu da olası.”

“O halde parola ne olacak?”

“Tek bir sözcük değil, cümle olmalı. Ben belli bir şey söylediğimde, sen de doğru yanıt vermelisin.”

“Anladım. Öyleyse ben, ‘Islık çalıyorum çünkü on Avcı öldürdüm,’ dediğimde, sen de Ama Eiger Dağı’na tırmanmayı tercih ederdim,’ dersin.”

“Gerçekten sorabileceğim bir soru düşünüyordum.” “Ne gibi?”

“Uzun zamandır yoktun. Kayıp mı oldun?”

“Peki yanıtım ne olacak?” ****Kaybolmadım, yaralıydım.****

“Böyle bir şey söyleyeceğimi hiç sanmıyorum.”

“Gene de... Deneyelim mi? Doğru anladığına emin olmak için?”

“Hayır.”

taşlar

Babam yirmi sekiz yaşma girdiği yıl otuz iki kişi öldürmüştü. Celia bana Marcus'la ilgili gerçekleri öğretirdi. Bu ölü sayısı da onlardan biriydi. Soul'un liderliğindeki Meclis ve Özgür Cadılar ittifakı arasındaki savaştan önce, bu Marcus'un en çok cinayet işlediği yıldır. Eskiden otuz iki kişinin çok fazla olduğunu düşünürdüm.

On yedisine bastığında, yani bağış töreninin gerçekleştiği yıl, Marcus yalnızca dört kişinin canını almıştı. Bense halen on yedi yaşındaydım. Babamın öldüğü, İttifak'ın neredeyse yarısının can verdiği, bugün artık o günden bahsetmeye cüret edebilecek biri çıkarsa ancak "BS" olarak anabileceği Bialowieza Savaşı'ndan önce, yirmi üç kişi öldürdüm.

BS aylar önce gerçekleşti ve artık ölü sayım ellilere ulaştı.

Net olmak gerekirse, bugüne dek elli iki kişi öldürdüm.

Bu türden konularda net olmak önemliydi. Pilot (o zaten ölecekti) ve Sameen listemde yer almıyordu. Sameen'i öldürerek ona merhamet gösterdim. Sameen'i öldürenler

Avcılardı. Cepheden kaçarken onu sırtından vurdular. Peki ya Marcus? O da kesinlikle elli iki kişilik listemde yer almıyordu. Babamı ben öldürmedim. Babamı, o öldürdü.

Annalise.

Onun adını andığımda bile kusmak istiyordum. Onunla ilgili her şey midemi kaldırıyor. Sarı saçları, mavi gözleri, altın rengi teni. Onunla ilgili her şey tiksinti verici ve kötüydü. Beni sevdiğini söylemişti. Ben de onu sevdiğimi söylemişim ama ben dediğimde ciddiydim. Onu sevmişim. Ne aptallık! Ona, bir O'Brien'a âşık olmak! Bana onun kahramanı, prensi olduğumu söylemişti ve ben de budala gibi ona inanmak istemişim. Ona inanmışım.

Şimdiyse tek istediğim onu öldürmekti. Vücudunu parçalamak, ona çılgılık attırmak istiyordum. Ama bu bile kâfi değildi; kâfi olmaya yakın bile değildi. Yaptığım şeyin ne kadar zor olduğunu anlaması gerekiyordu. Elini kesip ona kendi elini yedirmeliydim. Ya da gözlerini çıkarıp ona kendi gözlerini yedirmeliydim. Ama bunlar bile, yapmak zorunda kaldığım şeyin yanında daha kolay olurdu.

Elli iki kişi öldürdüm. Ama aslında bundan sonra tek istediğim onu elime geçirmektir. Elli üç rakamıyla sonsuza dek mutlu olabilirdim. Bir tane daha ve tatmin olabilirdim.

"Yalnızca o."

Savaş alanıyla eski kampı santim santim aramıştım. Karşılaştığım bütün Avcılar'ı öldürmüştüm. Bazıları savaşın sonrasındaki pisliği temizliyordu. Bazılarının izini sürmüştüm. Ama onu görememişim. Ona dair bir ipucu bile yoktu! Günler ve haftalar boyunca onu aramıştım. Hiçbir işaret, hiçbir ayak izi beni ona götürememişti.

"Hiçbir şey."

Bu sesle başımı kaldırdım ve dinledim. Sessizdi.

Sesin kaynağı bendim. Gene kendi kendime konuşuyordum.

“Siktir!”

Annalise! Bana bunu o yaptı.

“Sikeyim Annalise’i.” Başımı kaldırıp etrafıma baktım ve ağaçlara haykırdım. “Annalise’i sikeyim!”

Ardından alçak sesle “Tek istediğim onu öldürmek,” dedim taşlarıma. “Yok etmek. Ruhunu ortadan kaldırmak. Onu yeryüzünden silmek istiyorum. Sonsuza dek. Sadece bu. Bundan sonra duracağım.”

Elime aldığım küçük bir taşa “Belki de öyle değil,” dedim. “Belki de durmam.”

Marcus hepsini öldürmemi istiyordu. Belki de bunu yapabiliirdim. Marcus bunu yapabileceğimi biliyordu. Yoksa böyle bir şey söylemezdi.

Taşlarımdan küçük bir yığın oluşturmuştum. Elli iki taş vardı. Kulağa çok gelse de, aslında önemsiz bir rakamdı. Babamın bana öldürteceği kişilerin rakamının yanında hiçbir şeydi. Annalise yüzünden can verenlerin rakamının yanında da hiçbir şeydi. BS’de yüzün üzerinde kişi ölmüştü. Annalise’in katliam düzeyine çıkmak istiyorsam kendimi geliştirmem gerekiyordu. Onun yüzünden ittifak yok olmuştu. Onun yüzünden Marcus ölmüştü. Saldırdıkları esnada Avcılar’ı geride tutabilecek, hatta onları mağlup edebilecek tek kişiydi Marcus. Ama onun yüzünden, o Marcus’u vurduğu için, İttifak yok olmuştu. Ve zihnimde, en başından beri Annalise’in Soul’un casusu olduğuna dair sinir bozucu bir düşünce dönüyordu. Soul onun amcasıydı. Gabriel asla Annalise’e güvenmemiş ve Cenevre’de Mercury’nin apartman dairesinin yerini Avcılar’a bildiren kişinin Annalise olabileceğini söylemişti. Buna bir an olsun inanmamıştım ama belki de Gabriel haklıydı.

Ağaçların içinde bir hareket sezmemle, Gabriel’in ortaya çıkması bir oldu. Ateş yakabilmemiz için odun toplamaya gitmişti. Sanırım az önce bağırdığımı duymuştu. Beni duymamış da, zaten geri dönüyormuş gibi gelip odunları yere bıraktı ve taşlarımin önünde durdu.

Gabriel’e taşların ne olduğunu söylemedim. O da sormadı. Ama sanırım anlamıştı. Tırnağım kadar bir taşı elime aldım. Bunlar küçük ama her biri farklı taşlardı. Her biri öldürdüğüm bir kişi içindi. Aslında bu taşların her birinin kimi temsil ettiğini biliyordum. Kastım bu kişilerin adları filan değildi. Bunların çoğu yalnızca Avcı’ydı. Ama esasen taşlar bana ölüm anlarını, dövüşlerimizi, nasıl öldüklerini hatırlatıyordu. Artık dövüşler birbirine karışmış, her şey tek bir kan gölüne dönüşmüştü. Ama yığınımda elli iki taş vardı.

Gabriel’in çizmeleri doksan derece döndükten sonra bir süre hareketsiz kaldı. Ardından “Daha çok oduna ihtiyacımız var,” dedi. “Yardıma gelecek misin?”

“Birazdan.”

Çizmeler kırk beş derece daha döndükten sonra, dört, beş, altı, yedi saniye bekledi ve yeniden ağaçların arasına döndü.

Cebimdeki beyaz taşı çıkardım. Oval şekilli, bembeyaz bir taşı bu. Kuvars. Yüzeyi pürüzsüzdü ama parlamıyordu. Bu, Annalise'in taşıydı. Bir gün Annalise'i ararken

bir ırmağın kıyısında bulduğum bu taşın iyi bir işaret olduğunu düşünmüştüm. Bir gün onun izini bulacağıma emindim. Henüz bulamamıştım ama bulacaktım. Onu öldürdüğümde taşını diğer taşların arasına eklemeyecek, fırlatıp atacaktım. Yok olacaktı. Onun gibi.

Belki o zaman rüyalar kesilirdi. Bundan şüpheliydim ama asla bilemezdim. Rüyalarımnda Annalise'i çok fazla görüyordum. Bazen rüyalar güzel başlasa da bu uzun sürmüyordu. Bazı rüyalarımnda Annalise babamı vuruyordu ve bu, tıpkı BS'de olduğu gibi oluyordu. Şanslıysam bu anın öncesinde uyanıyordum. Ama bazen devam ediyordu ve her şeyi en başından itibaren bir daha yaşıyordum.

Rüyalarımnda Gabriel'i görmeyi tercih ederdim. Bunlar güzel rüyalar olurdu. Eskiden olduğu gibi birlikte dağlara tırmandığımızı görürdüm. Eskiden olduğu gibi arkadaş olurduk. Halen arkadaştık. Her zaman da arkadaş olacaktık. Ama artık bir şeyler farklıydı. Çok fazla konuşmuyorduk. Bazen ailesinden, bütün bunlardan önce, yıllar önce yaptığı şeylerden ya da tırmanmaktan, okuduğu kitaplardan... Ne bileyim işte, sevdiği şeylerden konuşuyordu. Gabriel konuşmakta iyi olsa da ben dinlemekte çok kötüydüm.

Geçen gün bana Fransa'da yaptığı bir tırmanıştan bahsediyordu. Bir nehrin tepesindeydi ve çok güzeldi. Gabriel'i dinlerken, oraya ulaşmak için geçtiği ormanları hayal ediyordum. Ama Gabriel dağ geçidini ve nehri anlatırken, birdenbire hikâyeden kopup Annalise'in özgür olduğunu düşünmeye başlıyordum, içimdeki bir parça, *Gabriel'i dinle! Hikâyesini dinle!* deyip dursa da, Annalise'i düşünmeye devam etmek isteyen diğer bir parçam, *Gabriel konuşurken, Annalise bir yerlerde özgürce dolanıyor*, diyordu. Babam ölmüştü ve bedeninin nerede olduğunu bile bilmiyordum. Elbette onun bir kısmı benim içimdeydi. Çünkü babamın kalbini yemiştim ve bu, hayatımda yaptığım en hastalıklı şey olmalıydı. Buradaydım işte. Babasını yiyen çocuk buradaydı. Gabriel'in yanına oturmuş, siktiğim tırmanışını, tırmanışına başlamadan önce nehri nasıl geçtiğini dinliyordum. Bense kendi babamı nasıl yediğimi, son nefesini verirken onu kollarımın arasında nasıl tuttuğumu, Annalise'in özgürce bir yerlerde dolandığını ve bütün bunların nasıl normal olabileceğini düşünüyordum. Bu yüzden en sonunda, mümkün olabildiğince sakın bir sesle, "Gabriel, siktiğim tırmanışından bahsetmeyi keser misin?" dedim. Bunu gerçekten çok alçak sesle söyledim çünkü aksi takdirde çığlık atmaya başlayacağımı biliyordum.

Gabriel bir müddet sustuktan sonra "Elbette," dedi. "Peki sen de küfretmeden tek bir cümle kuramaz mısın?" Benimle dalga geçiyor, daha fazla gerilmememiz için çabalıyordu. Farkmdaydım ama nedense bu beni daha da sinirlendirdiğinden, ona siktirip gitmesini söyledim. Ama siktirip gitmesi dışında başka şeyler de söyledim. Kendimi durduramıyordum. Ona ağza alınmayacak küfürler savururken, Gabriel de bana sarılmaya çalışıyordu. Kolumu tuttuğunda onu ittim ve benden uzaklaşmasını, yoksa canını yakacağımı söyledim. Gabriel de gitti.

Gabriel gittikten sonra sakinleştim. Yalnız olduğum için muazzam bir rahatlama yaşadım; yalnız olduğumda daha rahat nefes alabiliyordum. Bir müddet iyiydim ama tam manasıyla sakinleştiğimde kendimden nefret

ettim çünkü Gabriel'in koluma dokunmasını, hikâyesini dinlemeyi istiyordum. Benimle konuşmasını,

normal olmayı istiyordum. Ama ben normal değildim. Normal olamazdım. Bütün bunlar Annalise yüzündendi.

Yan yana oturmuş, ateşe bakıyorduk. Gabriel’le konuşmak için kendimi zorlamam gerektiğini düşünüyordum. Normal bir insan gibi konuşmalı, dinlemeliydim. Ama aklıma söyleyebileceğim hiçbir şey gelmiyordu. Gabriel de pek konuşmuyordu. Sanırım taşlar yüzünden canı sıkılmıştı. Ona, dün eklediğim iki yeni taştan bahsetmemiştim. Gabriel’e bu taşlardan... Onlardan bahsetmek istemiyordum. Ekmeğimle sıyırdığım ince kâsemi bir kez daha sıyırdım. Kâsenin içinde hiçbir şey kalmamıştı. Yemeğimiz peynirle konserve çorbadan ibaretti; çorbayı sulandırmıştık ama hiç yoktan iyiydi. Halen açtım, Gabriel’in de doymadığını biliyordum. Gabriel aşırı ölçüde zayıflamıştı. Aslında artık sıskanın teki olduğunu söylemek daha doğruduydu. Zamanında biri de bana sıska olduğumu söylemişti ve o zamanlar ne kadar aç olduğumu hatırlıyordum.

“Et yememiz gerekiyor,” dedim.

“Evet, bu güzel bir değişiklik olurdu.”

“Yarın tavşan yakalamak için tuzak kuracağım.” “Yardım etmemi ister misin?”

“Hayır.”

Başka bir şey söylemeyen Gabriel, bir dalla ateşi karıştırdı.

“Tek başıma daha hızlıyım,” dedim.

“Evet, biliyorum.”

Gabriel ateşi bir kez daha karıştırırken, ben de kâsemi bir kez daha sıyırdım.

Bana sıska olduğumu söyleyen Trev’di. Bunu ne zaman söylediğini hatırlamıyordum. Liverpool’da, elinde plastik bir torbayla yolun yukarısına doğru yürüdüğünü hatırlıyordum. Bir süre düşündüğümde, oradaki fersiz kızı ve peşime takılmış Avcılar’ı da hatırladım. Bunlar bambaşka bir dünyada, bambaşka bir hayatta olmuştu sanki.

“Liverpool’da karşıma bir kız çıkmıştı,” dedim Gabriel’e. “Fersizdi ama sağlam kızdı. Bir erkek kardeşi, tabancası... Ve köpekleri vardı. Belki de o çocuk kızın erkek kardeşi değildi. Hayır, köpeklerin sahibi de bir başkasıydı. Erkek kardeşinin tabancası vardı. Bana bunu kız söylemişti ama çocuğu hiç görmedim. Liverpool’a Trev’le buluşmak için gitmiştim. Trev tuhaf bir tipti. Uzun boylu ve... Sessizdi. Havada süzülüyormuş gibi yürüyordu. Ak Cadı. Ama iyi biriydi. Bileğimdeki dövmeden örnek almıştı. Kan, deri ve kemik örneği. Dövmelerin işlevini çözmeye çalışıyordu. Her neyse, bir anda Avcılar ortaya çıktı ve kaçmaya başladık. Ama Trev’in bana geri getirdiği örneklerin olduğu plastik torbayı düşürdüğüm için geri dönmek zorunda kaldım. Torbayı fersiz kız bulmuştu. Kız bana torbayı geri verdi ve ben de içindeki örnekleri yaktım.”

Gabriel bana hikâyemin gerisini duymak istiyormuş gibi baktı. Hikâyenin geri kalanının nasıl olduğundan emin değildim ama biraz düşününce hatırladım.

“İki Avcı vardı. Bizi neredeyse yakalayacaklardı. Yani benle Trev’i. Ama şu kız, yani erkek kardeşi olan, bir fersiz çetesinin üyesiydi. Avcılar bizi yakalayacakken, bu

çete Avcılar’ı yakaladı. Oradan ayrıldım. Avcılara ne yaptıklarını bilmiyorum.” Gabriel’e baktım. “O zaman aklımdan Avcılar’ı öldürmek gibi bir düşünce geçmemişti. Şimdiyse onları öldürmemeyi düşünemiyorum.”

“Artık savaştayız,” dedi Gabriel. “Durum farklı.”

“Evet. Farklı olduğuna şüphe yok,” dedikten sonra ekledim. “O zamanlar sıksa olan bendim. Şimdiyse sensin.”

“Sıksa mı?”

Gabriel’in sorusuyla, bu hikâyeyi anlatmaya neden başladığımı ona söylemediğimi fark ettim. Aslında şu anda ikimiz de sıskaydık ve bunu açıklayacak halim yoktu. “Boş ver.”

Bir müddet ateşe bakarak sessizce oturduk. Kilometreler boyunca tek ışık kaynağı bu ateşti. Hava kapalıydı. Ay yoktu. Trev’le kankası Jim’in şu anda nerelerde olabileceğini düşündüm. O anda, bana sıksa diyenin Trev değil Jim olduğunu hatırladım.

“Greatorex’i görmeye gittim,” dedi Gabriel.

“Evet, biliyorum.” Zaten konserve çorbalarla peyniri oradan dönerken getirmişti.

Greatorex’e gitmek geçidin her iki tarafında bir saat kadar yürümeyi gerektiriyordu. Gabriel, ben taşlarımı sayarken onun yanına gitmiş ve belki de sonra odun toplamaya çıkmıştı. Herhalde saatlerdir taşlarımı sayıyordum.

“Yeni haber pek yok,” dedi. Bunu da biliyordum.

Savaşta canlı çıkan ittifak üyeleri, Avrupa’nın farklı bölgelerindeki gözden uzak yedi kampa dağılmıştı. Gabriel’le, Greatorex’in kampındaydık. Polonya’da küçük bir gruptuk. Ama biz onlarla birlikte değildik. Herkesten uzaklaşmak istemiştik. Burada kendi kampım vardı. Kamplar numaralandırılmıştı. Greatorex’inki Üçüncü Kamp’tı. Bu durumda bizimkisine Üçüncü Kamp B Blok ya da Üç Buçuğuncu Kamp denebilirdi. Her neyse, Üçüncü Kamp’ın başında olan Greatorex, Celia’nın kontrolündeki Birinci Kamp’la iletişimden de sorumluydu. Ama anladığım kadarıyla iletişim kurmayı gerektirecek bir durum yoktu. Greatorex’in elinden gelen yalnızca, bir gün bu eğitimin işe yarayabileceği umuduyla savaşta canlı çıkmış genç cadıları eğitmekti.

Üçüncü Kamp’a son uğrayışında eğitimdeki cadıları izlemiştim. Greatorex’den hoşlansam da, aynı şeyi genç cadılar için söyleyemezdim. Cadılar, ben onlara bakarken asla bana bakmıyorlardı. Başımı başka yöne çevirdiğimdeyse, bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. Bir kez daha onlara döndüğüm anda, zeminin çok ilginç olduğunu düşünüyormuş gibi gözlerini yere dikeyiyorlardı.

Sanırım babam için de durum aynıydı. Kimse onunla da göz göze gelmek istemiyordu. Ama eskiden ben diğerleriyle böyle bir şey yaşamazdım. BS’nin öncesinde, savaşçıların oluşturduğu ekibin bir

parçasıydım. Ben Nesbitt'le, Gabriel de Sameen'le eşleşirdi ve diğerlerinin yanında Greatorex'le birlikte çalışırdık. Esaslı bir ekiptik. Şakalaşır güler, birbirimize takılır, birlikte dövüşür, yemek yer, konuşurduk. Bu hissi özlemiştim. Bu his yok olmuştu ve bunu bir daha asla yaşayamayacağımı biliyordum. Gene de Greatorex sorumlu olduğu genç cadılarla halen çok iyiydi.

“Acemileri eğitmekte iyi,” dedim.

“Greatorex'ten mi bahsediyorsun?”

“Onun hakkında konuşuyoruz, değil mi?” Gabriel'e neden çıkıştığımı bilmiyordum.

“Benimle birlikte kampa gelmelisin. Greatorex seni gördüğüne memnun olacaktır.”

“Evet, belki.” Ama ikimiz de bunun hayır demek olduğunu biliyorduk.

Greatorex'i ya da Gabriel dışında herhangi birini son görüşümün üzerinden haftalar geçmişti. Hatta Gabriel'i saymazsam son gördüğüm kişiler şu iki Avcı'ydı ve onları da öldürmüştüm. Şimdi bunun üzerine düşündüğümde, karşılaştığım kişileri genellikle öldürdüğümü fark ettim. Kampından uzak durduğum için Greatorex'in bana minnettar olması gerekirdi.

“Eğittiği acemilerin neler yapabileceğini sana göstermek istiyor. Çocuklar çok ilerledi.”

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne demem gerekirdi ki? “Ah?” “Güzel.” “Bu hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinden kimin sikinde ki?”

Gerçekten de ne diyeceğimi bilemiyordum.

O anda aklıma bir şey geldi. “Bugün günlerden ne?” diye sordum.

“Bunu bana dün de sormuştun.”

“Yani?”

“Bilmiyorum. Greatorex'e soracaktım ama unuttum. Bunun önemi var mı?”

Başımı iki yana salladım. Hangi günde olduğumuzun esasında hiçbir önemi yoktu ama kafamı toparlamaya çalışıyordum ve her gün bir öncekinden farksızdı burada. Aradan haftalar geçmişti ama aylar da olabilirdi. Zihnimdeki her şey birbirine karışmıştı. Odaklanmam, ipin ucunu kaçırmamam gerekiyordu. İki Avcı'yı dün öldürmüştüm. Ardından buraya gelmişim ama aradan çok daha uzun zaman geçmişti sanki. Geri dönüp cesetlere bakmalıydım. Ölü arkadaşlarının peşinden daha da çok Avcı gelecekti. Belki de aralarından birini yakalayıp sorgulayabilirdim. Belki de Annalise hakkında bir şeyler biliyorlardı. Annalise gerçekten casussa muhtemelen Soul'un yanına dönmüştü. Bu durumda Avcılar'ın onu görmesi olasıydı.

Sırtüstü uzanıp kolumla yüzümü kapadım.

Öldürdüğüm iki Avcı'dan Gabriel'e bahsetmemiştim. Bunu yapsaydım o da bundan Greatorex'e

bahsedecek ve Greatorex kampın yerini değiştirmek isteyecekti. Bu olmadan önce Avcılar'a bakmalıydım. Ama öncelikle uyumam gerekiyordu. Marcus öldüğünden beri doğru düzgün uyuyamıyordum. Biraz uyuduktan sonra gidip Avcılar'a bakabilirdim. Belki de bunu bir gün sonra yapardım. Yarın güney yönünde keşfe çıkabilirdim. Annalise'e dair bir iz arar ve buraya dönüp Avcılar'm cesetlerine bakardım. Biraz da yiyecek bulmak zorundaydım. O halde, yarın güney keşfi ve tavşan tuzaklarını halledip, bir gün sonrasında da ölü Avcılar'a bakacaktım. Şansım varsa birkaç canlı Avcı da bulabilirdim.

Kendi koluma baktığımı fark ettim; halen gözlerim açıktı. Gözlerimi kapatmayı bile hatırlamam gerekiyordu. Uyumam lazımdı.

Yan yana oturmuştuk. Bacaklarımızı kaya çıkıntısından aşağı sarkıtmıştık. Havada yapraklar uçuyordu. Annalise'in yanık tenli bacağı bacağımın çok yakımday-

dı. Uçuşan yapraklardan birine uzandığında, yaprakla gömleğimin kolunu aynı anda yakaladı. Bana dönerek dikkatimi çekmek için yaprağı yüzümün tam önünde tuttu ve yaprakla burnuma dokundu. Parıldayan gözlerinde gümüş şekiller hızla dönüyordu. Teni pürüzsüz, kadifemsiydi. Ona dokunmak istiyordum. Ona doğru eğilmeye çalıştığımda hareket edemediğimi fark ettim. Bir banka bağlanmıştım. Tepemde dikilen Wallend "Bu biraz tuhaf bir his verebilir," dedikten sonra boğazıma metal bir şey dayadı. Bir anda kendimi ormanda buldum. Dizlerimin üzerine çökmüştüm. Biraz ilerimde, yerde yatan babamın karnından kan akıyordu. Fairborn elimdeydi. Canlıymış ve bir an önce işe koyulmak istiyormuş gibi, bıçağın elimde titreştiğini hissedebiliyordum. Sağ elim Marcus'un omzunu tutmuştu. Ceketini hissediyordum. Babam "Bunu yapabilirsin," dedi ve başladık. İlk kesikle gömleği yırtıldı ve etine girdik. Ardından derinlere ilerledik. Üçüncü kesik daha da derine inerek, Marcus'un kaburgalarını kolayca kırıp geçti. Marcus'un teni de ellerim de kanla kaplanmıştı. Kan sıcaktı ama hızla soğuyordu. Parmaklarımı babamın kalbine doladım. Öne eğilirken kalbinin attığını hissediyordum. Isırdım. Ağzımdan kan fişkırdı. Öğürmememe rağmen yutuyordum. Bir başka ısırık aldım ve babamın gözlerinin içine baktım. Kanı ağzıma dolarken o da bana baktı.

Öksürerek, kusarak, ter içinde uyandım. Gabriel dönerek bana sarıldı. Ben de ona sarıldım. Gabriel tek kelime etmeden, yalnızca bana sarıldı. Bu iyiydi. Uzun müddet bu şekilde kaldıktan sonra "Rüyada ne gördüğünü anlatır mısın?" dedi.

Bunu düşünmek istemiyordum. Bu konuda kesinlikle tek kelime etmeyecektim. Gabriel ne yaptığımı, babamın yeteneklerini almak için ne yapmam gerektiğini biliyordu. Sonrasında beni kanlar içindeyken görmüştü. Ama en azından bunu yaparken görmemişti. Bu konuda konuşursam daha iyi hissedeceğimi düşünüyordu ama konuşmak, ne yaptığımı biraz olsun değiştirmeyeceği gibi, Gabriel de bunun ne denli tiksinti verici olduğunu...

"Nathan, konuş benimle lütfen."

Ardından ekledi. "Bu yalnızca bir *rüyaydı*, değil mi? Başka bir görü görseydin, bundan bana bahsederdin, değil mi?"

Gabriel'i iterek kendimden uzaklaştırdım. Görüler görmeye başladığımı ona söylememiş olmayı isterdim.

idman

Sabah saatleriydi. Koşarak kampıma dönüyordum. Artık kendimi çok kötü hissetmiyordum. Uzun bir koşuya çıkmıştım. Uykumdan uyanıp Gabriel'in görü görüp görme^ diğime dair beni sıkıştırmasının ardından, hava halen karanlıkken birkaç saat durmadan koşmuştum. Koşmak iyi geliyordu. Koştuğumda ormana, ağaçlara, zemine odaklanabiliyor ve çok daha iyi düşünüyordum. Ve yeteneklerimi de deneyebiliyordum.

Görünmez oldum. Artık bu yetenekte ustalaşmıştım ama bunun için çok çalışmıştım. Görünmez olmak için saydam olduğumu, havanın kendisi olduğumu düşünmem gerekiyordu. Derin nefesler alıp havaya dönüştüğümü hissetmeliydim. Bir kez görünmez olduktan sonra, nefes alışımaya odaklanabildiğim sürece bu şekilde kalabiliyordum.

Ellerimden şimşekler de yollayabiliyordum. Bunu yaparken, kıvılcım yaratmak için taşları birbirine sürtüyormuş gibi ellerimi birbirine sürtmem gerekiyordu. Bunu denediğim ilk sefer ancak bir kıvılcım çıkarabilmişim ama artık on metreye kadar uzanan şimşekler yollayabiliyordum.

En son geliştirdiğim yetenek ise ağızdan alev topları fırlatmaktı. Bunun için dilimi ağızımın tepesine sürtmem ve nefesimi dışarı vermem gerekiyordu. Bu ölümcül bir silah değildi ve havaya odaklanıp görünmez olduğum zamanlarda alev yaratamıyordum. Gene de kıyak bir yetenektir.

Her gün yeteneklerim üzerinde egzersizler yapıyor ve babamdan aldığım diğer yetenekleri keşfetmeye çalışıyordum. Marcus düşünce gücüyle nesnelere hareket ettirebiliyor, Gabriel gibi kılık değiştirebiliyor, bitkileri büyütüp öldürebiliyor, diğerlerini iyileştirebiliyor, metal nesnelere bükülebiliyor, geçitler açabiliyordu. Bunlar harika yeteneklerdi ama en iyisi, zamanı durdurabilmesiydi. Bütün bu yeteneklerin artık bende olduğuna şüphem yoktu. Bu yeteneklerden herhangi birini kullanabilmem, diğerlerini de kullanabileceğim anlamına geliyordu ama şu ana dek yeteneklerin tamamına erişim sağlayamamıştım. Babamın ölmeden önce zamanı nasıl durdurduğunu görmüştüm ve bu yetenek üzerinde diğerlerine nazaran daha çok çalışmama rağmen henüz hiçbir şey olmamıştı. En çok istediğim yetenektir bu. Bu yetenekle neler neler yapardım! Ama henüz başaramamıştım. Diğer taraftan, sahip olmayı istemediğim yetenek, geleceğe dair görüler görme yeteneği, bunu isteyip istemememden bağımsız olarak kendiliğinden gelmişti.

Görü, bir yetenekten çok lanetti. Görüler hayatımı mahvetmişti. Babamla ilişkim ve diğer her şey bir görü yüzünden mahvolmuştu. Babam, kendisini öldürecekime dair görüyü görmeseydi hayatımın nasıl olacağını merak ediyordum. Demek istediğim, Marcus hayatımın ilk on

yedi yılı boyunca benden uzak durmasına rağmen, en sonunda bu görü doğru çıkmıştı. Bu görü yüzünden çocukluğumu babam olmadan geçirmiş, onu tanıyamamış, Ak Cadılar'a esir düşmüştüm. Ak Cadılar'dan kaçtığımda ve nihayet babamla bir araya geldiğimizde, yalnızca birkaç ay içinde görü gerçekleşmişti. Bu görü olmasaydı babamın beni ninemin yanında bırakacağını sanmıyordum. Herhalde yanında olmamı isterdi. Yani lanet bir görü yüzünden on yedi yıl ayrı kalmıştık. Daha da tuhaf olanı, görüden haberim olmasaydı, babam bana görüşünde kalbini yiyerek yeteneklerini aldığını söylemeseydi, yaptığım şeyi yapabileceğimi hiç sanmıyordum.

Görüler rüyalardan farklıydı. Öncelikle, görüleri yalnızca uyanırken görebiliyordum. Bir anda

gökyüzünde tepenizden geçen bir bulut gibiydi bu görümler. Hissettiğim ürpertiyle birlikte, her şey daha donuk bir hal alıyordu. Ne olacağını ve bunu istemediğimi bilmeme rağmen, bir bulutun güneşin önüne geçmesini engelleme şansım ne kadarsa, görümleri durdurma şansım da aynıydı.

Elbette, bir görüyü gördükten sonra bunu unutmanız imkânsızdı.

Şu ana dek altı-yedi görü görmüştüm ve her seferinde görümler biraz daha detay kazanmıştı. Görümlerin birinde, bir ormanın sınırındaydım. Arkamda ağaçlar, önümde ise bir çayır vardı. Güneş gökyüzünde alçalmıştı. Hava altın rengindeydi. Her şey çok güzel ve huzurluydu. Arkama dönüp baktığımda, Gabriel'in ağaçların arasında durduğunu gördüm. Ona gitmem için bana el salladı. Son bir kez çayıra baktıktan sonra Gabriel'e geri döndüm ve bir anda kendimi geriye doğru uçarken buldum.

Bu ilk görümdü ve Gabriel'e bundan bahsettim. Ama bunun ardından başkaları da geldi. Birinde, ağaçların arasında yürüyen karanlık bir figür gördüm. Ve Gabriel'in elinde bir tabanca vardı. Bir kez daha kendimi geriye doğru uçarken buldum. Bir an gerçekten uçtuğumu düşünsem de, sırtüstü yere düştüm. Gökyüzüne, ağaçların tepesine bakıyordum. Karnımdaki acıyı hissettiğimde vurulduğumu anladım ve her şey birdenbire karardı. Görünün sonuydu bu.

Görümlerin en fazla iki dakika kadar sürdüğünü sanıyordum ve bittiğinde, kendimi ter içinde buluyordum. Karnımda yakıcı bir acıya eşlik eden kramplar oluyordu. Görümlerin önemli olduğunun farkındaydım. Aksi takdirde bunları görmeyeceğimi biliyordum. Ayrıca vurulmak da hoş bir şey değildi. Ama bu görümleri anlamlandırmıyordum. Gabriel neden beni vurulacağım bir duruma itiyordu? Ve soruların en kötüsü, düşünmek istemediğim soru şuydu: Beni vuran Gabriel miydi? Gabriel'in böyle bir şeyi asla yapmayacağını, beni ne kadar sevdiğini bilmem, görümlerin ne kadar sikik olduğunun kanıtıydı. Bildiğiniz gerçekler yerine görümlere inanmaya başlıyordunuz.

Kampa dönüp ateşin başına çöktüm. Neden geri döndüğümden emin değildim. Güneye doğru koşmaya devam edip tavşan tuzaklarını kuracaktım ama ancak kampa döndüğümde bunu yapmam gerektiğini hatırladım.

“Gideli çok oldu. Kayıp mı oldun?” diye sordu Gabriel bana doğru gelerek.

Gabriel ve lanet olası parolaları.

“Yanlış anlamışsın,” dedim. “Beni gördüğünde, ‘Uzun zamandır yoktun,’ demen gerekiyordu ve ben de yalnızca

birkaç saattir burada değildim. Yani bütün bu parola olayı çok aptalca.”

“Sözcüğü sözcüğüne parolayı kullanmak yerine, işin ruhunu korumaya çalışıyorum.”

“Avcı olsaydım şu anda çoktan ölmüş olurdun.”

“Sen de bu kaderi daha tercih edilir bulmam için elinden geleni yapıyorsun.”

Ona küfrettim.

Ayaklarımı yere sürterek biraz toz kaldırdı. Fairborn'la biley taşıyı çıkarıp işe koyuldum.

Gabriel yanımda dizlerinin üzerine çöküp "Bunu belli bir nedenden mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Biraz etrafa bakmayı düşünüyorum."

"Bugün tavşan tuzaklarını kuracağını sanıyordum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Kendimi şanslı hissediyorum. Bugün birkaç Avcı bulabilirim."

Bugün tuzakları kurup Avcılar'a yarın bakacağımı söylediğimin farkındaydım ama fikrimi değiştirmiştim. Avcılar'ın cesetlerine bakıp, daha fazlasının gelip gelmediğini anlamak istiyordum.

"Yemeğe ihtiyacımız var. Tuzakları bugün kuracağını söylemiştin."

"Tuzakları da kurarım o zaman."

"Öyle mi? Gerçekten mi? Yoksa gene günlerce ortadan kaybolup, beni burada ölüp ölmediğini düşünür bir halde mi bırakacaksın?"

Bıçağı bilemeye devam ettim.

Uzarak koluma dokundu. "Konuş benimle Nathan. Lütfen." Bıçağı bırakıp Gabriel'e dönerek gözlerinin içine baktım. "Dedim ya, ikisini de yapacağım."

Başımı iki yana salladı. "Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

"Ne olduğunu biliyorsun, Gabriel. Babamı öldüren cadıyı bulmaya çalışıyorum. Ama bu cadı ortalıktan kayboldu. İşin iyi tarafı, onu ararken Avcılar'la karşılaşıyorum. Etrafta onlardan çok var. Burası büyük bir ülke ama gene de onları bulup öldürebiliyorum."

"Gerçekten de hepsini bulup öldürebileceğini düşünüyor musun?"

Bu içten bir soru olmasına rağmen, Gabriel'in yeteneğinden çok akıl sağlığımı sorguladığını hissettim.

Gülümseyerek, mümkün olduğunca deli gibi görünmeye çalıştım. "Babam bunu yapabileceğimi düşünüyormuş gibiydi."

Gabriel bir kez daha başını iki yana sallayarak "Bazen kendini öldürmek istediğini düşünüyorum," dedi.

Bazen ben de bunu düşünüyordum ama dövüşürken aklımdan kesinlikle böyle bir arzu geçmiyordu. O anlarda hayatta kalmayı ne kadar istediğimi çok iyi biliyordum.

Gabriel devam etti. "Her saldırısında hayatını tehlikeye atıyorsun. Seni öldürebilirler Nathan."

"Görünmez oluyorum. Artık bunun için çok geç olana dek orada olduğumu anlayamıyorlar bile."

“Gene de vurulabilirsin. Her yerde kurşunların uçtuğu onca yerde bulunduk; şu ana dek bunun gerçekleşmemesi bir mucize. Cenevre’de az kalsın bir Avcı kurşunuyla can verecektin. Kurşundaki zehir seni az kalsın öldürüyordu. Yaran...”

“Dikkatliyim ve onlardan daha iyiyim. Çok, çok daha iyi.” “Onlar da görünmez olabilir. Onlar da...”

“Sana dikkatli olduğumu söyledim.”

Gabriel kaşlarını çattı. “Bu yalnızca seninle ilgili değil. Saldırıların buraya ve Greatorex’in kampına daha çok Avcı’nın çekilmesine neden oluyor. Herkesi daha tehlikeli bir durumda bırakıyor.”

“Greatorex’le çetesi bunun için eğitimde. Gerçi kampı taşıdığımız son iki sefer Avcılarla herhangi bir karşılaşma yaşanmadığı gibi, birilerini öldüren de yalnızca ben oldum. Ellere kan bulaşan benim. O tayfa yalnızca eğitime devam edip bir yerlerde saklanmak istiyormuş gibi...” “Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Ve bu benim için de doğru değil.”

Parmağımı Fairborn’un metal kısmında kaydırarak ince bir kesik açtım. Ardından kanayan parmağımı emip yaramı iyileştirdim. Biley taşını çantama, Fairborn’u da kılıfına soktum.

“Nathan, birkaç ölü Avcı savaşın gidişatını değiştirmeyecek. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Bunu onlara ben bağırsaklarımı deşerken söylesene.” “Ama bu Avcıların çoğunun çocuk olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Soul’un davasına inanmaları için bu çocukların beyni yıkanmış. Bizim savaşımız bu çocuklarla değil, Soul’la. Ak Cadı Meclisi’ni yöneten de, sapık büyülerini yapması için Wallend’i kullanan da Soul. Savaşman gereken kişiler onlar. Savaşı başlatanlar da onlar. Bu savaş, ancak onlar öldürüldüğünde sona erecek.”

“Çok yakında onları da bulacağım. Bu saldırıları idman olarak düşün. Babamdan aldığım bütün yeteneklerde uzmanlaştığımda, Soul’un karşısına çıkmaya hazır olacağım.”

“Şu anda da çocukları öldürerek idman yapıyorsun, öyle mi?”

Bir anda görünmez oldum, Fairborn’u kılıfından çıkardım ve yeniden görüldüğümde bıçağın ucu Gabriel’in boğazına dayanmıştı.

“Bunlar Avcı, Gabriel. Bizi avlayıp öldürmek için Soul’la birlikte çalışıyorlar ama ben de onları avlayıp öldürmenin peşindeyim. Gerekirse hepsini öldüreceğim. Genç ya da yaşlı. Acemi ya da eski kurt. Bunlar bir arada. Onlar kendi tercihlerini yaparken, ben de kendi tercihim yaptım.”

Gabriel koluma vurarak Fairborn’u elimden düşürdü.

“Bu şeyi bana doğrultma. Ben senin düşmanın değilim Nathan.”

Küfrettim.

“Tek yapabildiğin bu mu?” Bir adım gerileyerek elli iki taşlık yığınının üzerine bastı. “Küfredip öldürmek mi?” Taşlara bakarak “Bu yığında kaç taş olmasını istiyorsun Nathan?” dedi. “Bunlardan bir dağ yaratmak mı istiyorsun yoksa?” Ayağının kenarıyla taş yığınınına bir tekme savurdu. “Bu kendini daha iyi hissetmeni mi sağlayacak? Geceleri daha iyi mi uyuyacaksın?”

“Birkaç Avcı fazla değil de, birkaç Avcı az olmalarını bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Geceleri daha iyi uyuyabilmeme gelirse, dürüst olalım, durum bundan daha kötü olamaz zaten.” Bunları söylerken araya bildiğim bütün küfürleri eklemeyi de ihmal etmedim.

Sırt çantamı aldığımda, Gabriel kolumu yakalamak için hamle yaptı. Ama kendimi ondan kurtardım ve hızlı adımlarla kamptan uzaklaşmaya başladım. Arkama bakmadım.

basit bir tuzak

Bu defa koşarken Annalise’i düşündüm. Onu kovaladığımı, nefesimi ensesinde hissettiğini hayal ettim. Şartlar ne olursa olsun hiç durmadan saatlerce koşabilirdim ama onu düşünürken sanki zaman daha da hızlı geçiyordu. Fakat Annalise üzerine çok fazla düşünmemem gerekiyordu. Kendime karşı katı olmalı; yalnızca Avcılar’ı avlamaya odaklanmalıydım. Gabriel bir konuda haklıydı. Çok tehlikeli bir iş yapıyordum ve ne kadar iyi olursam olayım halen şansları yaver gidebilirdi. Şansın her zaman benden yana olması için kendimi geliştirmek zorundaydım. Daha iyi, daha hızlı, daha güçlü olmalıydım. Zayıf yönlerim üzerinde çalışmalıydım. Bana bunu Celia öğretmişti. *Hatalarından ders al ama düşmanlarının da kendi hatalarından ders alacağını unutma.* Bu yüzden bir Avcı grubuna saldırdığım her sefer öğrenmeye ve yeni yeteneklerimi geliştirmeye devam ediyordum.

Koşarken bir yandan yeteneklerim üzerinde çalışıyordum. Görünmez oluyor; önce sol, ardından sağ elimden şimşekler yolluyor; ağızımdan alev çıkarıyordum. Şu ana dek Avcılar’la karşılaşmalarım da babamdan aldığım yetenekler içinde yalnızca görünmezliği kullanmıştım ama buna rağmen en son çarpışmada bir kurşun beni sıyırıp geçmişti. Elbette bundan Gabriel’e bahsetmemiştim. Kurşunun tenimi sıyırıp geçtiği yere bulaşan zehri dışarı akıtmam birkaç saatimi almıştı. Ama bu deneyimden ders almıştım; yani Celia buna memnun olurdu. Kurşunu yememin nedeni yavaş kalmamdı. Aynı yerde yarım saniye daha uzun kalmıştım. Bu bir daha asla yaşanmayacaktı. Artık görünmez durumdayken ellerimden şimşek yollamaya çalışıyordum. Bunda ustalaşabildiğim zaman Avcılar’a çok fazla yaklaşmam gerekmeyecekti. Şimşekler nerede olduğumu Avcılar’a göstereceğinden, bir yandan şimşek yollarken bir yandan da hareket halinde olmak zorundaydım. Sol elimden bir şimşek yollayıp kendimi yere attım ve hızla dönerek sağ elimden ikinci bir şimşek çıkarıp ilerlemeye devam ettim.

Ardından bunu bir daha yaptım. Bu defa daha hızlı ve güçlüydüm.

Ve bir daha yaptım.

Hava kararana dek koşmaya devam ettim. Bir ırmağın kıyısında durup kampımı kurdum. Yere uzandım. Açtım. Geceki peynirle çorbayı kustuktan sonra hiçbir şey yememişim. Ama yemeği düşünmeden önce yapmam gereken bir şey vardı. Bir kez daha zamanı durdurmayı deneyecektim. Marcus’un ellerini nasıl çevirdiğini ve avuçlarını birbirine nasıl sürttüğünü düşündüm. Aynı tekniği deneyerek, etrafımdaki her şeyin yavaşladığını ve durduğunu hayal ettim. Orman kıpırtısız bir hal aldığına nefesimi

tutup, başarıp başaramadığımı merak ettim. Başaramamıştım. Zaman durduğunda yaşanan hareketsizlik çok daha farklıydı. Babama bu yeteneği nasıl kullanabileceğimi sormayı istedim. Aslına bakılacak olursa, ona sormak istediğim çok şey vardı. Her şeyden önemlisi, onunla daha çok zaman geçirmeyi istedim.

Babamın bana verdiği altın yüzük parmağımdaydı. Dudaklarıma yaklaştırdığım yüzüğü öptüm. Ne denli kısa olursa olsun, Marcus'la birlikte geçirdiğimiz zaman harikaydı. Babamın hareketlerini taklit ederek birçok şey öğrenmişim. Bir kartala dönüşmüştüm; birlikte uçmuş, birlikte avlanmıştık. Bu günler benim için çok kıymetliydi. Onunla birlikteyken, konuşmadan yan yana otururken, onu tanıdığımı ve onun da beni tanıdığını hissetmişim.

Bir kez daha zamanı durdurmayı denesem de gene başaramadım. Artık yemek yemem gerekiyordu. Hayvana dönüşmeliydim. En azından bu yetenek, yani benim kendi yeteneğim, artık bana çok doğal geliyordu. Gerçi son zamanlarda bu yeteneği çok sık kullanmıyordum. Eskiden olduğu gibi yeteneğimden korkmuyordum ama bunun beni farklı bir yere götürdüğünü anlamıştım. Dönüştüğüm hayvan, insanlarla ilgili hiçbir şeyi umursamıyordu. Annalise'i, hatta babamı bile... Yeteneğimi keşfettiğim ilk günlerde dönüştüğüm hayvana nasıl bağırdığımı, beni anlamasını nasıl beklediğimi çok iyi hatırlıyordum. Aslında benim onu dinlemem, benim onu anlamam gerekiyordu. Artık içimdeki hayvana, diğer benliğime saygı duyuyordum. O gaddar, hızlı ve vahşiydi. Ama bu özellikleriyle ve dünyayla barış içindeydi.

Hayvana dönüşmeden önce kıyafetlerimi çıkarmam gerekmiyordu. Ayağa kalktım, derin bir nefes aldım ve kurdu düşündüm...

Porsuk yakaladık. Ben ve içimdeki hayvan. Güzel yemekti. Yaklaşık dört saat uyudum. Rüya görmedim. Ve yeniden insana dönüşmüş olarak yola koyuldum. Bir yandan yeteneklerimi denerken kendimi zinde ve hızlı hissediyordum. Öğleden sonra iki Avcı'yı öldürdüğüm yere ulaştım. Açıklık alana yaklaşırken yavaşlayıp etraftan dolandım.

Burada zemin düzdü. Ağaçlar olgun, altlarındaki toprak ise çıplaktı. Açıklık alan doğal bir şekilde oluşmuştu; büyük bir ağaç devrilirken yanında iki ağacı daha götürmüştü. Zeminde üç büyük ağaç gövdesi uzanıyordu. Avcılar buraya ilk geldiğinde sonbahar zamanları olmalıydı. Artık kış olmuştu. Açıklık alan geniş ve aydınlık olsa da, bir şekilde daha soğuktu. Avcılar'm cesetleri gitmişti.

Hemen açıklık alana girmedim. Alanın etrafından dolanarak, ne olur ne olmaz diye arama ağaçları koydum. Alanın etrafında attığım turda hiçbir şey bulamadım. Burada yalnız olduğuma artık epey emindim. Yani, oldukça emindim. Yüzde doksan beş emindim.

Sessiz, ağır adımlarla, götürülmelerinden önce cesetlerin durduğu yere yaklaştım. Çok fazla ayak izi vardı. Bu izler ölü Avcılar'a değil, daha sonra gelen canlı olanlara aitti. İzler kuzeye doğru yöneliyordu. Cesetleri götürmüşlerdi. Ayak izlerini incelediğimde, ikiden çok, sekizden az Avcı'nın buraya geldiğini tahmin ettim. Her zaman eşli çalıştıklarından en fazla dört Avcı grubu olmalıydı. Ama

ayak izlerini okumakta çok iyi olmadığımdan bu yalnızca bir tahmindir. Dahası, izlerin ne zamandan kaldığını anlayabilecek kadar iyi değildim ama iki Avcı'yı üç gün önce öldürdüğümünden, herhalde

cesetler yakın bir zamanda götürülmüştü. Çok yakın bir zamanda.

İzleri takip etmeye çalışsam da bir müddet sonra kaybettiğimden, geri dönüp bir daha denemem gerekti. Bu defa çizme izlerinden birinin üzerinde bir başka ayak izi saptadım. Bu farklı bir izdi. Bir spor ayakkabıydı sanki. En azından bir Avcı çizmesine ait olmadığı belliydi. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Annalise?

Bu aptalca bir fikirdi. Annalise neden burada olacaktı ki? Onun burada bulunması çok, çok düşük bir ihtimaldi.

Gene de çok, çok düşük, sıfırdan daha yüksek bir ihtimaldi.

Avcıların ayak izlerini bir kez daha takip etmeye başladığımda ormanın daha derinlerine girdim ve çok geçmeden, spor ayakkabı izlerini bir daha gördüm. Bu izleri takip etmeye koyuldum. Ama bu çok yavaş bir süreçti. Gözümden hiçbir şey kaçmaması için bu işi yavaş yapmak zorundaydım ve önümde belli bir patika da yoktu. Bu bana ne denli tuhaf gelirse gelsin, Nesbitt'in yanımda olmasını istediğimi fark ettim. Nesbitt, Ittifak'm sahip olduğu en iyi iz sürücüydü ama ihtiyacım olduğu hiçbir zaman Nesbitt yanımda olmazdı.

Ormanın içinde ilerleyerek izleri öğleden sonra saatleri boyunca takip ettim. Güneş gökyüzünde alçalmaya başladıktan sonra ayak izlerini görmek zorlaşmıştı ama artık ışığa ihtiyacım yoktu. Çok yüksek olmayan bir bayırın tepesinden bir sonraki vadiye baktığımda çok daha ilginç bir şey gördüm: ağaçların arasından yükselen ince bir duman.

Kendilerini ateş yakacak kadar rahat hissediyorlardı demek.

Ya da bu bir tuzaktı.

Zihnimde Celia'nın sesi yankılandı. *Avcılar, iki yoldaşlarını kaybettikleri bir yerin bu kadar yakınında kendilerini açık etmezler.*

Kaç kişi olduklarını bilmemin imkânı yoktu. Dahası, Wallend ve büyüleri sayesinde görünmez de olabilirlerdi. BS'de görünmezlik yeteneklerini kullanmalarının ötesinde, savaşın ardından yakaladığım Avcılar'm çoğunun bu yeteneğe sahip olduğunu görmüştüm. Ama ben de aynı yeteneğe sahiptim. Ve kamplarına girmek istiyordum. Yanlarında biri vardı. Buna emin sayılırdım. Bu kişi Annalise olabilirdi. Altı kişiden daha kalabalık olduklarını sanmıyordum. Altı Avcı'yla başa çıkabilirdim.

Altı Avcı artı Annalise. Avcılar Annalise'i bulmuşsa, herhalde onu tutsak almışlardı. Ama belki de öyle değildi. Belki de Marcus'u vurup öldürdüğü için Annalise Avcılar'ın gözünde artık bir kahramandı. Belki de Gabriel haklıydı. Annalise en başından beri onların casusuydu. Belki de Cenevre'deki apartman dairesinin yerini ve Mercury'nin kulübesine ulaşan geçidi Avcılar'a bildiren Annalise'ti.

Daha yakından bakmam gerekiyordu.

Ağaçların arasında yavaş ve sessiz bir şekilde zikzaklar çizerek vadiye inmeye başladım. Zemin belli kesimlerde çıplakken, ince ağaçlar ve dikenli çalılar önümü kesti-

gi yerler de oluyordu. Nihayet vadinin tabanına indiğimde hava iyice kararmıştı ve cep telefonlarının zihnimde neden olduğu çınılamalar yükselmişti. Bu yüzden görünmez olup çok daha sessiz ilerlemeye başladım.

Çok geçmeden ilk Avcı'yı gördüm. Bu Avcı nöbette olmalıydı. Birkaç dakika onu izledim. Olduğu yerde durmuş, ormana bakıyordu.

Tahmin ettiğim gibi kampta altı Avcı varsa, diğerleri dinlenirken, yemek yerken ya da uyurken, ikisinin nöbette olacağını sanıyordum.

Geriye çekildim ve diğer nöbetçiyi bulmak için kampın etrafından dolandım. İkinci nöbetçi küçük bir açıklık alanın smırmdaydı. Tahmin ettiğim gibi iki nöbetçi vardı. İlk nöbetçinin bulunduğu yere dönerken bir cep telefonu sesi yakaladım. Üçüncü bir nöbetçi! Onu göremiyordum. Görünmez durumdaydı.

Demek ayakta üç Avcı vardı. O anda bir tıslama sesi daha aldım. Bir başka görünmez nöbetçi... Dört oldular.

İkinci görünmez nöbetçiyi bırakıp gördüğüm ilk Avcı'nın bulunduğu yere döndüm. Avcı'yı izleyebileceğim uygun bir nokta bulup yeniden görünür duruma geçtim. Bir saat kadar sonra yaklaşan ayak seslerini duydum. İlk Avcı'nın arkasında beşinci bir Avcı belirdi. Bu daha yaşlı bir Avcı'ydı. İlk Avcı'ya bir şeyler söyledi. Daha genç olan kadın başını salladıktan sonra kampa doğru yürümeye başladı. Yaktıkları ateşin alevlerini ya da dumanını göremiyordum ama aramızda en fazla otuz metre olduğunu sanıyordum. Yaşlı Avcı rahat görünmesine rağmen, uyuşuk biri olmadığı belliydi. Bunu daha önce bin kere yapmış gibi görünüyordu. Gece yarısı olmuştu, muhtemelen çok yorgundu ama gene de etrafi taramaya devam ediyordu. Bir an için beni gördüğünü sandım. Kalp atışlarım hızlandı, adrenalin pompalamaya başladım. Beni görmüş müydü?

Hareketsiz kaldım. Beni gördüğünü sanmıyordum. Kendimi açık edecek bir şey yapmamış; geride bir yerlerde, gayet iyi saklanmışım. Ama görünmez değildim. Kıpırdamadan durmaya devam etmem gerekiyordu. En ufak hareketim Avcı'nın yerimi anlamasını sağlardı. Şu anda görünmez duruma geçmem bile gölgelerde değişikliğe neden olarak yerimi açık edebilirdi.

Nefeslerimin aşırı sesli olduğunu fark ettiğimde, kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bekledim.

En sonunda Avcı bakışlarını başka bir tarafa çevirdi. Yavaş ve dikkatli bir şekilde ormanı taramaya devam etti ama beni görememişti. Durduğum yöne bakması yalnızca tesadüftü.

Ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Dört nöbetçi vardı. Dört nöbetçi, kampta toplamda en azından altı Avcı olduğunu gösterirdi ama sayıları daha da kalabalık olabilirdi elbette. Birinin, iki

arkadaşlarını öldürdüğüünün farkındaydılar. Ayak izlerime bakarak saldırıyı tek bir kişinin gerçekleştirdiğini ve katilin bıçak kullandığını anlamışlardı. Benim olduğumu anlamış olabilirler miydi? Şu anda Celia'nın kafasını duvarlara vuracağına emindim. *Elbette katilin sen olduğunu anladılar!*

Geri döneceğimi umut ediyorlardı. O halde bu bir tuzaktı. Bir kez daha Celia'nın sesini duydum. *Sen aptal mısın?! İki görünür, iki görünmez nöbetçi. Sana sayılarını daha az göstermek istiyorlar.*

Bu epey basit bir tuzaktı. Ama gene de tuzaktı. Benimle ilgili farkında olmadıkları gerçeklerden biri, cep telefonlarını sezebilmemdi.

Hakkımda ne biliyorlardı? Babamın kalbini yediğimi biliyorlardı. Marcus'un cesedine ulaştıklarında muhtemelen bunu anlamışlardı. Yani babamın yeteneklerinin artık bende olduğunun farkındaydılar. Elbette Marcus'un sahip olduğu yetenekleri biliyorlardı ama henüz hangilerinde ustalaştığımı bilemezlerdi. Herhalde henüz hiçbirinde ustalaştığımı düşünmüyorlardı. Zaman içinde ustalaşacağımı bildiklerinden, beni ne kadar erken yakalarlarsa onlar için o kadar iyiydi. Peşime düşmekten-se benim onlara gelmemi istiyorlardı. Bu kesinlikle bir tuzaktı.

Peki kamptaki diğer kişi kimdi? Annalise olabilir miydi? Onu istediğimi biliyor olabilirlerdi. Belki de onu kurtarmak istediğimi düşünüyorlardı. Savaşın ardından onu yakalamış olabilirlerdi.

Bu bir tuzaksa bir an önce buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Ama kamptaki kişi Annalise ise...

Aylardır onun peşindeydim. Bu şansını kaçıramazdım.

Bu durumda seçeneklerim şöyleydi:

Birinci seçenek: kamptan uzaklaşmak. Geri dönüp durumdan Greatorex'e bahsedebilir ve küçük ekibiyle sürdürdükleri eğitimin bir kez olsun işe yaramasını sağlayabilirdim. Hızlı davrandığımız takdirde iki gün içinde burada olabilirlerdi. Bu olasıydı. Ama iki gün içinde Avcılar'm buradan ayrılması da olasıydı. Bu durumda kamptaki kişi gerçekten Annalise ise, o da gitmiş olacaktı. Dahası, Greatorex buraya gelmeyi kabul etmeyebilirdi. Muhtemelen bu riske değmeyeceğine ve bunun yerine kampının yerini değiştirmeye karar verecekti.

İkinci seçenek: kampı izlemek ama saldırıya geçmemek. Annalise'in kampta olup olmadığını anlayabilirdim. Bu güzel bir seçenektir. Gerektiği takdirde, nöbetçileri aşip kampa girecek ve ardından geri çıkacak kadar görünmez kalabilirdim. Kamptaki Avcı olmayan kişi Annalise değilse, geri dönüp Greatorex'le birlikte gelebilirdim. Ama Annalise ise...

Üçüncü seçenek: saldırmak. Şu ana dek aynı anda dört Avcı'dan daha kalabalık bir gruba hiç saldırmamıştım. Görünmezlik yeteneğine sahip olsalar da, kazayla birbirlerini vurabileceklerinden yakın dövüşte bu yeteneği kullanmaktan hoşlanmıyorlardı. Kolaylıkla birkaç Avcı öldürüp çıkabilirdim. Çok kalabalıklarsa kaçar, peşime düşmelerini sağlar ve onları birer birer avlardım. Bugüne dek yalnızca tek bir Avcı kız hızıma ayak uydurabilmişti. Ama bu bir tuzaksa kamptaki Avcılar bana karşı kullanabilecekleri güçlü yeteneklere sahip oldukları için seçilmişlerdi ve bunların nasıl yetenekler olduğunu bilmeme imkân yoktu. En çok korktuğum, Celia'nın sahip olduğu, sağır

edici, tiz ses çıkarma yeteneğiydi. Bu ses beni aciz, savunmasız bırakıyordu ve böyle bir ses varken görünmez durumda kalabileceğimden emin değildim.

Bu durumda kampa saldırmak delilikti. Kampı izlemek ise riskliydi. Geriye tek bir mantıklı seçenek kalıyordu.

O halde... Kararımı verdim. Saldırıya geçecektim.

üçüncü seçenek

Deli olabilirdim belki ama intihara meyilli değildim. Gecenin en karanlık ve soğuk anında saldırıya geçecektim. Saldırı açık çarpışma şeklinde değil, gerilla tarzı olacaktı. Birkaç saat bekledikten sonra ellerim uyuşmaya başladı. Bu iyiye işaret değildi. Ağaçların arasında gerileyerek kamptan uzaklaştım ve ısınmak için on dakika kadar koştum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Nöbetçileri birer birer haklayacak; bunu sessiz ama çok hızlı yapacaktım. Nöbetçilerden ikisi görünmez olduğundan bu kolay değildi ama kim kolay olmasını isterdi ki? Nöbetçilerin işini bitirdiğimde kampa girip, artık orada kimler varsa onlarla ilgilenecektim. Hızlı ama soğukkanlılıkla hareket etmek zorundaydım.

Profesyonel davran ve düşün, derdi Celia. *Onları hemen öldüreceğim*, derdim ben de.

Ağaçların arasından kampı izlediğim noktaya döndüğümde, ilk nöbetçiye baktım. Bu, diğerlerine göre daha yaşlı olan Avcı'ydı. Sağlam dövüşeceğine emindim. Bu yüzden ona dövüşme şansı tanımamam gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp soğuk havaya odaklandım ve gö

rünmez olduğumu anladığım anda, ses çıkarmamaya dikkat ederek yaşlı Avcı'ya doğru ilerlemeye başladım. Artık çok yakındım. Fairborn elimdeydi. Avcı tam önüm-deydi; farkında olmasa da dümdüz bana bakıyordu. Bir adım daha attım ve boğazını kestim. Boştaki elimle vücudunu tuttum. Bana vurmaya çalıştı. Kıpırdayan dudaklarının arasından sözcükler yerine kan döküldü.

Avcı'nın cesedini uykuya yeni dalmış bir bebekmiş gibi dikkatle yere bıraktım. Bunu yaparken etrafi dinledim. Hiçbir tedirgin edici ses duymadığımdan ağaçların arasına dalarak ikinci nöbetçiye yöneldim. Görünmez durumdaki iki nöbetçiden ilkiydi bu. Avcı'nın cep telefonunun tıslamasını duymaya başladığımda yavaşladım. Tıslama yükselse de Avcı'nın nerede olduğuna dair ipucu vermiyordu. Durup dinlemeye başladım. Nefesini ya da herhangi bir hareketini duymayı bekledim. Ama telefonunun tıslaması dışında hiçbir şey duyamıyordum.

ilerlemeye devam ettim. Karanlık olmasına rağmen ezilmiş eğrelti otunu ve Avcı'nın ayak izlerini gördüm. Küçük bir adım daha atarken kollarımı açtım. Bundan sonrası Fairborn'un işiydi. Fairborn onu hissedecekti. Fairborn onun kanını istiyordu.

Fairborn'un beni yönlendirmesine izin verdim. Bıçağın gerildiğini hissettiğimde Avcı'yla aramızda ancak milimetreler kaldığını anladım. Ve Fairborn'u serbest bıraktım. Bıçak göğüs hizasında ileri atıldı. O kadar keskindi ki, Avcı'nın ceketi, teni, hatta kemikleri bile hızını kesemedi. Parmaklarıma bulanık sıcak kanı hissettiğim anda, sağ elim Avcı'nın boynunu buldu. Kadın yüksek sesle hırlarken Fairborn'u aşağı çekerek etini yardım.

Sıcak, kaygan bağırsakları sol elime döküldü. Artık görünür durumda olan Avcı yerde kıvranıyordu. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm, çenesini tuttum ve hırlamalarının duyulmaması için elimle ağzına kapadım. Yirmili yaşlarının ortasındaki bir başka genç kadındı bu.

Elimi Avcı'nın kıyafetlerine sildikten sonra Fairborn'u temizledim. Birkaç saniye için görünür duruma geçme riskine girmiştim. Artık çok daha hızlı hareket etmem gerekiyordu. Az önce gerektiği kadar hızlı davranmadığımdan kadın ses çıkarmıştı. Belki çok yüksek bir ses değildi ama diğer nöbetçiler duymuş olabilirlerdi. Nöbetçilerin kamptakileri uyandırması gibi bir riske giremezdim.

Kampa girmem gerekiyordu.

Elimden geldiğince hızlı ve sessiz devam ettim. Kamp ateşi artık sönmek üzere olsa da alevler, ateşin etrafında yatan üç şekli görebileceğim kadar aydınlık sağlıyordu. Ateşin biraz ilerisindeki büyük bir ağacın dibinde bir başka Avcı ve bu Avcı'nın yanında, ağaca zincirlenmiş, başına kukuleta geçirilmiş bir tutsak vardı. Minyon bedenine ve zayıflığına bakarak tutsağın kadın olduğunu düşündüm. Odaklanmam gerekiyordu. Kamptaki Avcı sayısı dördtü, iki nöbetçi halen hayattaydı. Bir de tutsağımız vardı.

Hızla kampa dalıp en yakınımda uyuyan Avcı'nın boğazını kestim. Ama kadının debelenmesine engel olamadığımdan, bir sonrakine çok daha hızlı bir şekilde geçmem gerekti. Artık sessiz olmak zorunda değildim. Hızlı olmam yeterliydi. Uyuyan diğer Avcılar uyansalar da, ne olduğunu anlamamışlardı, ikinci Avcı tam ayağa kalkmak üzereyken onu yere ittim ve Fairborn'u boğazına sapladım. Hiç durmadan üçüncüye döndüm. Ama dövüşmeden pes etmek istemiyormuş gibi görünen ikinci Avcı, aşırı ölçüde kan kaybetmesine rağmen bacağıma sarıldı. Ne zaman çıkardığını anlamasam da, elinde tabanca olduğunu gördüm. Ateş etti. Halen görünmez durumdaydım ama dengemi yitirmiştim. Kurşun beni ıskaladı. Avcı'nın yüzüne bir tekme geçirip yuvarlanarak kendimi yana attım.

Artık Avcılar'dan dördü ölü, dördü canlıydı ve kamp kaosa teslim oldu. Tutsağın başında bekleyen Avcı artık görünmezdi. Ama nöbetçilere bağırdığını duyabiliyordum. Ateşin başındaki Avcılar'dan üçüncüsü tabancasını çıkarmıştı. Fairborn'u kılıfına soktum ve her iki elimden çıkardığım şimşekleri iki yanımdaki Avcılar'a gönderdim. Dumanın arasında, ateşin önündeki Avcı'nın çılgılık attığını duyduğumda bu kadının üzerine atladım. Yeniden elimde olan Fairborn nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Bıçak kadının karnına girerek midesinden yukarı çıktı. Avcı son bir çılgılık atarken Fairborn boğazına ulaştı ve Avcı sustu. Tabanca sesini duyduğum anda ölü Avcı'dan uzaklaşarak yerde yuvarlandım.

Beş Avcı ölmüştü. Olduğum yerde eğildim. Tutsağı bekleyen altıncı Avcı görünmez durumda ve hareket halindeydi. Durmaksızın ateş etse de tam olarak nerede olduğunu anlayamıyordum. Kendimi bir kez daha yere atıp bekledim.

Ateş sesi kesildi. Ellerim kanla kaplı olmasına rağmen Fairborn mutluydu. Titreşimini, daha çok iş görmek için nasıl arzu duyduğunu hissedebiliyordum. Üç Avcı hayattaydı. Bir de tutsak vardı. Tutsağa baktım. Halen aynı yerdeydi elbette ama tortop olmuştu. O anda artık görünmez olmadığımı fark ettim. *Siktir! Odaklan! Nefes al. Ha*

vayı düşün! Ellerime baktım. Yeniden görünmezdim. Beni görmedikleri için çok şanslıydım ama

karanlıktı ve ben de yerdedim. Öyle ya da böyle, yeniden görünmezdim işte.

Birinin “Leydi iki!” diye bağırdığını duydum. Sesin sahibi hızla sağımdan geçiyordu. Bu daha önceden planladıkları bir şeyin kodu olmalıydı. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu!

Mümkün olduğunca hızlı ve sessiz soluma doğru koşmaya başladım ama kaslarıma kramp girmeden önce ancak üç adım atabildim. Önce bacak, ardından kol ve karın kaslarıma kramp girdi. Dizlerimin üzerine çöktüm. Başım yere düştü. Sessizce nefes almaya çalışıyordum. Kusmak istiyordum. Bir tür büyüünün etkisi altına girdiğimi düşündüm. Kötüydü kötü olmasına ama gene de Celia'nın çıkardığı tiz ses kadar değildi. Kendimi iyileştirebildiğim takdirde dövüşebilirdim.

Kendimi iyileştirdiğim anda ağaçlara doğru koşmaya başladım ama bir kez daha kaslarıma kramp girdi. Dizlerimin üzerindeydim ve tabancalar yeniden ateşlenmişti. Yerde yuvarlanmaya başladım. Bir yandan da ellerimden şimşekler yolluyordum. Bir ağacın gövdesine çarptığımda durup kendimi iyileştirdim ve ayağa kalktım. Açıklık alan kurşun yağmuruna tutulmuştu. Avcılar birbirlerine bağıriyordu. Kendimi yana atarken bir kez daha ellerimden şimşekler yolladım. Mümkün olduğunca çok şimşeği mümkün olduğunca uzağa yollamaya çalışıyordum. Kendimi iyileştirmem iyi geliyordu ama aynı zamanda çok sinirlenmiş ve korkmuştum. Açıklık alanın etrafından koşarken şimşekler ve alevler yolladım. Avcılar'dan birinin attığı çığlığı tabanca sesleri izledi. Ama artık kramp yoktu. Bu bitmişti.

Açıklık alanı ve ağaçların başladığı sınır çizgisini taradım. Kıpırtısızdım. Zor nefes alıyordum. Paniğe kapılmışım. Sakinleşmem gerekiyordu. Aynı zamanda görünmez kalmaya da devam etmeliydim. Kaslarıma kramp girmesine neden olan Avcıyı öldürdüğümü sanıyordum ama böyle düşünmemin tek nedeni artık kaslarıma kramp girmeme-siydi. Ve birden onu gördüm. Şaşırtıcı ölçüde yakınımdaydı. Bir ağaç vücudunun yarısını gizlemişti. Kollarından biri bana doğru uzanmıştı. Gözleri açıktı.

Bu durumda geriye iki Avcı kalmıştı.

Sağımdan gelen sesi duyduğum anda o tarafa bir şimşek gönderdim. Bugüne dek çıkardığım en güçlü şimşekti bu. Ardından ağaçların arasında birkaç adım attım. Tabanca sesleri yeniden başladı. Kendimi bir kez daha yere attım.

Ortalık sessizleşti.

Bekledim.

Bekledim.

Öldüklerinde görünür duruma geçerlerdi. Bakmak için başımı kaldırdım.

Hiçbir şey göremedim. Belki de gördüm. Duman. Ve yedinci Avcı'yı gördüm. Ölmemişti ama kararmış bir halde yere çökmüştü. Ceketinden dumanlar yükseliyordu. Sağ kolu vücudunun yanında sallanıyordu. Sol elindeki tabanca düşmek üzereydi. Etrafına bakıyordu. Serseme dönmüştü.

Geriye kalan son Avcı, bu Avcı'nın arkasında görünür hale geçti. Daha uzakta olmasına rağmen bir

şekilde onu vurmayı da başarmıştım. Yüzünü göremiyordum. Yerde hareketsiz yatıyordu.

Görünmez durumda kalmak için odaklanmaya çalışırken zorlanıyordum. *Yavaşça nefes al, havayı düşünmeye*

devam et. Yerdeki kıza bakmak için biraz yaklaştım. Yanmış yüzü kapkaraydı. Gözleri açıktı. Ölü numarası yapmadığına emindim. Ve görünür duruma geçtim.

Yere çökmüş diğer Avcı zorlukla nefes alıyordu. Beni görmesi için ona doğru birkaç adım attığımda tabancasını kaldırmaya çalıştı. Fairborn kızın boğazını kestiği anda elime daha da çok kan fişkırdı. Yerde yatan bir ceset daha vardı artık.

Tutsak halen yerde tortop olmuş haldeydi. Ayak bileklerinden ağaca zincirlenmişti. Elleri önden bağlanmıştı. Başına geçirilmiş kukuleta çenesinden sımsıkı bağlanmış; sarı saçlarından birkaç tutam dışarı çıkmıştı.

Titriyordum. Derin bir nefes aldım. Ardından bir daha, bir daha aldım.

Ellerim Avcılar'ın kanıyla yapış yapış olmuştu. Fairborn'u daha sıkı kavrayarak, tutsağın omzunu tuttum. Kendini geriye atmaya çalışsa da ses çıkarmadı. Başındaki kukuletanın bağcığını keserken dikkatli davranmayı umursamadığımdan Fairborn'un ucu boynuna değdi. Annalise bundan çok daha fazlasını hak etmişti. Kukuleta'yı çektim.

Düşen sarı saçlar kızın yüzünün yarısını kapadı. Annalise'in saçları?

Karanlıkta görmek kolay değildi.

Kız başını arkaya attı. Ağız tıkalı olsa da gözleri üzerimdeydi. Mavi gözleri korku ve gümüş parıltılarla doluydu. Ak Cadı gözleriydi bunlar.

Ellerimin titremesi artmıştı. Artık bunun nedeni hissettiğim yakıcı öfkeydi. Fairborn elimden kurtulmak için direniyordu. Bıçağı zemine doğrultarak kızıdan uzaklaştım.

tutsak

Kamp ateşinden geriye kalanlara ve yerde duran sırt çantasıyla uyku tulumuna tekmeler atıp küfürler savurdum. Cesetlerden birini tekmelemek üzereyken kendimi durdurdum ama ona da, bu boktan kamptaki diğer her şeye de küfretmeye devam ettim. Tutsağın yanma geri döndüğümde halen öfkeliydim. Bu kızın kim olduğunu bilmiyordum ama Annalise olmadığı ortadaydı.

Kızın üzerime diktiği gözlerinde az önceki kadar korku yoktu. Konuşmaya çalışsa da, ağız tıkalıydı ve ben de şu anda onun ağızını açmakla uğraşacak değildim. Sırtımı kıza döndüm. Ellerimi yıkayıp Fairborn'u temizlemek için bir su kabı buldum. Bütün bunları yaparken küfretmeye devam ettim. Küfretmek az da olsa iyi geliyordu.

İşime yarayacak bir şeyler bulabileceğimi düşünerek kampı aradım. Yani, benim ya da Greatorex için kullanışlı bir şeyler. Kampta bir sürü şey olmasına rağmen plan ya da emirlerin yazılı olduğu

herhangi bir kâğıt yoktu. Sırt çantasına bir battaniye ve biraz suyla yemeğin yanı sıra, kamptaki bıçakları, tabancaları ve mermileri dol-

durdum. Bir ip, kablo bağı ve anahtar da bulmuştum. Bu, tutsağın zincirinin anahtarı olmalıydı. Bir ilk yardım çantası da vardı. Buna ihtiyacım olmasa da, Ittifak'taki bazıları benim kadar hızlı iyileşemiyordu.

Sırt çantasını kaldırmaya çalıştığımda ne kadar ağır olduğunu fark ederek, tabancalardan dördünü, battaniyeyi ve ilk yardım çantasını geri çıkardım. Suyun çoğunu döktüm ama su kabıyla birlikte mermilerin tamamını ve yiyecekleri çantada bıraktım. Uyku tulumlarından birinin yanında birkaç parça kıyafet vardı. Bir koyun postuyla ceket alıp tutsağa döndüm. Doğrulmuş olan kız beni izliyordu. Ceketle postu ayaklarının üstüne bıraktıktan sonra, önünde eğilip ağızındaki tıkaçı çıkardım.

“Teşekkürler. Çok teşekkürler. Beni... Beni öldüreceklerini düşünüyordum.”

Anahtarı ayaklarına fırlatıp “Ayak bileklerindeki zinciri aç,” dedim.

“Evet, evet. Teşekkürler.” İşe koyulduğu anda durup bana baktı. “Ellerimi çözer misin?”

“Zinciri aç. Buradan gidiyoruz.”

Kız bununla uğraşırken aklıma yapmam gereken başka bir şey geldi. Üzerlerinde dövme olup olmadığını görmek için Avcılar'ın cesetlerini inceledim. Ittifak, Avcılar'ın bedenlerindeki dövmeleri bundan aylar önce, BS'nin öncesinde fark etmişti. Bu dövmelere sahip Avcılar'ın görünmezlik yeteneğine sahip olduğu düşünülüyordu. Bunu sağlayan, Wallend'in sapkın büyülerinden biriydi. Kamptaki bütün Avcılar'ın bedenlerinde bu dövmelerden vardı. Göğüslerinde, tam kalplerinin üzerinde, küçük, siyah daireler.

Tutsağa baktığımda ayağa kalkmış olduğunu gördüm. El bileklerindeki bağı kestim. Bilekleri zedelenmişti. Üzerinde yalnızca ince bir tulum vardı. Şu ana dek herhalde çok üşümüştü.

“Teşekkürler,” dedi bir kez daha.

“Sende de bu dövmelerden var mı?” diye sordum, en yakınımızdaki ölü Avcı'nın göğsünü işaret ederek.

“Hayır.”

Bir şey demeden ona baktım.

“Ne? Kendin bakmak ister misin?”

Bekledim.

Mırıldanarak küfredip, tulumunu boynuna dek çekerek kaldırdı.

Cılız, kaslı ve solgundu. Ama üzerinde dövme yoktu.

“Onlardan biri değilim. Ben İttifak’a katılmaya çalışıyordum,” dedi tulumunu geri indirirken.

“Artık gitmemiz gerekiyor. Şunları üzerine geçir.” Yerdeki ceketle koyun postunu işaret ettim. “Seni sıcak tutarlar.”

Dediğimi yaptı. Ceket ona çok büyük gelmişti.

Sırt çantasından yeni bir kablo bağı çıkarıp ellerini arkasından bağladım. Elleri buz gibiydi.

İlk başta hiçbir şey söylemese de, birdenbire başını kaldırdı ve çok alçak sesle “Bunu neden yapıyorsun?” dedi. “Ben senin tarafındayım. Ben onların tutsağıydım.”

“Böyle diyorsun diye sana inanacak değilim.”

Bir adım gerileyerek “Pekâlâ,” dedi. “Kim olduğumu bilmediğini görüyorum. Ama bana bir baksana. Benden sana zarar gelmez.”

“Böyle diyorsun diye sana inanacak değilim.”

Nasıl bir yeteneğe sahip olduğunu merak ettim. Kamptan ayrılmadan önce ip, ağız tıkacı ve kukuletayı alıp kızın ceket cebine soktum.

“Bunlara ihtiyacın olmayacak,” dedi paniğe kapıldığını belli eden bir sesle.

Bir kez daha kampı inceledim. Hava aydınlanmaya başlamıştı ama daha önce görmediğim bir şey çarpmadı gözüme. Çantayı sırtıma asıp kıza doğru yürüdüm. “Tamam, gidelim.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Bu taraftan,” diyerek kızı ileri doğru ittim. Sendelese de, dengesini sağlayıp önümde yürümeye başladı.

“Daha hızlı.”

Adımlarını hızlandırdı. Vücudu gerilmişti. Elleri bağlı olduğundan zorlandığını görebiliyordum. Eh, bu çok kötüydü gerçekten.

Yarım saat sonra yavaşlamaya başlayan kızı itmek zorunda kaldım. “Sen İttifak’tansın değil mi?” dedi. “Onların yanına mı gidiyoruz? Ben de aranızda katılmak istiyordum ama Avcılar’a yakalandım.”

“Hızlanmazsan seni bir daha yakalayacaklar.”

“Ellerimi çözemez misin?”

“Daha iyi hissedeceğini düşünüyorsan ağzını tıkayabilirim.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra hızlandı.

Bir saat kadar sonra bir kez daha yavaşladı. Ama bu defa onu ne kadar itersem iteyim, ne kadar küfredersenem edeyim, bir adım daha atacak gücü kalmamış gibiydi. Durduk. Çantadaki bütün suyu ona içirdikten sonra bir çikolata uzattım. Çikolatayı öylesine açgözlü bir şekilde

ısırdı ki az kalsın parmaklarımdan birini kaybedecektim.

Ağzı halen çikolatayla doluyken “Bana neredeyse yiyecek hiçbir şey vermediler,” dedi.

On dakika kadar dinlenmesine müsaade ettikten sonra “Kalk,” dedim. “Yola devam etmemiz gerek.”

“Daha fazla yürüyebileceğimden emin değilim.”

Doğru motivasyona ihtiyaç duyduğunu düşündüğümünden başka bir taktik denemeye karar verdim.

“Ben yola devam edeceğim. İttifak’ın üssüne gidiyorum. Benimle gelip bana ayak uydurabilir ya da burada kalabilirsin. Avcılar’ın seni kısa süre içinde bulacağına eminim.” Ve yürümeye başladım.

Tahmin ettiğim gibi arkamdan koştuğunu duydum. Bana ayak uydurmaya çalışırken arada bir sendeliyordu. Çok hızlı yürümüyordum; adımlarımı az çok ona göre ayarladım. Ama kızın bilinçli olarak ayak izleri ya da işaretler bırakıp bırakmadığını anlamak için bir çember çizip yürüdüğümüz patikayı kontrol ettim. Ardında özellikle iz bırakmaya çalışmıyordu.

Birkaç saat sonra, kız bir kez daha geride kalmaya başladı. Birkaç dakika sonrasında da onu göremediğimi fark ettim. Durup beklesem de görünmedi.

Siktir.

Geri mi dönsem?

Geri döndüm.

Çok uzakta değildi. Yere çökmüştü. Yaklaştığımda başını kaldırıp bana baktı. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. “Çok yorulmuşum.”

“Ama yola devam etmemiz gerekiyor.”

Ayağa kalkmaya çalıştığımda dizleri büküldü ve elleri

bağlı olduğundan dengesini sağlayamadı.

Siktir!

Gidip onu ayağa kaldırdım. Tüy gibi hafifti.

“Biraz ileride küçük bir dere var. Orada su içip dinlenebiliriz.” Ellerindeki bağı çözdüm. “Herhangi bir şeye... Herhangi bir sıkıntıya neden olursan boğazını keserim.” Başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Aslında ırmakla aramızda ne kadar mesafe olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yolda iki dereyi geçtiğimizi ve birini de kısa bir süre takip ettiğimizi biliyordum. Yürümeye başladık. Yavaşlık ama en azından kız ayağa kalkmıştı.

Sonunda ırmağa ulaştık. Su yavaş akıyordu ama temizdi. Su kabını doldurdum ve kızın suyu lıkr lıkr içmesini izledim. Çantadan bir başka çikolata çıkarıp ona uzattım.

Bu defa daha yavaş yedi. Çikolatayı bitirdiğinde “Adım Donna,” dedi.

“Selam, Donna. Ben de Freddie.”

Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. Adımın Freddie filan olmadığını anlamıştı sanırım. Ama gerçekte kim olduğumu biliyor olabilir miydi?

Ayağa kalktım. “Yola çıkma zamanı, Donna.”

“Geceyi burada geçireceğimizi sanmıştım.”

“Daha birkaç saat hava kararmaz. Yola devam ediyoruz.”

Hava kararırken Donna’ya “Burası güzel bir nokta. Burada kamp kuracağız,” dedim.

Buna herhangi bir yanıt vermeden olduğu yere çöktü. Çok uzun bir yol yürüsek de, bu Avcılar’ın bir gün içinde kat edebileceği mesafenin yanında hiçbir şey değildi. Donna’nın normalde formda bir bedene sahip olduğunu görebiliyordum ama gerçekten zayıf düşmüştü.

Hava soğumuştü. Enerjisini kendini ısıtmak değil, yürümek için saklamak durumunda olduğundan, ateş yakıp Avcılar’ın kampından aldığım suyu çıkarılmış hazır yiyecek paketlerinden ikisini pişirdim, ikisini de Donna yedi. Ellerini yeniden bağlamak konusunda kararsızlığa düşsem de, en sonunda bağlamaya karar verdim. Buna itiraz etmedi. Yerde tortop olup uykuya daldı. Ateşe birkaç odun attıktan sonra, takip edilip edilmediğimizi anlamak için etrafı kontrol etmeye çıktım.

Geldiğimiz yönde koşmaya başladım. Herhangi bir ses ya da cep telefonu tıslaması duymak için arada bir duruyordum. Karanlık olmasına rağmen hızlı koşuyordum. Önümü çok iyi göremesem de zemini hissedebiliyordum.

Avcılar’ın kampına giden yolun yarısına dek koştuğumda ne bir şey duymuş ne de görmüştüm. Bu bir tuzaksa ve ben de Avcılar’ın lideri, yani üvey kardeşim Jessica olsaydım, tuzağın işe yaramadığını öğrendiğimde ne yapardım?

Kampta ne olduğunu öğrendiğinde, Jessica tek başıma sekiz Avcı’yı öldürebileceğimi bildiğinden, daha kalabalık bir grupta peşime düşecekti. Ittifak’ın kamplarından birine gideceğimizi tahmin ederek sekizden çok daha fazla Avcı isteyecekti, istediği bölgede yeterli sayıda Avcı’yı bir araya getirmesi zaman alırdı. Belki bir gün kadar sürerdi bu. Bariz izler bırakmasak da bunlar Avcılar’dı. izimizi bulurlardı. Muhtemelen onların bir gün önündeydik. Ta-lihliyse, bir buçuk gün olabilirdi bu süre. Ama bu yeterli

değildi. Donna'yı Üçüncü Kamp'a götürmek zorundaydım. O zaman Greatorex kalıp savaşmaya ya da kampın yerini değiştirmeye karar verebilirdi. Greatorex'in kampı taşımak isteyeceğini sanıyordum.

Hava halen karanlıkken Donna'nın yanma dönüp ateşi canlandırdım. Donna uyuyordu. Orman sessizdi. Uzanıp gözlerimi kapadım. Bir-iki saat uykuya ihtiyacım vardı.

Annalise'le birlikte bir ormandaydım. Annalise koşuyordu ve ben de onu kovalıyordum ama bu bir oyundu. Kahkahalar atıyor, zikzaklar çiziyordu. İlk başta ona ye-tişemiyormuşum gibi davransam da, bir süre sonra gerçekten yakalamaya çalıştığımda bunu bir türlü başaramadım. Çok hızlıydı. Ona yaklaşıp da her yakalayamayışında kahkahalarla gülüyordu bana. Ben de öfkelenerek ona yetişmek için kendimi zorluyordum ama her seferinde ellerimden kurtulup kahkahalar atmaya devam ediyordu. O kadar öfkelenmişim ki en sonunda Fairborn'un elimde olduğunu gördüm. Ona küfürler ediyordum. Ama Annalise gülmeye devam ediyordu. Bir süre sonra birdenbire durup önümde dikildi. "Sen benim prensimsin. Hayatımı kurtardın." Ama öylesine öfkeliydim ki Fairborn'u göğsüne sapladım. Fairborn onu kesip biçerken kolum yoruldu.

Uyandım ve gözlerimi açtım. Sabahın erken saatleriydi. Kolum uyuşmuştu.

Başımı yana çevirdiğimde Donna'mın beni izlediğini gördüm.

"Kötü bir rüya mıydı?"

"Başka türlü rüya var mı?"

Yüzünden hızlı bir gülümseme geçerken başını aşağı eğdi ve çok alçak sesle "Yok," dedi.

Yola koyulduk. Donna bugün daha güçlü görünüyordu. Avcılar'ın elinde dehşete düşmüş bir tutsak olarak çok iyi uyuyabilmiş olduğunu sanmıyordum. Bu kızın gerçekte kim olduğu (özenti bir özgürlük savaşçısı, casus ya da ebeveynleri Soul'a boyun eğmiş, üzgün bir yeni yetme Ak Cadı) umurumda bile değildi. Bununla Greatorex ilgilenebilirdi.

Gün boyunca gayet iyi bir tempoda, epey uzun bir mesafe kat ettik. Arada bir dursak da molalarımız birkaç dakikadan uzun sürmedi. Molalarımızın birinde Donna'ya son çikolatayı verdim. Çikolatayı ikiye bölüp yarısını bana uzattı.

"Hepsini yiyebilirsin," dedim.

"Teşekkür ederim."

"Nazik davranmaya değil, pratik olmaya çalışıyorum. Bu geceye dek yemek yiyemeyeceğiz ve yola devam etmek için kaloriye ihtiyacın var."

ince gülümsemelerinden biriyle bana bakıp "Tamam," dedi.

Ardından "Beni yakalayan Avcılar... Çok korkunçtu," diye devam etti. "Başıma kukuleta geçirip ağzıma tıkaç soktular. Sonrasında orada olduğumu bile unuttular. Kendi aralarında konuşup durdular. Nathan adındaki şu cadı için kurdukları tuzaktan konuştular. O ünlü biri. Marcus'un oğlu. Yarı Kara,

yarı Ak Cadı. Onun bir sürü Avcı öldürdüğünü ama ünlü olsun ya da olmasın, onlara karşı şansının olmadığını söylediler. Anladığım

kadarıyla Avcılar'dan ikisi özel tiplerdi. Tuzaklarını kurarken planları, kampta yalnızca dört Avcı varmış gibi göstermekti. Böylelikle Nathan, dört Avcı'yı tek başına haklayabileceğini düşünerek kampa gelecekti. Ama hepsi görünmez olabiliyordu ve aralarından biri de insanı acıyla kıvrandıracak bir yeteneğe sahipti. Bir diğeri de adamı kör edebiliyordu. Amaçları bu cadıyı yakaladıktan sonra ikimizi birden Meclis'e götürüp infaz etmekti." Bir an bana baktıktan sonra başını çevirdi. "Her neyse. Bu Nathan denilen tip gerçekten acayip biri olmalı ama ittifak için çalıştığı için Avcılar'm tuzağına düşmediğine sevindim. Beni bulup kurtardığın için sana çok ama çok minnettarım, Freddie."

Gülümsememi gizlemek için elimle yüzümü kapadım. "Evet."

"Neyse. Bana güvenmediğini biliyorum ama dert değil. Bunu anlayabiliyorum. Ama bu, sana minnettar olmadığım anlamına gelmiyor."

"Yakınlarda başka Avcılar olduğundan konuştular mı?" "Hayır. Demek istediğim, ne olduğundan ne de olmadığından bahsettiler. Ama bir 'üs'ten konuştular. Bu üsse bilgi götürmekten bahsediyorlardı ama üssün ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum."

"Devam edelim. Üs her neredeyse, yakınımızda olduklarına şüphem yok."

Yeniden yola koyulduk. Öğle sonrasında erken saatleri olmasına rağmen hava kapalıydı. Başlayan yağmur kısa sürede sulu sepkene döndü. Ağaçlar bizi yağmurdan korusa da zemin çamurla kaplandı. Islak ve soğuktu. Yanımda Donna olmasaydı çoktan Gabriel'in yanına ulaşmış olurum ama bu hızımızla bir sonraki günün akşamında kampa varsak kendimizi şanslı sayardım. Dahası bu çamurda iz bırakmamak imkânsızdı.

Hava karardığında kamp kurmak için bir yer buldum. Yağmurun hızı azalmıştı ama artık her yer ıslaktı. En az ıslak ve çamurlu yer büyük bir ağacın altındaydı. Ağacın altına oturup bir süre soluklandık. Ama Donna titremeye başlamıştı.

"Ateş yakmak için odun toplamamız lazım. Hadi." Donna'yı ayağa kaldırdım.

"Çok yorgunum. Ben burada beklesem olmaz mı?" "Hayır. Ateşi yakana dek bana yardım etmen lazım. Hem ısınmak için de hareket halinde olmalısın."

Birlikte kuru odun toplamaya çıktık. Donna da bir kucak dolusu odun toplayarak bana yardımcı oldu. Ama ona baktığımda "Bunların çoğu ıslak," dedim.

"Hiç yoktan iyidir," dedi boş kollarıma bakarak. "Tamam, kurularına bakacağım."

Onu bırakıp aramaya devam ettim. Yeniden başlayan yağmur artık çok daha şiddetliydi. Bir müddet sonra kuru odun bulmamızın imkânsız olduğunu anladım.

Büyük ağacın altına geri döndüm. Donna sırt çantasının üzerine eğilmiş; bir kolunu çantanın içine sokmuştu. Çantanın içindekilerin bir kısmı dışarı dökülmüştü ve Donna'nın yanında bir tabanca vardı.

Ona doğru koşmaya başladım ve aynı anda, hemen yanma isabet eden bir şimşek gönderdim. Kız anında siper aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım.

“Yiyecek bir şeyler arıyordum! Açlıktan lyorum.” Soluk soluğa kalmıştım. Donna bana bakıyordu. “Yal-

nızca acıktım. Bunların hepsi suyu çıkarılmış hazır yiyecekler. antada enerji barı, çikolata gibi bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm.”

Kfrlere savurarak bileklerini yakaladım ve ellerini arkadan bağladım. “Sakın bir daha eşyalarımı karıştırma.” üzerlerine bulaşmış çamuru elimden geldiğince temizlemeye çalışarak her şeyi çantaya geri doldurdum. Neyse ki mermilerin tamamı çantanın en dibindeydi. Tabancalardan hiçbiri dolu değildi. Donna dolu bir tabanca mı yoksa mermi mi arıyordu? Ya da gerçekten yiyecek bir şeyler bulmaya mı çalışıyordu?

Topladığımız odunlar içinde en kuru olanları seçip ağzımdan çıkardığım alevlerle ateşi yaktım. Bunu izlerken Donna kendini korumaya almıştı. Yaktığım ateş yeterince güçlü değildi. Ilık su eklediğim hazır yiyecekleri pişirdim. Tatları iğrençti ama birini ben yerken, diğerini de Donna’ya yedirdim.

Donna çok konuşmadı. Yalnızca birkaç kere özür diledi. Konuşmak yerine onu bir ağaca bağlayıp, takip edilip edilmediğimizi anlamak için geldiğimiz yönde ilerlemeye başladım. Hiçbir şey yoktu. Ateşin başına geri dönüp gece boyunca nöbet tuttum. Yağmur bir başlayıp, bir kesiliyordu. Hava aydınlanırken güçsüz ateşte suyu mümkün olduğunca ısıtıp hazır yemeklerden birini daha pişirdim. Kahvaltıda sığır eti güveci vardı. Donna’nın ellerini çözüp onunla yemeği paylaştım.

“Teşekkrlere.” Bana kaçamak bir bakış attı. “Bir daha aptalca bir şey yapmayacağım. zgnm.”

“Kapa eneni.”

“Freddie, ben gerçekten...”

“Sana eneni kapamanı söyledim.”

Sustu. Ona baktığımda bir kez daha ağlamaya başladı. Ateşi söndürdüm, eşyaları topladım, Donna’yı ayağa kaldırdım ve yola koyulduk. Hava soğuk ve nemliydi. Donmamak için yürümeye devam etmekten başka şansımız yoktu. En azından Donna makul bir tempoda yürümeyi başarıyordu ve konuşmuyordu.

 Buuğuncu Kamp’a ulaştığımızda akşamüstü olmak üzereydi. Gabriel ortalıkta değildi ve birkaç gündür buraya gelmemişti sanki. Ateş uzun zaman önce snmş, Gabriel’in tekmelediği elli iki taşım etrafa saçılmıştı. nc Kamp’ta Greatorex’le birlikte olmalıydı. Ona gelmemi umut ettiğinden beni orada bekleyecekti. Greatorex’i görmem için Gabriel’in kurduğu plandı bu. Eh, ben de öyle yapacaktım gerçekten.

Donna snmş ateşin başında oturuyordu. “On dakika içinde yola çıkıyoruz,” dedim.

“Geceyi burada geçireceğimizi düşünüyordum.”

“Yanlış düşünmüşsün.”

“Çok yoruldu.”

“Ben de yoruldu.”

“Gideceğimiz yere çok yaklaşmadık mı?” Gülümseyerek bana baktığında, küçük bir çocuk gibi konuştuğunu fark ettim.

“Çok yakında Ittifak’ın kampında olacağız.” “Gerçekten mi?” Bir an için canlanmış gibi görünse de, bana şüpheli baktı. “Bir saat kadar mı yakın, bir gün kadar mı?”

“Benim hızımda bir saat. Senin hızında üç gün bile olabilir.”

Omuzları biraz düştü. “Teşekkürler Freddie. Yani, beni kampa götürdüğün için. İsteseydin beni bırakabileceğini biliyorum.”

Biraz su içip kabı ona uzattım. “Kapa çeneni de su iç.” Sudan bir yudum alıp “Freddie...” diye söze girdi yeniden. “Bana Freddie demekten vazgeçer misin?”

Yüzünden hızlı bir gülümseme geçti. “Elbette. Bu isim gerçekten sana yakışmıyor. Freddie olmadığın kesin.” Birkaç yudum daha su içtikten sonra alçak, temkinli bir sesle, “Ama kendine daha iyi bir isim seçseydin bile senin kim olduğunu anlardım,” dedi. “Sen gerçekten ünlüsün. Dediğimde ciddiğim. Seninle karşılaştığıma ve beni kurtardığına çok memnunum... Nathan.”

“Peki.”

Başım iki yana salladı. “Marcus’un oğlu olduğun için ünlüsün. Yarı Kod olduğun için. Fena halde... Kötü biri olduğun için. Dehşet vericisin.”

“Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?”

“Seninle konuşmaya çalışıyorum.” Bunu dedikten sonra bir kez daha gülümsedi.

“Ama ben konuşmaktan hoşlanmam. Evet, gerçekten kötüyüm. Bazen çok kötü şeyler yapabiliyorum. Bence senin asıl dikkatini vermen gereken de, kendini sana böyle şeyler yapacağım bir durumda bırakmamak olmalı. Bu yüzden sana tavsiyem çeneni kapatıp yürümek olacak.” “Kötü olmayı tercih ediyorsun değil mi? Bu senin için daha kolay.”

“Babam olsa Avcılar’ın kampında senin boğazım keserdi. Avcılar ise seni Ak Cadılar’a götürüp işkenceden geçirdikten sonra öldürürdü.”

“Yani şimdi de iyi çocuk olduğumu mu söylüyorsun?” “Evet ve bunu aklından çıkarmamanı.”

“Çıkarmam. Kabul ediyorum. Beni kurtardın ve sana minnettarım. Ama kötü olmak sana yakışıyor.”

“Bak, ağız tıkaçının halen bende olduğunu unutma. O tıkaç da sana çok yakışıyor.”

Buna içten bir şekilde gülerek “Bak, tam da bunu söylüyordum. Sen kötü olmaktan hoşlanıyorsun,” dedi. “Bence nefesini yola sakla. Hadi, gidiyoruz.”

Onu ayağa kaldırdım ve yürümeye başladık.

- [kampta](#)
 - [altın](#)
- [muska](#)
 - [iki namlu birden mi?](#)
 - [kule](#)
 - [son](#)

kampta

Üçüncü Kamp'a yaklaşırken hava kararmış, yağmur başlamıştı. Nöbetçiyi gördüğümde "Benim, Nathan," diye seslendim. "Parola, 'Orion Kuşağı'."

Bir el ateş edildi ve kurşun solumda kalan ağaca isabet etti.

Donna'yı yere itip kendimi sağa attım. Görünmez hale geçip nöbetçiye doğru koştum, bir tekmeyle silahımı düşürdüm ve kızı yere devirdim. Kalkmaya çalışırken silahın kabzasını sertçe yüzüne geçirdim. Burnundan kan fışkırırken sırtüstü yere serildi.

Suluk soluğa kalmıştım. Artık görünür haldeydim. Nöbetçi kız bana baktı. Eğitimdeki acemilerden biriydi.

Koşarak bize doğru gelen Greatorex silahını bana doğrultmuştu ama ateş etmeden önce nöbetçilerine bağırdı. "Ne oldu?"

Sağımda ve solumda iki acemi daha belirdi. Hepsinin silahı bana dönüktü. Elimdeki silahı yerdeki nöbetçiye doğru tutmaya devam ettim. Kız, burnu kırılmasına rağmen "Yanlış parola! Yanlış parola!" diye bağırdı.

(Greatorex yanıma gelerek silahını kafama dayadı. "Parola ne?")

"Bilmiyorum. Belli ki değiştirmişsiniz ve kimse bana bundan bahsetmedi."

"O halde neden nöbetçime saldırdın?"

"Bana ateş etti!"

"Bana gerçekten Nathan olduğunu kanıtlayamazsan seni vurmak zorunda kalacağım."

"Ne yani, görünmez olmamı, şimşekler fırlatmamı, ağızımdan alev çıkarmamı, kamptakilerin yarısını öldürmemi mi istiyorsun? Bu yeterli bir kanıt olur mu?"

Koşarak yanımıza gelen Gabriel "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Bu kişi Nathan olduğunu söylüyor ama kılık değiştirmiş bir Avcı da olabilir," dedi Greatorex.

"Siktir git, Greatorex!" Ciddi olduğuna inanamasam da silahı halen kafama dayalıydı.

"Nathan gibi küfrediyor," dedi Gabriel. "Gerçi eğitimsiz herhangi bir aptal bunu yapabilir."

Şaka yapıp yapmadığından emin değildim ama Gabriere küfretmeyi de ihmal etmedim. "Ona benim Nathan olduğumu söyler misin Gabriel?"

Gabriel bana yaklaştı, elini göğsüme koydu ve gözlerimin içine bakarak "Ama gerçekten sen misin?" dedi. Ardından bana daha da sokuldu. Artık vücutlarımız birbirine değiyordu. Dudaklarını kulağıma

yaklaştırdı. Fısıldarken nefesini hissettim. “Uzun zamandır yoktun. Kayıp mı oldun?” Gahnel’e döndüm. Dudaklarım saçlarına değerken mırıldandım. “Yaralandım, kan kaybettim ve sikik Eiger’i tırmandım.”

“Yakın ama tam..”

“Sözcüğü sözcüğüne parolayı kullanmak yerine, işin ruhunu korumaya çalışıyorum.”

Gabriel, Greatorex’e dönerek “Bu Nathan,” dedi. “Ama istersen gene de vurabilirsin.”

“Çekici bir teklif,” dese de Greatorex silahını indirdi. Ayaklarımın dibindeki nöbetçi kızın kalkmaya çalıştığını fark ettiğimde çizmemele onu yere ittim. “Sen olduğun yerde kal. Az önce beni öldürebilirdin.”

Greatorex aramıza girerek “Parolayı yanlış söyleyen sensin, Nathan. O yalnızca görevini yerine getirdi,” dedi.

Elimdeki silahı Greatorex’in eline tutuşturup “Eh, o zaman nöbetçine söyle de silahını bana değil ona çevirsin,” dedim. Arkama dönerek yüzünde gergin bir gülümsemeye bize doğru yürüyen, elleri arkasında bağlı Donna’yı işaret ettim. “Avcı kampımdaydı. Onu zincirle-mişlerdi. Ittifak’a katılmak istediğini söylüyor ama aramıza sızması için gönderilen bir casus da olabilir. Her neyse. Onunla sen ilgilen. Ben bir şeyler yiyip uyumak istiyorum.”

“Bekle! Avcılar’ın kampında mıydın? Nerede?”

“iki günlük mesafede.”

“Peşine düşeceklerdir.”

“Kamptakilerin tamamı öldü. Ama evet, daha fazlası da gelecektir.”

Bunu istediğine emin olsam da Greatorex küfretmedi. Gelirken bıraktığımız ayak izlerini kontrol etmeleri için acemi askerlerine bağırarak birkaç komut verdikten sonra, Donna’nın yanına gitti. Ben de Gabriel’le birlikte kampa doğru yürüdüm.

Artık rahatlayıp dinlenmem gerekiyordu ama kampa girdiğimizde yeniden gerildim. Kamptaki sıra sıra çadırların her birinin önünde, ellerinde silahlarla bekleyen acemiler bana bakıyorlardı. Adımlarım yavaşlarken bana yaklaşan Gabriel “Silah seslerini duyduklarından tedirgin oldular,” diye mırıldandı.

“Tamam da ateş edilen kişi benim. Sence ben nasıl hissediyorum?”

“Gel de biraz ateşin önünde oturalım.” Gabriel beni çekerek yere oturttu. “Sorun yok. Yalnızca gerildin.”

Alevleri izlerken Gabriel bana sokulmuştu. Kollarımız birbirine değiyordu. “Avcılar’ın kampındaki kişinin Annalise olduğunu sanmıştım,” dedim alçak sesle. “Ama o değildi. Donna’ydı.” Bir araya

toplanmış olan acemilere baktım. Birkaçı halen beni kesiyordu.

“Titriyorsun Nathan.”

“Acıktım. Pestilim çıktı.” Bu bir açıdan doğrudu. “Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?”

“Birazdan.” Gabriel yiyecek getirmek için kalkmadan önce bir süre daha ateşin önünde oturduk. Geri döndüğünde elinde konserve çorba olduğunu gördüm. Ama tadı fena değildi ve sıcaktı. Titremem geçmişti.

“Uyumaya çalış,” dedi Gabriel. “Ben yanında olacağım.” Yere uzanıp bir süre daha ateşi izledim.

Ben olduğum yerde dururken etrafımdaki kamp sökülüyordu. Acemiler oradan oraya koştururken, uyandığım yerde yulaf lapası yiyordum. Yani en azından, yüzeyi vuruklarla dolu tavanın dibinde kalan, neredeyse katılmış gri öbeğin lapa olduğunu sanıyordum.

“Kısa süre içinde yola çıkıyoruz” dedi yanıma gelen Gabriel. Güneş daha yeni doğuyordu ama Greatorex’in şimdiden işleri ağırdan aldığımızı düşünmeye başladığına emindim.

Tavayı Gabriel’e uzatıp “Biraz ister misin?” dedim. “Tadı iğrenç.”

Başımı iki yana salladı. “Daha önce yedim.” “Neredeydin?” Sesimin bir velet gibi değil de, yalnızca meraklı çıkmasını istemiştim. Ama Gabriel yanımda kalacağını söylemesine rağmen uyandığымda yoktu. Onun yerine Greatorex vardı.

“Greatorex, Donna’yla konuşmamı istedi.”

“Peki bunun karşılığında sen Greatorex’ten ne istedin?” Gabriel’in Greatorex’ten yanımda kalıp, ilgilenil-mesi gereken bir çocukmuşum gibi gözünü üzerimde tutmasını istediğine dair, rahatsız edici bir his vardı içimde.

Buna hemen yanıt vermeyen Gabriel, bir süre gözlerimin içine baktı. “Ona kâbuslar gördüğünü söyleyip, çılgılık atmaya ya da ağlamaya başladığın takdirde seni dürtmesini istedim.”

Gabriel’e küfrettiğimde, bana daha da sokularak “Yalnızca uyandığında bana haber vermesini istedim,” dedi.

Tavayı ateşe fırlattım. Rüya görmüştüm ama bu ağlayarak uyanacağım bir rüya değildi. Ama Gabriel’in bunu bilmesine gerek yoktu.

“Bana bıçak çekip kampımızı terk ettikten sonra neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Bunu yapmamam gerekirdi.”

“Evet.”

“Ben... Ben bundan birkaç gün önce iki Avcı bulmuştum. Onları öldürdüm.” Gabriele Avcılar’ın

cesetlerinin bulunduğu yere döndüğümü, bana kurulan tuzağı, Avcı kampında olanları ve Donnayı nasıl bulduğumu anlattım. Avcılarla dövüşümüz hakkında çok fazla detaya girmedim. Zaten Gabriel orada neler olduğunu tahmin edebilirdi.

“Greatorex, bilgi almak için Donna’yla konuşmamı istedi.” dedi Gabriel.

“Ve?”

“Bana doğruyu söylüyormuş gibi geldi. Sence casus mu?”

Omuz silktilim. “Casusların ortalıkta casus olduklarını söyleyen kocaman pankartlarla dolaşmadığını söyleyen şendin.”

“Evet, bunu ben dedim değil mi? Çok akıllıca bir laf etmişim.”

“Peki Donna neler anlattı akıllı arkadaşım?”

“İşler iyice kötüye gittiği için İngiltere’den birkaç hafta önce kaçtığını, annesinin tutuklandığını, babasının ise yıllar önce öldüğünü. Buraya Fransa üzerinden gelmiş.”

“Bu kadar mı?”

“Kısa versiyon bu. Aslında epey geveze bir tip. Aklındaki her şeyi söylüyor. Senin hakkında da epey konuştu. Senden hoşlanmış.”

“Hayatını kurtardım. Onu iblislerin elinden aldım.”

Bir süre konuşmadan oturduktan sonra “Donna, kampta sekiz Avcı olduğunu söyledi,” dedi Gabriel. “İkisi güçlü yeteneklere sahip seçkin Avcılarınmış.”

“Belli ki o kadar da güçlü değilmiş yetenekleri.”

“Öldürülebilirdin,” dedi Gabriel, mutsuz, endişeli bir sesle.

“Asıl dün gece bu kampa girerken öldürülebilirdim.” Ama Gabriel’in haklı olduğunu biliyordum. Kaslarıma kramp girmesini sağlayarak beni acıdan iki büklüm hale getiren Avcı’nın yeteneği soruna neden olmuştu. Yeteneğinde henüz tam anlamıyla ustalaşmamış olduğunu ya da dövüşün ortasında bunu doğru düzgün kullanamadığını sanıyordum. Diğer taraftan, bunun gibi daha çok Avcı’yla karşılaşacağıma şüphem yoktu. Şanslıydım. Adamı kör etme yeteneğine sahip diğer Avcı’yı ise herhalde ilk başlarda öldürmüştüm.

“İki dakika içinde yola çıkıyoruz,” diye bağırdı Greatorex. “Toparlanın.”

Gabriel ayağa kalkmak üzereyken söylemek istediğim bir şey olduğundan onu durdurdum. “Hepsi kadındı. Bazılarını uykularında öldürdüm. Kaçmaya çalışan birinin boğazını kestim. Bazılarının karınlarını deştim. İkisi ise fırlattığım şimşeklerle yanarak öldü.”

Gabriel yere oturup elini bacağıma koydu. “Savaştaız.” “Yani ben psikopat bir katil değıl, savaş kahramanı mıyım?”

“Sen psikopat da değılsin, katil de... Sen kötü biri değılsin. Kötülükle uzaktan yakından ilgin yok. Sen yalnızca kendini kanlı bir savaşın ortasında bulmuş birisin ve bu durum içini kemiriyor. Sırf bu halin bile, aklının başında olduğunu kanıtlayan bir şey.”

normal birine karşı ölümcül olabilirler

Greatorex’in liderliğinde kamptan ayrıldık. Yirmi kişi kadardık. Herkes bir şeyler taşıyordu. Donna’nın sırtında bile büyük bir çanta vardı. Ama halen elleri önünde bağılıydı. Tek sıra haline yürüyorduk. Plan, daha önceden açılmış bir geçitten geçmek ve bu geçidi arkamızdan kapatmaktı. Böylelikle terk ettiğimiz kampla diğer kamplar arasında herhangi bir geçit ya da bağlantı olmayacaktı. “Bu kamp miadını doldurdu,” demişti Greatorex.

Greatorex’i seviyordum. Kamptaki bazıları suçu bana atarak “Nathan olmasaydı burayı terk etmek zorunda kalmazdık,” diyordu belki ama Greatorex böyle düşünmüyordu. Durumların her zaman değışeceğini ve sürekli hareket halinde olmanın işinin bir parçası olduğunu biliyordu.

Yavaşlayarak kafilenin en arkasına geçtim ve Avcılara dair bir işaret olup olmadığını anlamak için durdum. Başka şeylere odaklandığımız bu savunmasız anımızda bize saldırmaları onlar için iyi bir fırsat olabilirdi. Ama

şüpheli hiçbir şey yoktu. Yükümü yere bırakıp ayak izlerimizi takip etmek için geldiğimiz yönde birkaç dakika koştum. Greatorex’in, bunu askerlerine iki kere kontrol ettirdiğini biliyordum ama son bir kontrolden zarar gelmezdi.

Hiçbir şey yoktu.

Geri dönüp yükümü sırtlandım ve geçide girmek üzere olan kafileye yetiştim. Hepimizin geçmesini bekleyen Greatorex en sona kaldı. Çok az cadı geçit açabilirdi ve şu anda İttifak’ta bu yeteneğe sahip tek bir kişi vardı. Marcus bu yeteneğe sahipti ama buna nasıl erişim sağlayacağımı bilemiyordum. Geçitleri kapatmak yetenek ya da özel bir büyü gerektirmiyordu. Küçük bir patlama ye-terliydi.

Kafile geçitten geçtiğinde Greatorex bir el bombasının pimini çekti. Gabriel’le birlikte Greatorex’in sol kolunu tuttuk ve Greatorex de sağ eliyle el bombasını geçide soktu. Geçit onu içeri çekmeye çalışsa da, Greatorex el bombasını içeri bırakırken ayaklarımızı yere sağlam bir şekilde basıp onu tuttuk. El bombası geçidin içinde patlayacak ve birkaç saniye içinde geçit büyüsunü kaybederek hiçliğe karışacaktı.

Patlamanın ardından kontrol ettiğimizde geçidin ortadan kalktığını gördük.

Yeni Üçüncü Kamp birkaç saat içinde kuruldu ve her şey, günlerdir buradaymışız gibi düzenlendi. Greatorex’le Celia yeni kampın nerede kurulacağını önceden kararlaştırmışlardı zaten. Greatorex profesyonel ve soğukkanlı olmasına rağmen, gergin acemi askerlerin beni suçluyormuş gibi bir halleri vardı. Bir araya toplanıp kendi aralarında fısıldaşırken bana attıkları kaçamak bakışlardan

çıkarmıştım bunu. Sanırım Greatorex de bu durumu farkındaydı. Bu yüzden, çadırların kurulması, çevre bölgenin taranması, yemek pişirilmesi gibi işlerle onları meşgul tutmaya çalıştı. Öğleden sonra ise biraz dövüş eğitimi yapmaya karar verdi.

Gabriel’le birlikte yakın dövüş dersini izledik. Karşımızda oturan Donna da dersi takip ediyordu. Elleri halen bağlıydı.

Greatorex mola verip öğrencilerini izlemek için yanımıza geldiğinde, “Donna’yla ilgili gelişme var mı?” diye sordum.

“İttifak’a katılmak istediğini söylüyor ama BS’den bu yana Celia, aramıza katılmak isteyen herkesin bir gerçeklik iksirinin etkisi altındayken sorgulanmasına karar verdi.”

“Sonuç ne oldu?”

“Elimizde hiç iksir yok. Birinci Kamp’a haber yolladım, iksir elimize ulaşana dek kız tutsağımız olarak kalacak.” “Peki ama içgüdülerin ne diyor? Sence doğruyu mu söylüyor yoksa casus mu?”

“Ondan hoşlandım. Olumlu bir tavrı var. Akıllı, hızlı. Hiç de burnu havada bir tip değil. Gerçi senden hoşlanması, muhakeme yeteneği hakkında şüpheyeye düşmeme yol açtı.”

“Çok komik.”

“Şaka bir yana, aslında muhakeme yeteneğinin güçlü olduğunu düşünüyorum. Seni savunduğunu gördüm.” Donna’nın beni kime karşı savunduğunu merak ettim.

Greatorex acemi askerlerine doğru başını sallayarak “Daha iyi görünüyorlar, değil mi?” dedi.

“Evet, daha iyiler. Ama halen yavaş ve yumuşaklar.” “Bence artık düz dövüşte seni alt edebilirler.”

Başımı iki yana salladım.

“Denemek ister misin? Onlar için de iyi olur. Elimdeki en iyi dört öğrenciye karşı sen olacaksın. Kimseyi öldürme, yeter.”

“Bu dördü beni alt ederse kendimi öldürürüm.” Greatorex gülümsedi. “O halde dört öğrencimin yanında ben de olacağım.”

Greatorex iyi bir savaşçıydı. Hatta neredeyse Celia kadar iyiydi. Başımı iki yana sallayıp “Canımı yakmak istemiyorum, Greatorex,” dedim.

“Kendimi iyileştirebilirim. Sen de öyle. Birkaç acemiyle eski bir Avcı’dan korkmuyorsun, değil mi?” Greatorex ince ve kırılğan biri gibi görünse de, hızlı, sert, ölümcül ve çok akıllıydı.

Gabriel’e döndüm. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Umarım kışını tekmelerler.”

“Pekâlâ, ekibini seç,” dedim Greatorex’e.

Greatorex ellerini ovarak “Sophie, Scott, Adele, Kirsty,” diye seslendi.

Eğitimdeki acemilerden dördü Greatorex’e doğru yürümeye başladı. Kirsty cüsseli bir cadıydı. Yavaş ama güçlüydü. Scott’la Sophie kaslı vücutlara sahiplerdi ve hızlılardı. Daha önce görmediğim Adele ise, herhalde ittifak’ın diğer kamplarının birinden gelmişti. Greatorex öğrencilerini cesaretlendirmek için kısa bir konuşma yaptı. Bana önce Greatorex saldıracak ve ben onunla meşgulken, öğrencileri de sahip oldukları her şeyle hocalarına destek vereceklerdi. Greatorex konuşmasını tamamladığında, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle “Onlara seni öldürdüğümde ne yapacaklarını söylemedin,” dedim.

Greatorex gülümseyerek “Merhamet için yalvardığında sana bunu hatırlatacağım,” dedi. Başlarını sallayan acemiler, sert bir hava takınmaya çalışarak bana baktılar.

Eğitim alanının ortasına doğru yürümeye başladım. Arkamdan gelmeleri için onları cesaretlendirmek istemiştım; bunun kendi lehlerine olduğunu düşüneceklerini sanıyordum. Beni alt etmek için en doğru yolun arkadan saldırmak olduğunu düşüneceklerdi ama ne kadar hızlı olduğumun farkında değillerdi. Düşündüğüm esas konu, kimseye ciddi bir zarar vermemektir.

“Yetenek kullanmak yok,” dedi Greatorex. “Görünmez olmak yok.” Yeteneklerimizi kullanmadan çok fazla idman yapmıştık ve bu benim için halen çok kolaydı.

“Tabanca ya da bıçak da yok,” dedim. “Cop da yok.” Greatorex’in numaralarını biliyordum.

“Elbette yok. Sen bizim ne olduğumuzu sanıyorsun?” dedi Greatorex, silahsız olduğunu göstermek istermiş gibi kollarını iki yanına açarak.

Öne çıkması için Greatorex’e el salladığımda diğerleri de alana yayıldı.

Dövüş tekniğimi bana kazandıran Celia’ydı ve Greatorex’i eğiten de oydu. Ama Greatorex’den daha güçlü, daha cüsseli, daha hızlıydım. Greatorex’i hızlıca indirebildiğini takdirde öğrencileri de patır patır düşerdi.

Kimsenin kaçmaya çalışmayacağını umuyordum. Kaçanlara karşı her zaman daha sert oluyordum.

Greatorex’in geriye doğru bir adım attığını gördüğümde öne çıktım ve dört öğrencisi birden üzerime atladı. Greatorex’in yaptığı konuşma tezgâh olmalıydı; bunu daha önceden planlamışlardı. Yüzüne indirdiğim sert bir yumrukla Scott’ı devirdikten sonra, dirseğimi Adele’in yüzüne geçirdim. Aynı esnada aldığım sert bir darbeye böbreklerimde korkunç bir acı duydum. Yere düştüğüm anda kendimi iyileştirdim. Yuvarlanarak onlardan kaçmak istesem de biri bacaklarımın üzerine oturdu ve Gre-atorex yüzüme bir tekme geçirdi.

Ağzıma dolan kanın tadını aldım. Dişlerimden biri de sallanıyordu. Kendimi hızlı bir şekilde iyileştirerek Greatorex’in bacağını yakalamaya çalıştım. Ama Gre-atorex uzaklaşarak kendini kurtardığından, bacaklarımı tutan kıza bir şahmerdan darbesi indirdim. Birinin sırtımı tekmelediğini fark ettiğimde dönerek bu bacağı yakalayıp büktüm. Duyduğum kemik sesi ve çığlıkla bacağı

kırdığımı anladım. Ayağa kalktığımda karşımda yalnızca Greatorex'le, öğrencilerin en cüsselisi olan Kirsty kalmıştı. Adele de ayaklanmak üzereymiş gibi görünüyordu. Kirsty'ye saldıracakmışım gibi gösterip, birdenbire Greatorex'e dönerek bir tekme savurdum. Ama kadın hızlıydı. Kendini yana attığından tekmem ancak yüzünün kenarını sıyrıp geçti. Kirsty akıllıca bir hamle yaparak arkamdan geldi ve hiç de akıllıca olmayan bir hamle yaparak kollarını vücuduma doladı. Kafamı hızla geriye atarak burnunu kırdım. Gene de beni bırakmadığından, bir kez daha başımı geriye attım ve aynı anda topuğumu kavalkemiğine geçirdim. Bu defa beni bıraktı. Arkama döndüğümde artık ayağa kalkmış olan ve üzerime yürüyen Adele'le karşı karşıya kaldım. Adele'in yüzüne bir yumruk indirirken kızın yüz renginin değiştiğini gördüm. Ve yumruğumu metal gibi sert çenesine indirdiğim anda elimde korkunç bir acı duydum. Sanırım birkaç parmağım kırılmıştı. Gerileyip kendimi iyileştirdim. Bana sırtı bakan Adele'in yüzünün parlak griden her zamanki soluk tonuna geri döndüğünü gördüm.

“Hani yeteneklerimizi kullanmayacaktık?” diye bağırdım.

Adele buna omuz silkmekle yetindi.

Ben de omzumu silkerek “O halde sana şimşek gönderdiğimde ne olacağına bakalım,” dedim.

Greatorex bağırarak aramıza girdi. “Hayır! Yetenek kullanmak yok. Adele halen kendi yeteneklerini kontrol etme sürecinde. O...”

Yüzünün yan tarafına indirdiğim bir tekmeyle Greatorex'i devirdim. “Ama yetenekleri kullanmak üzerine konuşmak hakkında bir kural yok, değil mi?”

Ayakta yalnızca Adele'le ben kalmıştık. Hızla etrafımda dönerek bir tekme çıkardığım anda kızın yüz renginin bir kez daha değiştiğini gördüm ve bir arabaya tekme atmışım gibi ayağımda felaket bir acı duydum. Kendimi iyileştirdikten sonra, yeteneğini bir daha kullanıp kullanmayacağını görmek için Adele'e vuracakmış gibi yaptım. Yüzü gene griye dönerken bana vurmaya çalıştı ama çok yavaştı. Kolunu yakalayıp onu yere indirdim ve saçlarından tutup kafasını geri çektim. Teni metal gibi sertleşmişti ama birkaç saniye sonra parlak gri renk soluklaştı

ve kız ellerimde savunmasız durumda kaldı. Ellerimi boğazına sardığımda yüzü gene renk değiştirdi ama bu defa aldığı renk kırmızıydı. Yeteneği artık çalışmıyordu.

Teslim olduğunu anlamam için yeri yumruklamaya başladığında ayağa kalktım. “Yerde kal,” dememe rağmen ayaklanmaya çalıştığına, gerçekten öfkelenildiğini gördüm. Bunu daha önce fark etmemiştim ama Kara Cadı gözlerine sahipti ve aşırı ölçüde öfkelenildiği belliydi. Ten rengi griye dönerken üzerime atladı ama yeteneği ancak birkaç saniye etkili olduğundan, normale döndüğü anda yüzüne sert bir yumruk çaktım. Sendeledi ve sırtüstü yere devrildi. Burnundan kan fişkırıyordu.

“Yeteneğini kontrol etmeyi öğrenebilirsen çok işine yarayacaktır,” dedim kıza.

Arkama dönerek etrafıma baktım. Ayağa kalkmış olan Greatorex, mağlubiyeti kabul etmiş bir halde ellerini kaldırdı. “Tamam sen kazandın, Nathan. Dur artık.” Yere serilmiş, inleyen öğrencilerine bakarak “Gene de kendilerini geliştirdiklerini düşünüyorum,” diye ekledi.

“Evet, normal birine karşı ölümcül olabilirler.”

Bunu söyleyen kişinin sesi ağaçların arasından gelmişti. Omzumun üzerinden baktığımda, Nesbitt’in bana sırtıttığını gördüm.

kana susamışlık

Güzeller güzeli, sarışın Kara Cadı, sigarasını yaktıktan sonra çakmağı bana attı. Arada bir sigara içmek güzeldi. Özellikle de onun sigaralarından içmek. Ciğerlerime çektiğim lezzetli, yoğun duman yaban mersini aromasını taşıyordu. Dışarı bıraktığım mor renkli dumanın bir süre başımın üzerinde asılı kaldıktan sonra yok olmasını izledim. Özel sigaralarını içecek kadar Van’a güvenmesem de, bunlar normal tütünden daha sert değildi ve tatları da çok daha iyiydi.

“Bir Avcı grubuna saldırmışsın Nathan,” dedi Van.

“Onlar düşman. Yapmamız gereken bu değil mi?”

“Yapman gereken emirlere uymak. Saldırı emri almamıştın.”

“Onlarla tesadüfen karşılaştım. Bana iyi bir fırsat gibi göründü. Saldırı izni alacak zamanım yoktu.”

“Zamanın olsaydı ve sorsaydım da izin alamayacağımı biliyordun.”

Nesbitt, Gabriel ve Greatorex’le, yeni Üçüncü Kamp’ın ortasında oturmuştuk. Van iksirlerde uzman olduğun-

dan, buraya Donna için bir gerçeklik iksiri hazırlamaya geldiğini tahmin ediyordum. Gerçi şu ana dek iksirin hiç mevzubahis olmadığı konuşma daha çok benim üzerimde ilerliyordu.

Van devam etti. “Birkaç Avcı için kendi hayatını da, diğerlerinin hayatlarını da tehlikeye atıyorsun. Saldırıların kana susamışlığını dindirmek dışında pek bir işe yaramıyor.”

“O susamışlığı hiçbir şey dindiremez,” diye mırıldandı Nesbitt.

“Riske girdim ve karşılığını da aldım.”

“Bu riske girmemeni tercih ederiz.”

“Herhangi bir anda öldürülme riskiyle karşı karşıya-yız. Yarın sabah bu saatlerde hepimiz ölmüş olabiliriz. Birkaç Avcı’ya saldırmayı tercih etmişsem, bu yalnızca bana kalmış bir karar.”

Başımı iki yana sallayan Van, Gabriel’e baktı. “Nathan, hesaplı riskler alıyor ve bunu yaparken başka kimsenin hayatını tehlikeye atmıyor,” dedi Gabriel. Saldırıları tasvip etmediğini bildiğimden, Gabriel’in bana arka çıkması kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

“Hesaplı ya da değil,” dedi Van. “Bu saldırılar devam ettiği takdirde, muhtemelen öldürüleceksin Nathan. Ve çok daha büyük amaçlar için sana ihtiyacımız var.”

“Öyle mi?” dedim. Belki de Van’ın ziyaretinin asıl nedeni buydu.

“Savaş uzadıkça Soul güç kazanıyor. Avrupa’daki Ak Cadı meclisleri birer birer nüfuzuna geçiyor. Cadı cemaatinin her kesiminden asker toplamaya çalışsak da Bialowieza’da yaşadığımız hezimetin ardından... Bu kolay değil” Bana bakan Van, sigarasından derin bir nefes çekti ve leylak kokulu dumanı bıraktı. “Aramıza katılmak konusunda cadıları tereddütte bırakan bir unsur daha var. Her halükarda senin Soul’u öldüreceğine inandıklarından, savaşa katılmayı manasız buluyorlar. Bazı cadıların görüşlerinde senin bunu yaptığını gördüklerine dair söylentiler dolanıyor. Kişisel fikrimi soracak olursan, bunların görüşü mü yoksa çaresiz umutlar mı olduğundan emin değilim. Ama herkes babanın yeteneklerini aldığını biliyor.”

“Yani her şey benimle mi ilgili? Sen de buna mı inanıyorsun, Van?”

“Babanın yeteneklerini kontrol etmeyi başarırısan, Soul’dan daha güçlü olacaksın.”

“Yalnızca Soul’dan,” dedim. “Soul ve beraberindeki yüzlerce Avcı’dan değil.”

“Soul, kendisi için son ciddi tehdidin sen olduğunun farkında,” dedi Nesbitt. “Bu yüzden genel af mesajları yollayıp duruyor. Gerçi kimsenin Soul’un sözlerini tutacağına inandığı yok.”

“Ne affı?”

Nesbitt sırtıttı. “Duymadın mı? Gören de taşın altında yaşadığını düşünür birader.”

“İki hafta önce Soul, İttifak’taki herkes için af ilan etti ve ellerindeki bütün İttifak tutsaklarının serbest bırakılacağını söyledi,” dedi Van. “Seni ona teslim etmemiz şartıyla.”

“Çekici bir teklif,” dedi Nesbitt. “Ama seni ona teslim ettikleri takdirde bir daha kimseyle tek kelime konuşmayacağımı söyledim ve bu çıkışım şu ana dek İttifak’taki-leri durdurmuş gibi.”

Yıllar önce Celia’nın beni öldürmek ya da ölüme terk etmek konusunda ikinci bir kez düşünmeyeceğini bildiğim bir zamandan geçmiştik ama şu anda onun böyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyordum. Diğer taraftan, Nesbitt’in az önce yaptığı türden yorumların beni sinirlendirdiği bir zaman da yaşamıştım. Şimdiyse sinirlenmek yerine, yalnızca sigaramın dumanıyla halkalar yapıyordum.

Acemilerden biri, Soul’un elindeki İttifak tutsaklarının yaşamak zorunda bırakıldıkları şartlarla ilgili bir şeyler mırıldandı. O anda, kamptaki bütün acemilerin etrafımızda toplanmış olduğunu ve bizi dinlediklerini fark ettim. Bunlardan kaçınmın, af hakkı karşılığında beni memnuniyetle Soul’a teslim edeceğini düşünmeden edemedim.

Nesbitt de aceminin yorumunu duymuştu. Genç cadılara dönerek herkesin duyması için yüksek sesle “Elbette gidip Soul’a teslim olabilirsiniz Nathan,” dedi. “Tutsaklara yardım etmekten, acılarını hafifletmekten memnun olacağını biliyorum.”

Sigaramı zeminde söndürerek “Bu hiçbir şeyi hafifletmez,” dedim. Belki tutsaklar serbest bırakılırdı. Ama bundan gerçekten şüpheliydim. Çünkü Soul’un iktidarda olması, diğer herkesin acı çekmesi

anlamına geliyordu. Kara Cadılara ya da kendisine karşı çıkan diğerlerine zulmetmekten asla vazgeçmeyecekti.

Meclis binasının bodrum katındaki hücrelere atılmış tutsakların şartlarını tahmin edebiliyordum. Bunlardan bazıları, vücudumdaki dövmele yapılmadan önce tutulduğum hücrede olmalıydı. Orada, zifiri karanlıkta, duvara zincirlenmişim. Geceleri kapalı yerde ne kadar acı çektiklerini bildiğimden, tutsakların arasındaki Kara Cadılar için gerçekten üzülüyordum. Ama teslim olmam, Soul'un zulmünü sona erdirmeyecekti.

Ayağa kalkan Van "Biraz yürüyelim Nathan," dedi. "Bunun için etrafımızda seyircilerin olması gerekmiyor." Ben de kalktım. Van koluma girdi ve kamptan uzaklaşmaya başladık. Gabriel'le Nesbitt de peşimizden geliyordu.

"Soul seni istiyor Nathan. Ama seni ölü değil, canlı ele geçirmeyi tercih edeceğine inanıyorum. Meclis seni bir kafeste tutup, babanı öldürmen için eğitti. Bu hastalıklı bir plandı ama artık Soul'un daha da hırslandığını düşünüyorum. Bence seni özel suikastçısına dönüştürmek ve böylelikle dilediği kişiyi öldürebilmek istiyor."

"Görülerde böyle bir şey de var mıymış?"

"Ben duymadım. Ama bu, Soul'un dünyanın dört bir yanındaki bütün cadıları kontrol etme arzusuyla örtüşüyor. Onun uşağı, sağ kolu olmandan memnuniyet duyacaktır. Bugüne dek Soul'la hiç karşılaşmadım ama Celia onu tanıyor ve sen de onunla karşılaştın. Sence böyle bir şeyin peşinde olabilir mi?"

içgüdülerim bunun doğru olabileceğini söylüyordu. "Soul, on yedinci doğum günümde bana üç armağanımı vermek istemişti. Bunun çok tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Sanki bunu kişisel bir şeye dönüştürmek istiyormuş gibiydi."

"Evet, ben de bunun Soul için kişisel bir mesele olduğunu düşünüyorum. Sana ihtiyacı olduğunu sanmasam da, seni istiyor. Bunun nedeni kısmen egosu, kısmen de..." Omuz silkerek devam etti. "Kısmen de saplantı. Ondan

kaçtın ve seni geri istiyor. Ama en çok istediği şey güç. Seni ele geçirmenin gücünü açıkça ortaya koyacak bir sembol olacağına inanıyor."

"O halde iyi ki beni ele geçirememiş."

"Aynen öyle. Ama Soul'un aksine, İttifak zayıf ve korunmasız. Celia morali yüksek tutmak için didinirken, elimizdeki az sayıdaki askeri eğitmeye devam ediyor. Fakat şu anda asıl önceliğimiz güvenliğimiz. Başımızı aşağıda tutacağız. Avcılara saldırmayacağız. Ve seni kaybetmek gibi bir riske katıyın girmeyeceğiz. Sana ihtiyacımız var, Nathan. Sen ölürsen İttifak yıkılır. Küçük Avcı gruplarına saldırarak hayatını tehlikeye atamazsın; Soul'u mağlup etmenin yolu bu değil." Van durup bana baktı. "Ama şu anda senin için önceliğin bu olmadığını hissediyorum." Omuz silktilim.

Durumun üzerine giderek "Annalise'i mi arıyorsun?" diye sordu.

“Sence? Onun yüzünden babam öldü. Onun yüzünden İttifak’ın yarısı öldü.”

“Onu bulursan ne yapacaksın?”

Homurtuyla güldüm. “Onu hızlı mı yoksa yavaş bir şekilde mi öldüreceğim? Sorun bu mu? Şu an için hızlı bir ölümü tercih ederim ama göreceğiz.”

Van derin bir nefes alıp ceketinden sigara tablasını çıkardı. Bana bir sigara verdikten sonra kendisi de bir tane aldı. Bir süre sessizce sigara içtikten sonra “Babandan aldığın yeteneklerin herhangi birini kullanmaya başladın mı?” diye sordu.

“Bir Ak Cadı’ya yeteneğini sormanın ayıp olduğunu biliyorsun ve ben de yarı Ak’ım, Van.”

Dumanım yüzüme üfürüp “Senin yarımdayken terbiyemi unutuyorum Nathan,” dedi.

Nedense bu beni güldürdü. “Halen üzerlerinde çalışıyorum. Demek istediğim, terbiyemin değil, yeteneklerimin üzerinde.”

Sırıltmasını bastırmaya çalışıyormuş gibi bir ifadeyle “Şu anda durum ne peki?” diye sordu.

“Görünmez olabiliyorum. En çok geliştirdiğim yetenek bu. Ellerimden şimşekler yollayıp ağızdan alev çıkarabiliyorum.” Bunu göstermek için, sigaradan nefes çekmeden ağızdan küçük bir duman halkası çıkardım.

“Peki zamanı kontrol etme yeteneği?”

“Onun üzerinde de çalışıyorum ama kolay değil. Ama bilirsin, dumandan halka yapmak da kolay değildir.”

Bu, Van’ı gerçekten güldürdü. Ağızdan kocaman bir duman halkası çıkarıp bunun içinden daha küçük halkalar geçirdi.

Halen bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim. “Soul’u öldürdüğüm görülmeye inanıyor musun Van?” “Elimde, Soul’u öldürmeni ve İttifak’ın bu savaşı kazanmasını sağlayacak daha iyi, daha somut bir şey varken görülmeye inanmam gerekmiyor.” Sigarasından uzun bir nefes aldıktan sonra devam etti. “Babanın bütün yeteneklerini alsan bile halen zarar görmeye açık olacaksın. Babanın ölümü sana bunu gösterdi. Ondan aldığın yeteneklerde ustalaşmaktan daha önemlisi, korunmaya ihtiyacının olması. Zarar görmememi, her zaman güvende kalmanı sağlayacak bir şeye ihtiyacın var. Sana gereken Vardian Muskası.” “Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Bu kadim zamanlardan kalma, çok güçlü bir büyüdür.”

Tarihinin, cadılığın ilk günlerine dek uzandığına inanılır. Bir muska, onu taşıyan kişiyi korur. Fakat bu çok özel, benzersiz bir muska. Vardia adında bir Kara Cadı tarafından yaratılmış. O zamanlar her şey daha farklıymış; Aklarla Karalar bir arada yaşarmış.” Dediğine kendisi de inanamı-yormuş gibi güldü. “Vardia, Linus adında güçlü bir adama âşık olmuş. Bazıları Linus’un bir prens olduğunu söyler ama o da bir Ak Cadı’yımış. Ama Linus çok az büyü gücüne sahip olduğundan, Vardia

tarafından korunabilmek istemiş. Vardia'ya onu sevdiğini söylemiş ve Vardia da Linus'u koruyacak bu muskayı yaratmış. Linus, tam kalbinin üzerinde duran bu muskayla birçok savaştan galip çıkmış. Kendisinden çok daha güçlü olan düşmanlarıyla çarpışırken bile asla zarar görmemiş. Gün geçtikçe daha da güçlenmiş. Fakat Linus, Vardia'ya minnettar olsa da onu gerçekten sevmemiş. Hiçbir zaman sevemeyeceğini de biliyormuş. En sonunda bu yalandan sıkılmış ve Vardia'ya gerçeği, yani onu sevmediğini söylemiş. Ve kadını uzaklara yollamaya karar vermiş. Ama ihanetine rağmen, kadın gene de Linus'u sevmeye devam etmiş. Bu yüzden, Vardia yola çıkmadan önce, hissettiği çaresizlikle muskayı ikiye ayırmış ve bir yansını Linus'a verip, diğer yarısını kendisi almış. Linus'a, kendisi tarafından korunmak istediği takdirde geri dönebileceğini, o zaman muska yeniden birleşeceği için Linus'un bir kez daha güvende olacağını söylemiş. Ama Linus asla Vardia'dan geri dönmesini istememiş ve girdiği bir sonraki savaşta ölmüş ” Daha önce yarım bir muska görmüştüm. Bu, beklediğim gibi metalden ya da mücevherlerle kaplı, süslü bir nesne değil, üzerinde daireler içine yazılmış tuhaf yazıların olduğu, aşırı ölçüde yıpranmış, eski bir parşömendi.

Gerçi parşömenin yalnızca varışını gördüğümünden, yarım daireler demek daha doğrudu.

"Bu, sana Gabrielmyarisini verdiği muska mı?" diye sordum. "Bahsettiğin muskanın iki parçasından biri miydi o?" "Evet."

"Ama diğer yarısı olmadan pek bir işe yaramaz." "Öyle. Ama muskanın diğer yarısının kimde olduğunu yıllar önce öğrenmiştim ve o günden bu yana Ledger adındaki bu cadıyı arıyorum."

"Ve şimdi onu buldun mu?"

"Evet."

"Yani muskanın diğer yarısını ele geçirdin, öyle mi?" "Bu o kadar kolay değil. Ama bu muskayı kullanarak Soulu yenebileceğimize inanıyorum. Bu muska sende olduğu takdirde, sen de Linus gibi korunacaksın. Yok edilemez olacaksın."

"Tamam da muska ikiye ayrıldıysa, bunun işe yarayacağını nereden biliyorsun? Bunların Vardian Muskası'nın parçaları olduğunu nereden biliyorsun? Bu aptalca, eski bir hikâye olamaz mı?"

Mavi gözlerinde safir kıvılcımlar çakarken "Bunun garantisi yok," dedi Van. "Ama Ledger'ın bu muskanın nasıl çalışacağını bildiğini düşünüyorum. O güçlü bir cadı. Belki de bugüne dek görülen en güçlü cadı."

"Babamdan bile daha mı güçlü?"

Van bir kez daha koluma girip "Ledger, babandan çok farklı bir cadı," dedi. "Bir Kara Cadı olarak sıra dışı biri. Cadıların çoğu onun adını bile duymamıştır. Aşırı ölçüde münzevi bir hayat sürse de, birkaç gün önce onunla tanışma onuruna sahip oldum. Birçok yeteneğe ve büyü üzeri-

ne muazzam bir bilgi birikimine sahip. Babandan aldığın bütün yeteneklere erişmen için sana yardım edebileceği gibi, muskanın nasıl çalışacağını da çözebilir."

"Ama neden bana yardım etmek istesin ki? Dahası, yardım etmek istese bile muskanın yarısını

karşılık beklemeden vereceğini hiç sanmıyorum.”

“Ledger ikna edilebilir. Ona senden bahsettiğimde, seninle tanışmak aşırı ölçüde ilgisini çekti.”

Van’a baktım. Her zamanki gibi etkileyici ve soğukkanlıydı. Mercury’yle çarpışmasından kalan yaralar silinip gitmişti. Üzerinde eskiden giydiği türden pastel renkli şık takımlarından biri değil, koyu renk, sıradan bir pantolon, kazak ve kalın bir ceket vardı. Ve her zamanki gibi, yüzüne bakıp da aklından neler geçtiğini anlamak imkânsızdı. Ona güveniyordum ama her zaman kendine sakladığı başka planları olduğunu da biliyordum.

“Ledger neden benimle tanışmak istiyor?”

“Bunu anlamak için ona gitmen lazım.”

“Bana boş yere risk aldığımı söylüyorsun. Ama Ledger o kadar güçlü bir cadıysa, Gabriel’den gelen muskanın diğer yarısını elimden alıp beni öldürmeyeceğini nereden biliyorsun?”

Van’ın yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Cinayetin onun tarzı olduğunu sanmıyorum. Hem zaten ona muskanın diğer yarısını verdim.”

“*Ne?*”

“Bu bir iyi niyet göstergesiydi. Ledger, muskayı nasıl birleştireceğini çözecektir. Bunu doğru kişi için yapacağını söyledi. Doğru kişinin sen olduğunu umut etmekten başka bir şey yapamayız Nathan.”

korku

Van, Nesbitt’le birlikte kampa dönerken, ben de Gabriel’le koşuya çıktım. “Van’ın muskanın yarısını vermesine canın sıkıldı mı?”

“Hayır, tabii ki. Sonuçta muskanın yarısını bana yardım ettiği, hayatımı kurtardığı için ona vermiştim. Yani onunla canı ne istiyorsa yapabilir. Hem sana o günlerde de söylemişim, Nathan. Bu türden şeylerle artık ilgilenmiyorum. Aslında hiçbir zaman da ilgilenmedim.”

“Peki muska için o cadının yanına gitmeli miyim sence?” “Ben de bunu düşünüyordum.”

Ben de düşünüyordum. Ledger da muska da kulağa ilginç gelmesine rağmen, bu işe girdiğim anda Annalise’i aramaktan vazgeçmiş olacaktım. Diğer taraftan, Annalise’in buradan çok uzaklarda olduğunu kabullenmeye başlamıştım. Belki de haftalardır içten içe bildiğim bir gerçekle artık yüzleşiyordum. Annalise şu anda herhangi bir yerde olabilirdi.

Gabriel’le iki saat kadar koşup kampa döndüğümüzde, Donna’nın yanında oturan Greatorex, Van ve Nesbitt’e

katıldık. Nesbitt, bayılmak üzereymiş gibi görünen Donna’yı tutuyordu.

Yerde, Van’ın küçük taş kâselerinden biri duruyordu. Kâsenin içindeki tortunun gerçeklik iksiri

olduğunu tahmin ettim.

Bana bir bakış atan Van, Donna'ya dönerek "Neden ittifak'a katılmak istiyorsun?" diye sordu.

"İttifak'a katkıda bulunabilirim." Donna sarhoş gibi konuşuyordu.

"Nasıl bir katkı?"

"Kötüleri öldürebilirim."

"Kötüler kim?"

"Şeytanlar. Kötüler."

"Ama kimlerden bahsediyorsun. Birinin adını ver." "Kötüler..." Donna uyumak üzereymiş gibi görünüyordu. Van üsteledi. "Avcılar kötü mü?"

"Onlar İttifak'ı öldürdü."

"Evet ama kötü olanlar Avcılar mı?"

"Beni bağladılar. Aç bıraktılar. Ağzımı kapadılar." Kısacık bir an bana baktığını sandığım Donna "Onları o öldürdü," dedi.

"Bu kişinin adını biliyor musun?" diye sordu Van, beni göstererek.

"Nathan. Freddie olarak da tanınıyor."

Van tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Freddie mi?" Başımı salladım.

"Nathan kötü mü?"

"O, Avcıları öldürdü."

"Peki bu onu iyi mi yapıyor, kötü mü?"

"Herkes onun kötü olduğunu söylüyor." "Sence?"

"O bütün çikolataları bana verdi."

Van yanaklarını şişirdi. Yorgun görünüyordu. "Sen casus musun?"

"Hayır."

"Suikastçi mısın?"

"Kötüleri öldürmek istiyorum."

“Kötüler kim?”

“Şeytanlar. Kötüler.”

Sorgunun kısır döngüye girdiği ilk seferin bu olmadığını tahmin ettiğimden yanlarından ayrıldım.

Günün geç saatlerinde Van’a sorgunun nasıl gittiğini sorduğumda başımı iki yana salladı. “Kolay değil. Gerçeklik iksiri etkili şekilde çalışması için, üzerinde kullanılacak kişiye özel olarak hazırlanmalıdır. Benim kullandığımsa genel bir gerçeklik iksiriydi. Gene de, kızın söylediği her şey doğru olabilir.”

“Yani? Karar ne?”

“Hep aynı yanıtları vermesinden hoşlanmadım, içten yanıtlardı belki ama açık değillerdi. Karar vermek kolay değil. Kıza özel bir gerçeklik iksiri yapmam lazım.”

Van’ın uzattığı sigarayı aldım. Dumanı içime çekip geri bıraktığımda, bunun sıradan bir fersiz sigarası olmasına şaşırdım.

“Amerikan sigarası,” dedi Van, aklımdan geçeni okumuş gibi. “Elinde, uyumama yardımcı olan şu diğer iksirden olduğunu sanmıyorum.”

Tereddütte kalan Van “Kötü rüyalar mı görüyorsun?” diye sordu.

Omuz silktim. “Yalnızca rüya işte.” Ona görülerimden bahsedip bahsetmemeyi düşündüm. Ama belki de bunu başka bir zaman yapardım.

“Elimde bunlar var.” Ceketinin cebinden birkaç parça kâğıt çıkardı. Daha doğrusu, birkaç kere katlanmış birkaç ayrı kâğıt parçasıydı bu. Kâğıtlardan üçünü bana uzattı. “Kuvvetlidir. Geceleri bir tanesini alman kâfi gelecektir. Daha fazla alırsan bir daha hiç uyanamazsın.” Kâğıtları avcuma bıraktı. “Hepsini aynı anda almanın cazibesine kapılmazsın, değil mi Nathan?”

Masmavi gözlerinin içine bakarak “Çoğu zaman bir şeylerin cazibesine kapılıyorum Van,” dedim.

Beni asıl durduran şey Annalise’in bir yerlerde canlı ve özgür olduğunu bilmektir ama Van’a bunu söylemedim. Annalise hayattayken ben ölürsem, bu adaletsizliğin körüklediği alevler içinde tükenir giderdim. Ancak Annalise öldüğünde pes edebilirdim.

Ledger’a gitmeye az çok karar vermiş sayılırdım ama Greatorex, öncelikle Nesbitt, Gabriel ve benden kampın güvenliğiyle ilgilenmemizi istedi. Greatorex, gündelik olarak kampın yakın çevresinin ve haftalık olarak daha geniş bir alanın kontrol edileceği yeni bir güvenlik rutini oluşturmuştu. Bütün İttifak kampları birbirleriyle bir geçitle bağlanmıştı. Bir de, uzaklarda bir yerlere açılan bir kaçış geçidi vardı. “Geçitler kampları küçük ve daha az görünür kılmamızı sağlasa da, geçitlerin kendisi sorun teşkil ediyor,” demişti Greatorex. “Bu geçitlerin nerelerde olabileceğini sezecek en azından bir Avcı olduğunu biliyorum.”

“Babam en iyi yolun dünyayı geçitlerle doldurmak olduğunu düşünüyordu. Böylelikle Avcılar

geçitlere dair sonsuz bir bilgi yükünün altında kalabilir.”

“Güzel fikirmiş ama şu an için saklanmaya ve sık sık yer değiştirmeye devam edeceğiz.”

Gündelik güvenlik turlarına acemi askerler gönderilse de, Avcı faaliyetlerine dair herhangi bir işaret görmek için, Nesbitt ve Gabrielle birlikte daha geniş bir alanı taramaya başladık.

Birkaç gün için bile olsa kamptan uzaklaşmak iyi geldi. Nesbitt ve Gahnel’le her gün kimin nereyi araştıracağına anlaştıktan sonra sabahları ayrılıp akşam yeniden buluşuyorduk. Üçüncü Kamp’ın etrafındaki geniş bir bölgeyi taradığımız üç gün içinde şüpheli herhangi bir şeyle karşılaşmadık. Aksine, burası sakin bir yere benziyordu.

Her gün yeteneklerim üzerinde çalıştım. Görünmezlik, ağızdan alev çıkarma ve ellerimden şimşek fırlatma yeteneklerim güçlenirken, bunları daha da iyi kontrol edebilmeye başlamıştım. Hatta zamanı durdurabilmenin eşiğine geldiğimi bile hissettim. Aslında babamın yaptığı zamanı durdurmak değildi. Marcus, zamanın durduğunu hissettirecek kadar dünyayı yavaşlatıyordu. Babamın hareketlerini taklit ederek, avuçlarımı birbirine sürtüp daireler çiziyor, bu esnada dünyanın döndüğünü düşünüyor ve ardından avuçlarımı başıma dayayıp, dünyanın durduğunu ama benim hareket etmeye devam ettiğimi düşünüyordum. Bunu son kez denediğimde başımı kaldırıp baktım ve etrafımı saran her şeyin donduğunu gördüm. Gabriel’e döndüm. Kıpırtısız bir halde beni izliyordu. Birkaç saniye sonra her şey normale döndü. Gabriel gözlerini kırıştırdı.

“Bir şey fark ettin mi?” diye sordum.

“Başımın hareketi tuhaftı. Başka bir tarafa bakıyordun ama birdenbire bana baktığını fark ettim.”

Sırıttım. “Sanırım az önce ilk kez zamanı durdurdum.” “Bunu bir daha yapabilir misin?”

Bir kez daha denediğimde yapamadım ama artık bana tek gereken, bunun üzerinde çalışmaya devam etmektir.

Kampa dönmeden önceki son gecemizde ateşin önüne uzanmıştık. Nesbitt horladığından uyuyamamıştım. Olduğum yerde doğrulup ateşi karıştırdım.

Gece boyunca pek konuşmamış olan Gabriel, Van’dan aldığını tahmin ettiğim sigaralardan birini yakıp içine çekti ve bana uzattı. “Yeteneklerin üzerindeki kontrolün gelişti. Halen baban kadar güçlü değilsin ama çok daha iyi olduğun ortada.”

Halka şeklinde bir duman üfleyip ağızımdan çıkardığım alevi halkanın içinden geçirdim.

“Kıyak numaraydı,” dedi Gabriel.

Bir başka halka üfleyip içinden çok daha ince bir alev geçirdim.

“Yeteneklerini geliştirmek için Ledger’ın yardımına ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Sana birkaç tavsiyede bulunabilir belki ama esasen sana gereken yalnızca biraz zaman ve idman.”

Ağzımdan halka şeklinde alev çıkardım. “Gene de muskayı almak için gidebilirim.”

“Muska çalışabilir. Diğer taraftan, çalışmayabilir de.” “Ledger’a gitmemem gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Ben yalnızca başka seçenekler üzerinde de düşünmemiz gerektiğini söylüyorum.”

“Ne gibi seçenekler?”

Sigarasını zeminde söndürüp bana döndü. “Her şeyi terk edebiliriz. Bu savaşı, her şeyi...”

“Diğer Kara Cadıların yaptığı gibi mi? Sen de mi usandın yoksa?”

“Elbette usandım! Soğuktan usandım. Sürekli aç olmaktan usandım. Korkmaktan usandım. Kamptan uzakta olduğumuz son birkaç gün bana eskiden nasıl olduğumuzu hatırlattı. Eskiden eğleneliydi. Sen de kendi tarzında eğleneli biriydin.”

“Şu anda savaştayız. Bunu sen söylemiştin.”

“Evet, savaştayız ve bu savaştan usandım. Ve... Ve senden de usanmaya başladım Nathan. Asla böyle bir şey söyleyeceğimi sanmazdım ama bu doğru. İntikam arzundan, öfkenden, nefretinden usandım. Bu savaş seni öldürüyor. Bedenini değil belki ama zihnini, ruhunu öldürüyor. Değiştin. Seni kaybettiğimi hissediyorum. Belki... Belki de sen kendini kaybediyorsun. Ledger’a da, muskaya da ihtiyacın yok. Annalise’i öldürmen gerekiyor. Bunların hiçbirine ihtiyacın yok. Sana gereken bütün bunlardan uzaklaşmak. Son birkaç gündür yaptığımız gibi doğaya karışmalısın. Savaş seni başka bir şeye... Kötü bir şeye dönüştürmeden önce.”

“Kötüye karşı iyi hikâyesine inanmadığımı sanıyordum. Bu savaşta iyi ya da kötü olmadığını söylemiştin.” “Bunu söylerken kastım asıl yeteneğindi. Dönüştüğün hayvanın iyi ya da kötü bir tarafı yok.”

“Hayvana dönüştüğümde... Hayvan kontrolü aldığında insanları öldürdüm.”

“Karnını doyurmak ya da hayatta kalmak için öldürdün. O günlerde insanları uykularında öldürmüyordun.” Başımı iki yana salladım. “Hayır. Hayvana dönüştüğümde öldürdüğüm insanları yiyorum, Gabriel. Sana bir şey daha söyleyeyim: İnsanları yemek güzel bir şey değil. Bunun hiçbir parçası güzel değil. İster hayvan ister insan olarak birilerini öldürdüğümde sonuç değişmiyor. Her seferinde ayaklarımın dibinde yeni bir ceset buluyorum.” “Ama hayvana dönüştüğünde nefretle öldürmüyorsun.” “Avcılar benim düşmanım. Onları sevmemi mi istiyorsun?”

Gabriel başını iki yana salladı. “Bütün bunlar başlamadan önce Ittifak’ın yalnızca kaç kişiyi öldürdüğünü ilgileneceğini söylemiştim ve sen de çok fazla kişiyi öldürdün. Halen bu fikrimde diretiyorum. Senden muskayı almanı ve onlar için Soul’u öldürmeni istiyorlar. Ve bu olana dek önüne çıkan diğer birçok kişiyi de öldürmeni isteyecekler.”

“Soul’un yaptıklarına devam etmesini mi istiyorsun?” “Hayır. Ama ondan çok sen aklıma takılıyorsun” “Muskayı alabilirsem ve bu işe yararsa, bana hiçbir şey zarar veremeyecek.”

“Zaten beni endişelendiren de bu ya... Sana söylediğim bir başka şey de, Annalise’in en sonunda senin Kara Cadı tarafını göreceği olmuştu. Nasıl öldürdüğünü, nasıl değiştiğini göreceğini ve senden korkacağını söylemişim. Bu sözümün de halen arkasındayım. Gerçi bunu hiç kafama takmadığımı itiraf etmeliyim. Ondan asla hoşlanmadım, ona asla güvenmedim ve ona karşı beslediğin sevgiyi asla anlamadım. Annalise’in senin diğer tarafını görmesini istediğimi de kabul ediyorum. Birbirinize uygun olmadı-

ğınızı görmesini istedim. Ama... Seni bu kadar özel kılan şey, Nathan, hem Ak hem Kara olman. Hem karanlık hem aydınlıksın. Bu yönünü seviyorum. Her zaman da sevdim. Seni halen çok seviyorum, Nathan ve her zaman seveceğimi de biliyorum. Ama sen değişiyorsun. Ve artık... Artık muskayı ele geçirmenden ve babandan aldığın yeteneklerde ustalaşmandan korkuyorum. Bu olduğunda artık yenilmez olacaksın ve çok daha fazla insan öldüreceksin. Duramayacağından, sonunda kendini tamamen kaybedeceğinden korkuyorum. İşte o zaman ben de senden korkacağım.”

tükürük

Doğrulup ateşi izlemeye başladım. Gabriel’in bana söylediklerini düşünüyordum. Elbette Gabriel’in benden korkmasını istemiyordum ama elinde silahla üzerime geldiği görüyü de aklımdan çıkaramıyordum. Gabriel beni vurur muydu? Buna inanmam mümkün değildi. Benden korksa bile böyle bir şey yapmazdı. Kendimi kaybetmemle ilgili söylediklerine gelince... Uzun yıllar boyunca kim olduğumu bilmediğimi hissetmişken, gittikçe babama benzediğimi anladığım son zamanlarda kim olduğumu çok daha iyi biliyor ve bu açıdan kendimi iyi de hissediyordum. Yapmam gerekeni yapmak, Soul’la Wallend’i öldürüp bu korku ve dehşet iktidarına son vermek için Marcus kadar sert ve acımasız olmak zorundaydım.

Ertesi gün son kez keşfe çıktıktan sonra dönüş yoluna koyulduk ve hava kararırken Üçüncü Kamp’a ulaştık. Nesbitt kampa adımıımızı atar atmaz Van’ı bulmaya yöneldi ama Greatorex, Birinci Kamp’ta kendisine ihtiyaç olduğundan Van’ın gittiğini söyledi.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum Greatorex’e.

“Saç tıraşına ihtiyacın var,” dedi bir başka ses, Greato-rex yanıt vermeden önce.

Arkama döndüğümde, tepeden tırnağa beni inceleyen Celia’yla karşılaştım. Birbirimizi aylardır görmediğimizden, ben de onu inceledim. Yorgun görünüyordu ve zayıflamıştı. Ama bunun dışında her zamanki gibi tertipli ve çirkindi.

“Halen onun yanında olduğunu görmek beni memnun etti Gabriel,” dedi Celia.

Kamp ateşinin etrafına oturduğumuzda Celia bana yeteneklerimle ilgili sorular sormaya başladı. Ona çok yakında zamanı durdurabileceğimi düşündüğümü söyledim. Avcı kampına saldırdığım için beni eleştirmesini bekliyordum ama kızgın değil, ilgiliydi. Dahası, tek başıma sekiz Avcı’yı alt ettiğim için memnun olmuş gibi görünüyordu. “Ama elbette sekiz önemsiz bir rakam,” dedi. “Soul’a ulaşmak istiyorsan seksen Avcı’yı aşman gerekecek.”

Bu lafının ardından Celia’nm muskadan bahsetmesini beklesem de, o konuya değinmedi.

“Soul’un karşısına çıkacaksam, orada sırtımı kollayacak kaç ittifak askeri olacak?”

“Dürüst olmak gerekirse, istediğim kadar çok olmayacak. Ama Soul, cadı cemaatini korkuyla yönetiyor. Soul’u mağlup edebilirsek, şu ana dek ona karşı koyup savaşmaya korkanların çoğunun bizim tarafımıza geçeceğini düşünüyorum, işte o zaman Aklar, Karalar ve Melezler olarak bir arada çalışma şansına kavuşacağız. Bu kolay olmayacak elbette. Her zaman sıkıntıya neden olan biri-leri çıkacaktır. Ama bütün cadılar eşit sayılır ve yasalar altında eşit muamele görürse, adil bir topluma sahip olabiliriz. Hepimiz için çok daha iyi bir toplum kurabiliriz.”

Celia’nm böyle bir şey söylediğine inanamıyordum. Beni bir kafeste zincirli tutan kadın şimdi Aklarla Karaların barış içinde birlikte yaşayabileceği bir dünyadan bahsediyordu. Ve ben, bir Yarı Kod olarak onunla (bir Ak Cadı) Gabriel (bir Kara Cadı) arasında oturuyordum.

Celia’yla konuşmamız bana tuhaf gelmişti. Celia, Karalarla Aklardan konuşurken muskadan bir kez olsun bahsetmemişti. Muskayı ele geçirmem için delirdiğini sanıyordum. Benden bir şey saklayıp saklamadığını düşünmeden edemedim.

Celia’ya Arran’ın nasıl olduğunu sormadığımı fark ettim ve konuşmamız başladığından beri kardeşimin aklıma gelmemesi beni şoka uğrattı. BS’den sonraki günlerin ardından onu hiç görmemiştim. Savaşın ardından Celia’yla birlikte olan Arran, elinden gelen her şeyi yaparak yaralılarla ilgilenmişti. Gerçi ilgilenilmesi gereken çok fazla yaralı da yoktu. İttifak’taki cadıların çoğu ölmüştü. Celia’nm benden sakladığı şeyin onunla ilgili olup olmadığını merak ederek, Arran’ın nasıl olduğunu sormak için kendimi hazırladım. Ama Celia aklımdan geçeni okumuştur sanki. “Arran iyi. O iyi bir şifacı. İttifak’ta olması bizim için şans. O makul biri. Çoğunlukla sessiz kalsa da, konuştuğunda Aklar da Karalar da onu dinliyor.”

Bir kez daha Ak Cadılarla Kara Cadılar meselesine dönmüştük işte.

Celia uyumak için çadırına giderken, Üçüncü Kamp’a gelmesinin asıl nedeninin ne olabileceğini düşündüm. Beni görmek için mi gelmişti? Yoksa Greatorex’i mi? İttifak’la ilgili bir sorun mu vardı? Ve bana Ledger’ı nasıl bulacağımı söyleyecekken Van neden ortalıktan kaybolmuştu?

* * *

Ertesi sabah, Gabriel’le birlikte acemilerin eğitimini izlemeye gittik. Kadınlarla güreşme şansına sahip olduğu bu eğitimleri çok seven Nesbitt de bize katıldı. Gabriel’le eğitimdeki cadılara bazı tavsiyelerde bulunduk. Hatta aralarından biri tavsiyelerimizi uygulayarak Nesbitt’in taşaklarına bir tekme geçirmeyi bile başardı.

Donna da eğitimdeydi. Geçen sefer olduğu gibi karşımıza oturmuştu. Ellerinin halen bağlı olduğunu gördüm.

Gabriel’e dönerek “Sanırım Donna hayatının geri kalanını elleri bağlı geçirecek,” dedim.

“Nesbitt, Van’ın Donna’ya özel bir gerçeklik iksiri yapmaya başladığını ama bitirmeden Birinci Kamp’a gitmek durumunda kaldığını söyledi. Yani, evet, kız bir süre daha böyle kalacak gibi.”

“Ona güvenmemekte haklı olduğumu düşünüyorum. Standart iksirin etkisi altındayken verdiği yanıtlar tuhaftı.” Ama eğitimdeki acemileri izlerken, bu cadılara kıyasla Donna’dan daha çok hoşlandığımı fark ettim. Şakayla karışık, “Bunları yere indirmeye devam ettiğim sürece hiçbirine güvenmem,” dedim.

Nesbitt yanımıza gelip kendini yere attı. Gözleri halen eğitimdeki acemilerdeydi. “Kimi yere indirmek istiyorsunuz?”

Gabriel, Nesbitt’e döndü. “Nesbitt, buradaki acemilerin tamamının yaşlarını toplayıp, bu toplamı onlarla bugüne dek kaç kere boğuştuysan o rakamla çarptığında, sonuç tahmin ettikleri yaşının yarısı çıkacaktır, bunu biliyor muydun?”

Kahkaha atan Nesbitt “Evet ama burada ne kadar

az herif olduğunun farkında mısınız?” dedi. “Her erkeğe karşılık en azından iki kız var ve bu kızların bazıları...”

“Çaresiz mi?”

“Daha olgun erkeklerden hoşlanıyorlar.”

“Ne!”

“Hem ben de kendimi bugünlerde formda tutmak istiyorum.” Nesbitt karnına bir şaplak attığında, eskiden biraz yağ birikmiş olan karnında artık kastan başka bir şey olmadığını gördüm. Gerçi kamptaki kimse kilolu sayılmazdı; öğünlerimizin çok zengin olduğu söylenemezdi. “Tamam, ben size göre biraz yaşlı sayıla...”

“Biraz mı?!” dedik Gabriel’le aynı anda.

“Sizler yaş faşistisiniz, evet, siz busunuz!”

“Aslında burada senden hoşlandığımı duyduğum bir kız var Nesbitt,” dedi Gabriel. “Ak Cadı. Sarışın.”

“Burada bir sürü sarışın var,” dedi Nesbitt sızlanarak.

“Akıllı da biri. Ve süper formda,” diye devam etti Gabriel.

Nesbitt, eğitim alanındaki acemileri inceledi. “Hmm.. Hangisi?”

Gabriel’den yanıt gelmeyince, Nesbitt ona döndü. “Hangisi? Hadi ama birader. Söylesene!”

“Kampa dün gece geldi.”

“*Celia?*” Nesbitt önce yüzünü buruşturdu, ardından kahkahayı koyverdi.

Tam o anda Adele yanımıza gelerek ‘‘Celia seninle konuşmak istiyor Nesbitt,’’ dedi.

‘‘Ha! Gerçekten de benim peşimde olabilir, çocuklar.’’ Nesbitt ayağa kalkarak üzerini silkeledi. ‘‘Eh, çaresiz zamanlardayız.’’

Adele, ‘‘Seninle de konuşmak istiyor,’’ dediğinde başımı kaldırdım. Ama kız bunu bana değil, Gabriel’e söylemişti.

Adele, Gabriel ve Nesbitt’le birlikte uzaklaştı. Eğitim alanında olmayan Greatorex de Celia’nın yanındaydı herhalde. Beni ne zaman çağıracaklarını merak ettim.

Aradan yarım saat geçmeden dönen Adele, kendisiyle gelmemi istedi. Ateşin başındaydılar. Greatorex, Celia’nın sağında oturuyordu. Nesbitt’le Gabriel ise Celia’nın solunda ayakta duruyordu. Onlara doğru yürürken hepsi de beni izliyordu. Gergin görünen Nesbitt’in, Gabriel’in kulağına bir şey fısıldadığını fark ettim.

Ateşin başına gelmek üzereyken Gabriel bana doğru bir adım attı. Yüzünde öylesine ciddi bir ifade vardı ki anında dikkat kesildim. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da, bunun iyi bir şey olmadığı belliydi.

Durdum. Karşımda dikilen Gabriel, Celia’nın önünü kapatmıştı. Yakınımdaydı. Beni tutmaya kalkışmadı ama vücuduyla koluma dokundu.

‘‘Ne oluyor?’’ diye sordum.

‘‘Celia açıklayacak ama lütfen Nathan, soğukkanlılığını korumaya çalış.’’

‘‘Otur Nathan,’’ dedi Celia. ‘‘Konuşmamız lazım.’’ ‘‘Ayakta da konuşabilirim.’’

Celia’yla birlikte Greatorex de ayağa kalktı. ‘‘Sana açıklamam gereken bazı gelişmeler oldu,’’ dedi Celia. ‘‘Birinci Kamp’ta mutlu olmayan bazı Kara Cadılar var. Gus’la birkaç Kara Cadı sorunlara neden oluyor.’’

Gus’la birkaç kere karşılaşmıştım ve bunlardan birinde, bana saldırdığı için babam herifin kulağını koparmıştı. Gus’ın soruna neden olması beni şaşırtmamıştı.

‘‘Bu yüzden Van’dan kampa dönmesini istedim,’’ diye devam etti Celia. ‘‘Van, hem Aklar hem de Karalar tarafından saygı gören bir cadı. Kampı yatıştıracaktır.’’ ‘‘Sadede gelecek misin?’’

‘‘Kamptaki gerginliğin nedeni elimizdeki bir tutsak.’’ ‘‘Tutsak mı?’’

Bir an nefes alamadığımı hissettim. Celia’nın ne söyleyeceğini zaten biliyormuş gibiydim. Ama yanılıyor olabileceğimden bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordum. Celia’nın yüzündeki ifade de bana ipucu vermiyordu. Celia, ‘‘Annalise,’’ dediğinde bile yanlış duymuş olabileceğimi düşünerek tekrarlardım. ‘‘Annalise?’’

‘‘Evet, Annalise elimizde. Birinci Kamp’ta.’’

Kafamı toparlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Annalise ellerindeydi. Demek ki kaçamamıştı. “Birinci Kamp’a gitmem gerek,” derken buldum kendimi.

“Az sonra o konuya geleceğiz. Öncelikle durumu anlaman lazım Nathan.” Bir an tereddütte kalan Celia devam etti. “Annalise’i BS’den birkaç gün sonra yakaladık. O...” “Ne? Ne yani... O haftalardır elinizde mi? Aylardır?” “Üç aydır.”

“Ve kimse bana bunu söylemedi, öyle mi?”

“Şimdi söylüyorum işte.”

Celia alçak sesle konuşsa da, hiç de alçak olmayan bir sesle “Onu bulmak için bunca zamandır siktiğimin ülkesini karış karış aradım!” dedim.

“Evet, biliyorum.”

Küfürler savurdum.

“Peki onun elinizde olduğunu başka kim biliyordu?” diye sordum, ateşin etrafındakilere bakarak.

Bakışlarını kaçırmayan Nesbitt’in bunu bilmediğini düşündüm. Halen yakınımnda olan Gabriel ise gözlerimin içine baktı. Bakışı her şeyi anlatıyordu.

“Biliyordun, ha?” dedim Gabriel’e. “Biliyordun ve bana söylemedin?”

“Kulağıma bir söylenti çalındı. Ne olduğuna dair bir fikrim vardı ve...”

“Ama bu söylentiye benimle paylaşmadın, öyle mi? Aklındaki fikri benimle paylaşmadın?” Gabriel’e küfürler ederek arkama döndüm. “Yani bunca zamandır ben onu ararken ve sen de bana Avcılara saldırarak hayatımı tehlikeye atmamamı söylerken, aslında beni istediğin zaman durdurabilirdin, öyle mi?”

“Avcılara saldıracağını bilmiyordum.”

Gabriel’i dinlemeye devam edemezdim. Hiçbir şey an-layamıyordum. Gabriel’in bana neden Annalise’in yakalandığını söylemediğini bilmiyordum. Annalise’i bulamamamın beni delirttiğini biliyordu. “Yakalandığını biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin!”

“Ben...”

“Bana hiçbir şey söylemedin.” Ona dönerek bağırdım. “Hiçbir şey söylemedin!”

“Ben...”

“Sana güvenmiştim.”

Bu defa Gabriel bana yaklaşarak “Hayır, bana artık güvenmiyorsun,” dedi. “Neler yaptığını bana

söylemiyorsun. Günlerce ortalıktan kayboluyorsun. Nerede olduğunu, kimleri öldürdüğünü bilmiyorum. Zorunda kaldığında ise mümkün olduğunca az şey anlatıyorsun.”

Beni suçladığına inanamıyordum. Annalise’in yaka-

landığım saklamış olduğu halde beni suçluyordu! Suratına tükürdüm. Tükürüğüm yanağına isabet etti.

Gabriel gözlerini üzerime dikti. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Aramıza giren Nesbitt, benden uzaklaştırdığı Gabriel’e “O yalnızca Nathan’lık yapıyor,” dedi. “Aslında bu yüzden onu sevmelisin.”

“Nathan sakinleşmen lazım!” diye bağırdı Celia. Celia’ya dönerek küfürler savurduktan sonra derin bir nefes aldım. “Anladığım kadarıyla bunu benden başka herkes biliyordu, ha?”

“Greatorex biliyordu. Birinci Kamp’tan uzak durman için kimsenin seninle bu konuda konuşmamasını emretti. Gerçi Üçüncü Kamp’ta çok fazla kalmadığından bu haberin senden saklanması sorun olmadı.”

“Peki bunu neden şimdi söylüyorsunuz?”

“Dün gece de dediğim gibi, ittifak bütün cadılara eşit davranılmasını sağlamalı. Yasaların üstünlüğü esas olmalı. Savaşta olsak da halen kurallarımız var ve bu kurallara uymak zorundayız. Annalise bizim tutsağımız. O artık savaşın içinde olmak istemiyor. Soul’u desteklemiyor, asla da desteklemeyecek ama Soul’a karşı verilecek yanıtın savaş olduğuna inanmıyor.”

“Onun neye inandığı sikimde bile değil. Bilmek istediğim tek şey onunla ne yapacağınız.”

“Onu, şu anda kurulmakta olan yeni mahkememize çıkaracağız. Bu mahkemede kararı Kara ve Ak Cadılardan oluşan bir heyet verecek. Annalise bir Ak Cadı ve İttifak’m değerli bir üyesi olan Marcus’u vurdu. Annalise’in yaptıklarının sonucunda ittifak korkunç bir hezimet yaşadı. Gus’m başını çektiği bir grup Kara Cadı, Annalise’in cezalandırılmasını istiyor. Bizse İttifak’ın adil olduğunu ve ister Ak ister Kara olsun, bütün cadılara eşit davranıldığını göstermek istiyoruz. İttifak’ın, Ak Cadı Meclisi’nden farklı olduğunu ancak bu şekilde ortaya koyabiliriz. Ayrıca adil bir yargılama, Annalise’in de kendini savunabilmesi anlamına gelir/”

“Neymiş bu savunma?”

“Olayların etkisinde kalarak düşünmeden hareket ettiği. Annalise yalnızca erkek kardeşine yardım etmeye çalıştığında diretiyor.”

Artık Annalise’e karşı öfke değil, tiksinti hissediyordum. Yalan söylüyordu. “Annalise Marcus’u vurduğunda Connor çoktan ölmüştü.”

“O halde bu durum mahkemede açıklık kazanacaktır. Bütün tanıklar gerçeklik iksiri alacak. Güven bana Nathan. Gerçek ortaya çıkacak.”

“O halde gerçeği sana açıklayayım. Babam bir Avcı olan Connor O’Brien’ı silahına uzanmak

üzereyken öldürdü. Annalise babamı, Connor öldükten sonra vurdu ve ardından kaçıp, bizi bunun sonuçlarıyla ilgilenmek zorunda bıraktı. Babam onun yüzünden öldü. Babam öldüğü için Avcıları durduracak kimse kalmadı ve ittifak'm yüz üyesi öldü. Bütün bu ölümlerin sorumlusu Annalise'tir."

"Seni tanık olarak dinleyecekler Nathan. Seni dinlemeleri lazım." Celia bir an duraksadıktan sonra "Ayrıca Annalise'in yargılanmasını mahkemeye bırakman en doğru karar olacaktır," diye ekledi. "Kendi intikamının peşine düşmemelisin."

"Mahkeme Annalise'i serbest bırakırsa canımın istediğini yaparım."

"O zaman mahkeme seninle de ilgilenmek zorunda kalır." "Denesinler de görelim."

"Annalise'in yeteneğinin ne olduğunu biliyorsun herhalde," dedi Celia.

Annalise'in yeteneğinin ne olabileceği üzerine çok kafa patlatmışım ve bu konuda şüphelerim vardı. Annalise Marcus'u vurduktan sonra felaket bir silahlı çarpışma başlamıştı. Gabriel, vurulmamam için beni yere çekmişti ve başımı kaldırıp baktığımda Annalise gitmişti. Kaçıp ağaçların arasına saklandığını düşünmüştüm ama sanırım o anda bile Annalise'in kelimenin somut anlamıyla yok olduğunu biliyordum.

"Görünmez olabiliyor," dedi Celia, aklımdan geçeni onaylayarak.

"Saygıdeğer babası ve görkemli kardeşiyle aynı yeteneğe sahip olması ne kadar da uygun düşmüş. Ne kadar da mükemmel. Artık onun da ailesi gibi olduğunu biliyoruz." "Evet, Gus'm öne sürdüğü de bu ama bazıları da senin tıpkı baban gibi olduğunu söylüyor."

"Bununla gurur duyarım."

"Ama dikkatli ol, Nathan. İttifak'ta çok fazla Ak Cadı var. Sayıları Kara Cadılara göre çok daha kalabalık. Bu Ak Cadılar O'Brien ailesini sevmeseler de, Annalise'in avantajı, yeteneğine rağmen, zayıf ve önemsiz görünmesi. Sense ne zayıf ne de önemsizsin. Senin baban gibi olduğunun farkındalar. Babanın yeteneklerini almak için ne yaptığını biliyorlar."

"Ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım!"

"Senden korkmaları iyi bir şey değil Nathan. Birçok Ak Cadı olduğun ya da olabileceğin kişiden korkuyor. Yanlış

mı

yönlendirilmiş erkek kardeşine duyduğu sevgi ve bağlılıkla hareket ettiği için Annalise'e sempati beslerlerken, sana baktıklarında katil bir Kara Cadı'yı, Marcus'un oğlunu, kalp yiyen birini görüyorlar. Marcus'u öldüren sen-sin. Yargılanması gereken asıl kişinin sen olduğunu söyleyenler de yok değil."

"Onu kurtarmaya çalıştım! Durumu umutsuzdu. Ölüyordu. Bunu yapmak istemedim!"

“Sakin ol Nathan,” dedi Celia alçak sesle.

Ona küfrettim.

“Annalise’i destekleyen bazı Ak Cadılar, onu savunmak için en iyi yolun sana odaklanmak olduğunu düşünüyor. Yasaların herkese eşit bir şekilde uygulanması gerektiğini söylüyorlar.”

“Ne yani, beni tutuklamak mı istiyorsun? Bu mu? Annalise onu vurduktan sonra babamın kalbini yediğim için mi?” “Sana daha farklı davranılmaz. Suçlamaları yanıtlamak için seni de götürmek zorundayım. Orada açıklayabilirsin. Sanmıyorum ki...”

“Beni lanet olası bir kafese mi koyacaksın?”

Buna bayılacaklarını, bütün Akların beni zincirlenmiş görmekten memnun olacağını biliyordum. Ama bana bunu bir daha yapmalarına asla, asla izin vermeyecektim. Ben daha ne yaptığımı fark edemeden, ellerimden çıkan şimşekler Celia’nın ayaklarının iki yanına indi. Ağzımdan bir alev topu çıkarken Celia benden uzaklaşmaya başlamıştı bile. Alev topu aramızda patladı.

Ve kafamın içinde Celia’nın çıkardığı tiz sesi duydum. İstirap içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Bundan nefret ediyordum.

Ama Celia sesi birkaç saniye içinde kesti.

“Canını yakmak istemiyorum Nathan. Yeteneğimi senin üzerinde kullanmak istemiyorum ama sakinleşmezsen bunu yapmak zorunda kalacağım.”

Başımı kaldırıp bir süre Celia’ya baktıktan sonra ayağa kalktım. Bu kadının çıkardığı sestən o kadar nefret ediyordum ki, tek bildiğim onu da, diğer her şeyi de durduracağımda Bu sesi bir daha asla üzerimde kullanamayacaktı.

Asla.

Avuçlarımı birbirine sürterken dünyanın hareket ettiğini hissettim. Ellerimi hızlandırdım, hızlandırdım ve birdenbire durdum. Avuçlarımı başıma yaklaştırıp hareketsizliğe odaklandım.

Artık hiç ses yoktu. Her yer sessiz, hareketsizdi.

Önümde duran Celia’nın yüzünde sakin, odaklanmış bir ifade vardı. Gabriel halen öfkeyle bana bakıyordu. Nesbitt, geri geri gitmek üzereymiş gibi, tek ayağının üzerinde yakalanmıştı. Greatorex ise bana silahını doğrultmuştu. Bu grubun ilerisinde ise acemiler vardı. Herhalde bağırdığımı duyup ne olduğunu anlamak için gelmişlerdi. Çoğu korkmuş gibi görünürken, aralarından birinin yüzünde neşeli bir ifade vardı. Donna da araların-daydı. Elleri halen bağlıydı. Ciddi görünüyordu.

Onlardan uzaklaştım. Zamanın ne kadar duracağını bilmiyordum. Umurumda da değildi. Beni asla bir kafese koyamayacaklardı.

Yürürken arkamdan bağırdıklarını duydum. Zaman yeniden akmaya başlamıştı. Koşmaya başladım.

ilaçlar

Ormanda oturuyordum. Saat epey ilerlemişti. Ne yapacağımdan emin değildim. Kimsenin canını yakmamış-tım. Ama yakabilirdim. Buna çok yaklaştım. Dahası, Gabriel'in suratına tükürmüştüm. Böyle bir şeyi nasıl yapabilmiştim?

Ayak seslerini duyduğumda hava neredeyse kararmak üzereydi. Bir an için duran sesler, ardından daha da yükseldi. Gelen her kimse, geldiğini bilmemi istiyordu belli ki. Ayak sesleri yaklaşırken gelen kişi bir kez daha durdu. "Orada esaslı bir büyü işi çıkardın birader," diye seslendi.

Yanıt vermedim. Bir dakika sonra Nesbitt gelip yanıma oturdu.

"İlk başta kimse ne olduğunu anlayamadı. Sanki bir anda ortalıktan yok oldun. Gab, zamanı durdurma numarasını çekmiş olduğunu söyledi."

"Öyle."

"Kıyak!"

"Öyle."

"Neyse, birkaç kişiyle seni aramaya çıktık. Ve... işte

buradayım. Seni bulmanın hiç zor olmadığını da söyleyeyim. Her zamanki gibi bir millik alanda iz bırakmışsın." "Saklanmaya çalışmıyordum. Yalnızca biraz düşünmeye ihtiyacım vardı."

"Evet, bu gayet anlaşılır." Nesbitt ancak yarım dakika kadar sessiz ve kırıltısız kalmayı başardıktan sonra "Seni kafese filan koymayacaklar," dedi. "Celia böyle bir şeye izin vermeyecek. Bunu kendisi söyledi."

Neye inanacağımı bilmiyordum. Gerçi Celia'nın bana yalan söyleyeceğini de sanmıyordum.

"Hem Van buna izin vermez. Ben de. Ve kesinlikle âşık çocuk da. Greatorex'in de buna memnun olacağını sanmam. Yani sandığından daha çok arkadaşın var birader." Bunun doğru olup olmadığını düşündüm. Arkadaşlarım varsa neden kendimi her zaman yalnız hissediyordum?

"Gabriel bana halen kızgın mı?"

Bir an tereddüt eden Nesbitt "Birden ona kadar bir ölçekte, dokuz buçuk kadar," dedi.

"Yani daha da kötü olabilir."

"Sakinleşecektir." Ardından beni dürterek "Tartışmaların en iyi yanı sonrasında gelen barışma seanslarıdır," diye ekledi. "Üç vakte kadar barışacağınızı görüyorum. Özür dileyeceksin, o seni kollarına alacak ve..."

"Nesbitt, kapa çeneni."

Bir süre konuşmadan oturduk. “Peki plan ne?” diye sordum.

“Planımız, seni sakinleştirip kampa döndürmek için cazibemi ve karizmamı kullanmam üzerine kurulu. Ardından Celia, Annalise’i şimşek ya da öyle bir şeyle öldürmeyeceğinden emin olduğunda, asrın davasında kanıtlarını ortaya koyacağın Birinci Kamp’a gideceğiz. Demek istediğim, Annalise’in davasında. Yargılanacak olan sen değilsin. En azından şimdilik. Celia en iyi şartlarda işin asla o noktaya gelmeyeceğini söylüyor. Elbette bunun anlamı, en kötü şartlarda işin o noktaya gelebileceği. Ama Annalise suçlu bulunursa senin kendini savunmanı gerektirecek bir dava da kalmayacak. Celia, kanıtlarını sunup tanıklık yapmak için senin gönüllü olarak geldiğini herkesin bilmesini sağlayacağını söylüyor. Seni bulduğumda, tutuklanmadığını ve şu ana dek sana yöneltilen suçlamalar olmadığını özellikle vurgulamam gerektiğini de söyledi.”

“Beni tutuklamaya kalkışmasa iyi olur. Yargılanmayacağım. Bu asla olmayacak. Herhangi bir şey için beni yargılayamazlar ve babamı öldürdüğüm içinse bunu hiç yapamazlar. Kendimi onlara açıklamak zorunda değilim. Ve bundan sonra asla bir kafeste, hücrede, kilitli bir kapının arkasında kalmayacağım.”

“Pekâlâ, bu yeterince açık.” Bir dakika kadar sonra “Dürüst olmak gerekirse birader, seni tutuklamak isteseler bile bu onlar için çok zor olur,” dedi. “Dahası, bir şekilde bunu başardıkları takdirde, artık kendini kolayca kurtarabileceğin yeteneklere sahip olduğunu düşünüyorum. Yani yerinde olsam bu konuda endişelenmezdim.” Dirseğiyle beni dürttü. “Aklında olsun diye söylüyorum, seni bir yere kapatsalar bile senin için bir kek pişirir ve bu kekin içinde sana bir şeyler yollayabilirim. Ya da Gab terli, şişko bir gardiyan kılığına girerek anahtarları çal...” “Nesbitt, kapa çeneni.”

“Yalnızca diyordum ki...”

“Daha on dört yaşımıdayken boynuma tasma taktılar. Kafesten çok uzaklaştığım takdirde tasma açılıyor ve içindeki asit dışarı çıkıyordu. Bunu bir kez daha deneyebilirler.”

Nesbitt bir süre sessiz kaldıktan sonra “Bu kadar si-kik halde olmana şaşmamak gerek,” dedi.

“Sağ ol.”

“Her neyse. Bunun da senin için sorun olacağını düşünmüyorum. Ciddi yeteneklere sahip bir sürü cadının arasından çıkmayı başardın. Demek istediğim, Celia şu ses çıkarma numarasını yaparken bir anda ortalıktan kayboldun. Greatorex’le acemiler...”

“Nesbitt, susamaz mısın? Yalnızca bir dakika için bile olsa?”

Bir dakika kadar sessiz durduktan sonra “Yanında yiyecek bir şeyler var mı birader?” dedi. “O iğrenç lapanın ardından hiçbir şey yemedim.”

Yiyeceğim yoktu. Ateş yakıp etrafında oturduk. Alevlere bakıp arada sırada ateşle oynarken Nesbitt gece boyunca gevezelik etti. En sonunda uyuyakaldığında, bir kez daha her şeyin üzerinden geçtim. Annalise’in bundan yakasını sıyırmasına izin veremezdim. Marcus onun yüzünden ölmüştü. Onu öldüreceğimi söylemişim ve belki de şu anda yapmam gereken buydu. Ama onu yargılanırken görmek

istiyordum. Sorgulanmasını izlemek istiyordum. Onu bir kafesin içinde, bir daha dışarı çıkıp çıkamayacağını düşünürken görmek istiyordum. Bu yüzden gidip tanıklık yapacaktım. İttifak'ın adil bir dava götürüp götüremeyeceğini görecektik. Bunu yapamazlarsa, ne yapacağıma o zaman karar verirdim.

Van'ın bana verdiği iksir paketlerini açtım. Belki de Annalise'le ilgili haberi duyduğumda bunlara ihtiyacım olacağını biliyordu. Herhalde. Üçünü birden almak gibi bir isteğe kapılmadım. Annalise'i görmek istiyordum. Onun da beni görmesini ve suratına tükürmek istiyordum. Bir kez daha Gabriel'i düşündüm. Bunu ona nasıl yapabilmıştım?

Paketlerden birini açtım. İçinde sarı bir toz vardı. Parmağımın ucunu toza değdirip tadına baktığımda, belli belirsiz naneyi andıran bir tat aldım. Paketin içindeki tozun tamamını ağızma döktüğümde, ağızım nane aromasıyla doldu. Ama kısa süre sonra kuru bir acılık duydum. Yanımda biraz su olmasını isterdim ama birkaç saniye içinde buna ihtiyacım olmadığını anladım. Vücudum karanlığın içinde süzölmeye başlamıştı bile.

Bu karanlık boş ve sessizdi. Mükemmeldi. Bütündü.

sakin

“Sakinleştin mi?” diye sordu Celia.

“Evet ama senin sayende değil.”

Ama bunu sessiz bir şekilde söyledim. Artık sakindim; zihnim berraklaşmıştı. Van'ın bana verdiği o tozun içinde ne olduğundan emin değildim ama uyumamı sağlayacak bir iksirden daha fazlası olduğunu sanıyordum. Aklımın başımda olduğunu, kendimi yeniden kontrol edebildiğimi hissediyordum. Gene de günün büyük kısmında kamptan uzak durup akşam saatlerinde dönmüştüm. Benimle birlikte yürüyen Nesbitt nispeten sessiz kalmasını bilmişti.

“İşlerin kontrolden çıkabileceğini düşündüğüm için yeteneğimi üzerinde kullandım,” dedi Celia.

“Acemiler seni benim kadar tanımıyor. Bana zarar vereceğini düşünebilirlerdi. Ama sana güveniyorum Nathan.”

Zamanın içinde donduğu esnada Celia'nın yüzündeki ifadeyi hatırlıyordum. Her zamanki gibi dürüst olduğunu da biliyordum. Bir şeyleri hesaplıyormuş gibi sakin bir hali vardı.

Başımla kamp ateşinin diğer tarafında oturan acemileri gösterdim. “Herhalde herkesin kalbini söküp akşam yemeğinde yiyeceğimi sanıyorlardı.”

“Asıl soru, Annalise'i gördüğünde ne yapacağın.” “Ondan nefret ediyorum. Onun ölmesini istiyorum. Babamın öcünü almak istiyorum. Ama aynı zamanda onu yargılanırken görmek de istiyorum. Adalet istiyorum. Onun suçlu bulunmasını istiyorum. Cezalandırılmasını. Ağır bir şekilde cezalandırılmasını. Bence karnından vurulması ve ardından ağır, acı dolu bir ölüme terk edilmesi uygun olabilir.” “Ama onu gördüğün anda öldürmeye çalışmayacaksın, öyle mi?”

“Hayır, onu gördüğüm anda böyle bir şeye kalkışmayacağım. Ama suçlu bulunmazsa ya da hafif bir

cezayla yakasını kurtarırsa... O zaman, bilemiyorum.” Başımı iki yana salladım. “Mahkemede suçlu bulunursa ona ne yapacaklar?”

“Sanırım hapse atılır. Herhalde yıllarca hapis cezası alır.” “O Marcus’u öldürdü. Ölmeli. Vurulmalı.” “Mahkemeden onun vurulmasına dair bir kararın çıkacağından şüpheliyim. Bunu sen yapmaya, adaleti kendin uygulamaya kalkışacak olursan seni tutuklamaktan başka seçeneğim kalmaz, ittifak bu şekilde çalışmak zorunda Nathan. Herkese adil davranmak durumundayız.” “Pekâlâ.” Celia’ya gülümsedim. “Ama böyle bir şey olursa öncelikle beni yakalaman gerekecek.”

“Umarım iş oraya gelmez.”

Celia’yla konuşmamız tamamlandığında hava kararmıştı. Gabriel’i hiçbir yerde göremedim. Nesbitt’e sorduğumda “Çadırına baksana,” dedi.

Gabriel’in çadırı olduğunu bile bilmiyordum. Nesbitt sıranın sonundaki çadırı gösterdiğinde, içinden gelen yeşil ışığı fark ettim.

Çadıra giderek parmaklarımı kanvasta tıkırdattım. “Gabriel?”

Yanıt gelmese de çadırda olduğunu gördüğümde başımı içeri uzattım. Çadırın içi, Gabriel’in baş ucuna koyduğu gecedumanı kasesinden yükselen yeşil dumanla dolmuştu. Yere attığı bir şiltenin üzerine uzanmış olan Gabriel’in yanında açık bir kitap vardı. Başını kaldırıp bakmadı.

“Selam,” dedim.

Bir şey demedi. Bana bakmıyordu.

“Umarım okuyormuş gibi yapıyor sundur,” dedim. “Ağzımı burnumu kırmaktan başka bir şey düşünemediğin için önündeki kitaba odaklanamadığını umuyorum.”

“Tam olarak ne istediğimden emin değilim ama çok kötü bir tahmin değil.”

Gabriel artık bana baktığından ciddi olduğunu görebiliyordum. Beni gerçekten dövmek istiyordu. Çadırın içine girip boynumu eğdim. Ama büyük bir çadır olmadığından dizlerimin üzerine çökmek zorunda kaldım.

“Bir şey mi istiyorsun?” Sesi zehir yüklüydü.

“Ah... Evet... Konuşmamız gerekiyor.”

“Ha! Bunu senden duymak komik. Ama nedense eğlenecek havada değilim.”

“Keşke bana Annalise’in yakalandığını düşündüğünü söyleseydin.”

“Keşke sen de bana Avcılara saldırılarından bahsetseydin.”

“Ama bahsettim.”

“Bana çok sonrasında ve zorunda kaldığında bazı şeylerden bahsettin. Yani artık daha fazla gizleyemeyeceğini anladığında.”

“Ama sen gene de benden Annalise konusunu sakladın. Avcılarla ilgili anlattıklarım belli ki seni hiç etkilememiş.”

“Beni etkilememiş mi? Kampımıza bu kadar yakın sekiz kişilik bir Avcı grubu? Greatorex’le acemilere bu kadar yakın bir grup?”

“Ama...”

“Seni öldürebilirlerdi. Yaralanabilirdin. Seni ararken muhtemelen ben de öldürülürdüm.”

“Ama ben...”

“Bitirmedim,” diyerek sözümü kesti. “Düşüncelerimi senden sakladığımı kabul ediyorum. Annalise’in yakalanmış olabileceğine dair şüphelerimden sana bahsetmedim. Çünkü seni korumak istiyordum. Ondan nefret ettiğimi en iyi sen biliyorsun. Onun geberdiğini görmek istediğimi de. Bir tarafım onu parçaladığını görmekten çok memnun olur. Ama bir diğer tarafım bunun yanlış olduğunu biliyor. Benim ya da onun için değil, senin için yanlış olduğunu. Şu anda aklın başında değil Nathan. Annalise’i öldürmeni ve sonrasında pişman olmanı istemiyorum. Yaptığım her şeyi senin için yaptım. Senin kendi düşüncelerini ve yaptıklarını benden saklamanın nedeni ise, kendin için istediğin şeylerdi. Her zamanki gibi yalnızca kendini düşünüyordun.”

Gabriel’le konuşma fikrim hiçbir işe yaramamıştı. “Bence artık gitmelisin,” dedi.

Kıyırdamadım. Gitmek istemiyordum. Halen onunla konuşmak istiyordum. Özür dilemem gerekiyordu. Bütün öğleden sonra ne söyleyeceğimi düşünmüştüm. Yalnızca bunu söyleyebilmem gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp, alçak ve içten bir sesle “Gabriel, suratına tükürdüğüm için çok üzgünüm,” dedim.

Bir süre bana baktıktan sonra homurtuyla güldü. “Va-aay! Özür diliyorsun, ha?”

Pekâlâ, beklediğim böyle bir tepki değildi. “Öfkeliydim,” dedim. “Bunu yapmamam gerekirdi. Keşke yapma-saydım.”

“Hayır, suratıma tükürmemeliydin. Suratıma... Tü-kürmemeliydin. Evet, ben de öfkeliyim. Ve içten bir özür dilediğini düşünsem de, bu yeterli değil.”

“Ne yeterli olur?”

“Hiçbir şey. Yalnızca git buradan.” Kitabına döndü.

Bir süre konuşmadan durduk. Yumuşayacağını sanıyordum. Yumuşamak zorundaydı. Dediklerinde ciddi olamazdı. Oturmaya devam ettiğimi gördüğünde kitabını kapatıp bana baktı. “Halen burada

mısın?” Sesinde düşmanca bir ton vardı.

“Gabriel, ben...”

“Nathan, sana çok, çok kızgınım. Gitmeni istiyorum.” Ciddi olduğunun farkındaydım.

Kalkıp çadırdan çıktım, kampı terk ettim ve yürümeye devam ettim.

Koşmaya başladım. Saatlerce koşabilirdim. Vücudumun kontrolü ele almasına izin verebilirdim.

Sonraki gün kamptan uzak durdum. Ve ertesi gün. Sonra birkaç gün daha. Bu zamanın çoğunu hayvan olarak geçirsem de, düşünebilmek için insan haline geri döndüğüm de oldu.

GabrieFin daha şimdiden benden korkmaya başladığından çekiniyordum. O da bundan çekiniyordu. Kara Cadılar’ın hikâyelerini, kişisel ilişkilerinin nasıl yolundan çıktığını ve çoğu zaman kanlı bir şekilde bittiğini düşündüm. Ve Gabriel’in bana nasıl baktığını, bana nasıl da kızgın olduğunu hatırladım.

Babamı düşündüm. Onun gibi güçlü olmak istiyordum. Marcus birçok açıdan onurlu ve tam anlamıyla dürüst biriydi. Marcus’un beni sevdiğini biliyordum. Ama aynı zamanda zalim, sert, dehşet verici de olabiliyordu. Mercury’nin günlüğündeki, Marcus’un Toro adındaki cadıyı öldürmesini anlattığı hikâyeyi hatırladım. Babama bunu sormamıştım. Ondan bunu duymak istememiştim çünkü Mercury’nin haklı olduğunu düşünüyordum. Marcus’un Toro’yu öldürmesinin tek nedeni Toro’nun onu gıcık etmesiydi. Onun için Toro’nun hayatıyla bir sineğin hayatı arasında zerre fark yoktu. Babamı sevsem de böyle biri olmak istemiyordum. İnsanların benden korkmasını istemiyordum.

Gabriel babama saygı duyuyordu. Ama aynı zamanda annemden aldığım Ak tarafıma da saygılıydı. Annemi tanımamıştım ve tanıdığım Ak Cadılar, hepsi de nazik ve düşünceli insanlar olan ninem, Deborah ve Arran’dı. Onlardan çok uzaklaştığımın farkındaydım ama bu yarımı kaybetmek istemiyordum.

Yarı Kod olmak istiyordum. Kara ve Ak olmak istiyordum. İki tarafın en iyi özelliklerini kendimde taşımak istiyordum.

Ve artık Gabriel’i görmek; ona kaybolmadığımı, kim olduğumu bildiğimi söylemek istiyordum. Üçüncü Kamp’a dönmek için yola çıktım. Kaç gündür kamptan uzakta olduğumdan emin değildim. Dört-beş gün olmuştu herhalde. Uzun bir yoldu. Hızlı koşmama rağmen hava şartları kötüleşti. Kar yağmaya başladı, dondurucu bir rüzgâr çıktı. Geri dönmem iki günümü aldı. Kampa yaklaşırken hava karanlıktı ve hafif de olsa kar yağışı devam ediyordu. Ama rüzgâr dinmişti.

Bitkin, kirlî ve açtım ama tek istediğim Gabriel’i görmektir. Bu defa nöbetçiye doğru parolayı söyledim ve ağır adımlarla kampa girdim.

Gabriel’in çadırına doğru yürürken attığım her adımla endişem daha da arttı. Ya gene benimle konuşmak istemezse? Ya benden nefret ediyorsa?

Uzaktan çadırına baktığımda yeşil ışığı göremedim. Hissettiğim acıyla midem düğümlendi. Çadırın

içine baktım. Gabriel yoktu. Uyku tulumu ya da kitabı bile yoktu. Beni yanma almadan ittifaktan ayrılmış olabilir miydi? Nesbitt'in nerede olduğunu merak ettim. O Gabriel'in nerede olduğunu bilirdi. Ama saat çok geçti, kar yağıyordu ve etrafta kimse yoktu. Midemin bulandığını hissettim. Bu defa fena sıçırıp batırmıştım. Kampın ortasındaki ateşe doğru yürüdüm. Nesbitt belki orada olabilirdi. Ateşin yanında tek başına yatan biri vardı. Uyku tulumu karla kaplanmıştı. Gabriel olabilir miydi? O olduğunu düşünerek hızlandım. Yanılmaktan korkuyordum.

Gabriel'di. Uyuyordu.

Ayaklarının dibinde yere oturdum. Öylesine rahatlamıştım ki, hissettiğim gerginlikle karnıma saplanan acıyı yeni

fark ediyordum. Kar incecik taneler halinde yağıyordu. Korların üzerine birkaç odun atsam da ateş sönmek üzereydi. Hastalanmak üzere olduğumu hissediyordum. Uyanıp kıpırdanan Gabriel yattığı yerde doğruldu. Belki de uyumuyordu. Uyku tulumunu omuzlarına sardı ama bana yaklaşmadı. Aramızda bir metrelik filan bir boşluk vardı.

Ateşe bakarken ne diyeceğimi düşünmeye çalıştım. Belki bir kez daha özür dilerdim. Belki de halen burada, kampta olduğu için nasıl sevindiğimi söyledim.

“Uzun zamandır yoktun,” dedi. “Kayıp mı oldun?” Benimle halen sert bir ses tonuyla konuştuğu için ağlamak istedim.

“Kaybolmadım, yaralıydım,” dedikten sonra ekledim. “Belki de kayboldum. Bilmiyorum.” Ona döndüm. “Ama senin yaralanmanı istemiyorum. Kimse tarafından yara-lanmamalısın. Özellikle de benim tarafımdan.”

“O halde bana yalan söyleme. Benden bir şeyler saklama.”

“Peki”

“Ve sakın bir daha suratıma tükürme.”

“Peki.” Bunların hiçbirini ona yapmayacaktım. Yapamazdım. Geçmişe dönüp yaptıklarımı düzeltemezdim ama bundan sonra doğru düzgün davranabilirdim. Bunu becerebilmeyi çok istiyordum.

“Seni sevdiğimi biliyorsun,” dedi Gabriel. “Halen seviyorum. Sonsuza dek seveceğim.”

“Yani... Affettin mi beni?”

“Öyle bir şey söylemedim.”

Bir süre, yeniden canlanan ateşi izledik. “Sen beni farklı şekillerde yaraladın Nathan.”

Ona bıçak çektiğim, küfürler ettiğim, çok kötü davrandığım anları düşündüm.

“İlk tanıştığımızda bana kendin hakkında her şeyi anlatmıştın,” diye devam etti. “Son zamanlarda ise

neredeysse hiçbir şey anlatmıyorsun. Demek istediğim, gevezenin tekine dönüşmeni beklemiyorum ama bana arkadaşın olduğumu söylüyorsun. Arkadaşlarınla konuşmalısın.”

Bu doğruydu. Tanıştığımızda ona kendimi, hayatımı, her şeyi anlatmıştım.

Ona yaklaşarak “Pekâlâ,” dedim. “Ne hakkında konuşmamı istersin?”

“Bana kendinle ilgili önemli şeylerden bahset.”

“Ne gibi?” Babamı ya da görülerimi mi kastediyordu? “Bana Galler’den bahset. Bir gün seninle oraya gitmek istiyorum.”

Aynı anda hem gülmek hem ağlamak istedim. Ona bir yaz mevsiminde gittiğim, Galler’in dağlarındaki özel yerimi anlattım. Orada küçük bir göl vardı. Gölün ardındaki tepeye tırmanıp suya dalabiliyordum. Savaş bittiğinde onu oraya götüreceğimi söyledim. Bazen alevlere, geri kalan zamanda da Gabriel’e bakarken, bir daha asla onun canını yakmak istemediğimi biliyordum.

altın

Tan vaktinden biraz önce uyandım. Hava yavaşça aydınlanmaya başlarken Gabriel yanımda uyuyordu. Kamp halen sessizdi. Ateşi canlandırdım. Kemiklerimin ürperdiğini ve gözlerimin önündeki her şeyin gri bir ton kazandığını fark ettiğimde, yulaf lapası çıkacak kahvaltıyı gerçekten de beklemeye başlamıştım. Bir kez daha görü görecektim.

Orman, gökyüzüne hâkim olan altın renkli parıltıyla parlıyormuş gibi görünüyordu. Ağır adımlarla ağaçların arasında yürüyordum. Yeni doğmuş ve dünyayı ilk kez görüyormuş gibi hissediyordum. Etrafımı saran hava canlı gibiydi. Her şey büyüleyiciydi. Her şey çok güzeldi. Her detay beni hayrete düşürüyordu. Detaylar çoğalarak devam ediyordu. Renkler, şekiller, sesler, sıcaklık, hava... Arkama döndüğümde Gabriel'i gördüm. O da çok güzeldi. Yanına gelmem için bana el salladı. Elindeki tabancanın namlusu yere dönüktü. Gabriel'in ilerisinde kaybolan karanlık figür Nesbitt'ti. Güzel çayıra, ağaçlara, güneşe bir

kez daha baktıktan sonra yeniden Gabriel'e döndüm. Birdenbire kendimi havada, geriye doğru uçarken buldum. Ve dünya gürültülü, acı dolu, kaos içinde bir yere dönüştü. Yere düşüp de başımı kaldırdığımda, önce gökyüzünü, ardından Gabriel'in yüzünü gördüm. Karnımdaki yakıcı acı kalbime doğru ilerliyordu. Bu beni öldürüyordu. Bunu biliyordum.

Ölüyordum.

birinci kamp

Gabriel, Nesbitt, Celia, Adele, Kirsty ve Donna'yla birlikte Birinci Kamp'a gitmek üzere yola çıktık. Celia, Adele'i kişisel asistanı olarak almış gibi görünüyordu. Donna ise, Van'ın gerçeklik iksirini yapması ve böylelikle kızın doğruyu söyleyip söylemediğinin anlaşılması için Birinci Kamp'a götürülüyordu. Donna'nın elleri bağlı değildi ama Kirsty kızın yanından ayrılmıyordu. Kirsty'nin, cüsse olarak iki kat büyük olduğu Donna'yla ilgilenebileceğine şüphem yoktu. Gerçi Donna'nın kaçmayı filan deneyeceğini hiç sanmıyordum.

Birinci Kamp'a ulaşmak için iki ayrı geçitten geçecektik. Bu iki geçit arasında biraz koşmamız gerekecekti. Gene de birkaç saat içinde Annalise'i görecektim. Sabırsızlık dışında ne hissettiğimden emin değildim.

Birinci geçitte, sağ eliyle sol elimi tutan Gabriel'le parmaklarımızı kenetlerken, Gabriel'in sol elini tutan Celia bizi geçide yönlendirdi. Gabriel içeri çekilirken derin bir nefes aldım. Gabriel'in arkasından geçide girip karanlıkta süzülürken nefesimi bıraktım. Geçit öylesine kısaydı ki,

içine girer girmez sonunda beliren ışığı gördüm. Kendimizi geçidin diğer ucundaki ormanın zemininde bulduk. Diğerleri de geldiğinde Celia yeniden önümüzde yürümeye başladı. Tempomuz tercih edeceğimden daha yavaştı ama kısa süre içinde ritmimizi bulduk. Orman yerini çayırılık açık alanlara bıraktı. Zemin karla kaplıydı.

“Bir sonraki geçide ne kadar var?” diye sordum Celia'ya. “Nehrin bir mil kadar ilerisinde.”

Tam nehre ne kadar mesafe olduğunu soracakken zemin birdenbire eğim kazandı ve kendimizi buz gibi soğuk suyun içinde bulduk. Akıntı güçlüydü. Nehrin diğer yakasındaki ağaçların arasına çıktığımızda dizlerimize dek ıslanmıştık.

Bir sonraki geçitte herkesi içeri yönlendiren Celia beni en arkada tuttu. “Nathan, bekle. Seninle birlikte gireceğiz.” Diğerleri geçtiğinde “Annalise’i gördüğünde ne yapacağına dair net olman gerekiyor,” dedi Celia. “Endişelenme. Netim.”

“Peki ne konuda netsin?”

“Dedim ya. Onu yargılanırken görmek istiyorum.” Celia bir süre beni inceledi. “Akimda dönenlerin tamamı bu mu gerçekten?”

“Mahkeme adil olduğu sürece onu öldürmeyeceğim. Ama onu bırakırlarsa, o zaman... Adaleti ben sağlayacağım.”

“Peki mahkeme Annalise’in hapse atılmasına karar verirse?”

“Gerçekten aklında ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsun Celia? Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama onu serbest bırakırlarsa bir şey yapacağıma emin olabilirsiniz.”

“Serbest kalmayacak. Sistem doğru düzgün çalıştığı takdirde bu olamaz.”

Bir eliyle ceketimi tutan Celia, diğer elini geçidin içine soktu.

Geçidin diğer tarafında yağmur çiseliyordu. “Nathan, yakınımda kal. On beş dakikalık koşunun ardından kampta olacağız,” dedi Celia. Kolumu bırakması için “Tamam,” dememi bekledi. Ve hızla koşmaya başladı.

Kısa süre sonra Annalise’i görecektim. Onu görmek istiyordum. Zincirlenmiş olduğunu umuyordum. Gözlerimi üzerine diktiğimi görmesini istiyordum.

Celia önce yavaşlayıp, ardından durduğunda Birinci Kamp’a ulaşmak üzere olduğumuzu düşündüm. Ama etrafına bakan Celia’nın duruşundan ve temkinli hareketlerinden bir sorun olduğunu anladım.

“Ne oldu?”

“Burada bir nöbetçi olmalıydı.”

Diğerleri de yanımıza geldi. “Ne oluyor?” diye sordu Nesbitt.

“Emin değilim,” dedi Celia. “Kamp dört yüz metre ileride. Nathan, görünmez olup kampı kontrol eder misin? Nesbitt, Gabriel... Siz de sol taraftan kampın çevresini dolaşın. Ben de Adele’le sağdan gideceğim. Kirsty, sen Donna’yla bekle. Beş dakika sonra burada buluşuruz.”

Görünmez olup dikkatli bir şekilde yürümeye başladım. Yüz metre kadar ilerledikten sonra belli belirsiz bir tıslama duydum. Bu, cep telefonlarının neden olduğu sestti. Ittifak’taki hiç kimse cep

telefonu kullanmazdı. Siktir!

Yavaşça yürümeye devam ettim, ilerledikçe tıslama

güçlenmeye başladı. Kampı aramızda iki yüz metre kalmıştı. İleride Avcılar olmalıydı ama onlara dair hiçbir işaret göremiyordum. Kafamdaki tıslama dışında her şey hareketsiz ve sessizdi.

Siktir! Biraz fazla hareketsiz ve sessizdi.

Koşarak Donna'yla Kirsty'nin yanına döndüm. Gabriel de oradaydı ama diğerleri henüz dönmemişti. "Tıslama duyuyorum," dedim Gabriel'e. "Avcılar burada ama kaç kişi olduklarını bilemiyorum. Kampın diğer tarafında saldırıya hazırlanıyor olabilirler. Kamptakileri uyarmalıyım. Celia'ya söylersin."

"Hayır, Nathan. Bekle."

Ama çoktan görünmez olup koşmaya başlamıştım bile. Hızla koşarken her şeyi dinleyip, her yere bakmaya çalışıyordum. Tek bir Avcı bile göremedim. Kampın sınırında yavaşladım. Birinci Kamp açık bir alanda değildi; çadırlar ağaçların arasına kurulmuştu. Hiç insan sesi yoktu. Kuş sesi ya da başka bir ses de yoktu. Kafamın içindeki cep telefonlarının neden olduğu tıslama dışında hiçbir şey duymuyordum. Ama Avcılar uzaklaşmaya başlamış gibi, tıslama gittikçe azalıyordu.

Etrafımı tarayarak ağır adımlarla çadırlara yaklaştım.

Ve birini gördüm. Kocaman açılmış gözlerini üzerime dikmişti. Ama boş bakıyordu. Biraz daha yaklaştığımda gözlerinde dönen parıltılar olmadığını fark ettim. Gerçi öldüğünü anlamam için bunu görmeme gerek yoktu. Kıpırtısız yatışından belliydi. Kafasından vurulmuştu. Kafatasının arkasına isabet etmiş kurşunun girdiği yeri görmek için onu çevirmem gerekti. Üzerine sinekler üşüş-müştü. Yüzüne bakarken onu daha önce görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Emin olamıyordum. Ama Avcı değil, ittifak'tan biriydi.

Yavaşça ve sessizce çadırlardan birine yaklaştım. Halen görünmez olsam da riske girmek istemiyordum.

Bu bir erzak çadırı olmalıydı. Parçalanarak devrilmiş çadırın etrafına konserveler, kutular, battaniyeler saçılmıştı. O anda tanıdığım birini gördüm. Bedeninin yarısı çadırın kanvasının altında kalmıştı. Gus. Göğsünde bir kurşun yarası vardı. Üzerinde karıncalar geziyordu.

Bir sonraki çadırda başka bir ceset gördüm.

Ve bir tane daha.

Her yerde cesetler vardı.

Kalp atışım hızlanmıştı. Burada her ne olduysa yakın zamanda olmuştu. Çok kısa süre önce değildi belki ama bu sabah olmuştu.

Sabah olmasına rağmen halen tıslamayı duyabiliyor-sam... Avcılar Şu anda buradan uzaklaŐıyordu. Ama acele etmiyorlardı. Geldiğimizden haberleri yoktu. Belki onları takip edebilirdik.

Kampın içinde dolaŐarak tıslamanın nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Ahşap bir kulübe gördüm. Tutsak burada tutuluyor olabilir miydi? Yavaş ve temkinli adımlarla yaklaştım. Kapı kırılmıştı. Annalise burada mıydı?

Başımı içeri uzattım.

içeride zincirlerden başka bir Şey yoktu. Zincirlerin kilitleri açılmıştı. Annalise burada tutuluyordu herhalde. Görünmez olup kaçmış mıydı? Avcıların onu götürmüŐ olması daha muhtemeldi.

Ayak seslerini duyup arkama döndüğümde koşarak kampın içinden geçen Nesbitt'i gördüm. ıkardığı gürül-

tüye aldırmadığı belliydi. Paniğe kapılmıŐ görünüyordu. Arkasında, daha uzakta Gabriel'le diğerlerini gördüm. AĞaçların arasına yayılmıŐlardı.

Görünür duruma geçerek "Sanırım Avcılar kısa süre önce ayrılmış," dedim Nesbitt'e.

"Van'ı gördün mü?"

"Hayır."

"O..."

Nesbitt'in arkasına bir patlama oldu. Nesbitt yerde siper alırken, Kirsty'nin havada savrulduğunu gördüm. Kızın bedeni birkaç metre yükseldikten sonra sert bir Şekilde zemine çarptı.

Ben de yere eğildim.

Patlama sesi dinerken Avcıları görmek için etrafıma baktım. Sesleri dinledim. Hiçbir Şey yoktu.

"Bubi tuzakları! Hiçbir Şeye dokunmayın!" diye bağırdı Celia.

Kirsty'nin cansız bedeninin birkaç adım ilerisinde duran Donna bana baktı. Yüzünün rengi atmıŐtı. Yanlarına gelen Gabriel yere eğildi. "Kirsty öldü!" diye bağırdı Celia'ya doğru.

Nesbitt yeniden harekete geçmişti. Burada zemin çıplaktı ve çok fazla ayak izi vardı. Bunlar Avcı çizmelerinin bıraktığı izlerdi.

Nesbitt'in peşinden kamptan çıkıp ağaçların arasına girdim "Kaç kişiler?" diye sordum.

"Kalabalıklar. Yirmi kişi. Belki daha da çok." Nesbitt'in sesi titriyordu. "Yanlarında birini sürüklüyorlar," dedi. "Belki iki kişiyi birden. Bunlar tutsak aldıkları kişiler olmalı. Belki de yaralanmıŐ Avcılardır."

Ağaçların arasında ilerleyerek kamptan uzaklaştık. Koşar adım giden Nesbitt, bir süre sonra yavaşladı ve ardından olduğu yerde durdu. Acıyla inlediğini duydum.

Nesbitt'i geçerek yerde yatan kişiye doğru yürüdüm. Saçları yağmur damlalarıyla parıldıyordu. Gözleri açıktı. Safir mavi renk halen yoğunluğunu korusa da, parıltılar yok olmuştu. Teni solgundu. Karnı kanla kaplıydı.

“Van!”

Öne doğru sendelediğini gördüğüm Nesbitt'i yakaladım. Van'a daha fazla yaklaşmasını istemiyordum.

Elinde sigara tablasını tutuyordu. Nesbitt'in tablayı almak istediğini fark ettiğimde “Ona dokunma,” dedim. “Bubi tuzağı olabilir.”

Nesbitt, Van'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Artık tıslama duyamıyordum. Avcılar gidiyordu. Ama halen çok uzaklaşmış olamazlardı.

“Nesbitt, Annalise'in onların elinde olduğunu sanıyorum. Devam edersek onları yakalayabiliriz.”

Nesbitt'in belli belirsiz inlemesi, ayağa kalkarken yükselerek bir kükremeye dönüştü. Hızla koşmaya başladı; öfkesi onu ele geçirmişti. Soluksuz kalıp zorlandığını görsem de koşmaya devam ettik. Küçük bir ırmağa ulaştığımızda Nesbitt artık soluk soluğa kalmıştı ve hırlıyordu. Gene de hiç durmadan ırmağı geçti ve karşı yakadaki, ince ağaçlarla kaplı yamacı tırmanmaya başladı. En sonunda fundalıklarla kaplı açık bir alana çıktığımızda durdu. Hırlayarak nefes alırken ağladığını fark ettim.

“Bu yönden,” dedi.

Hızla ilerlerken Nesbitt arkamda kaldı. Saldırıya geçtikleri ya da tehlike altında olduklarını düşündükleri za-

manlar haricinde Avcıların görünmez olacağını sanmadığımdan, kısa süre içinde onları görebilmeyi umuyordum. Nefeslerim ağır, kontrollüydü. Bir başka yamacı tırmanmaya başladık. Kolay değildi ama arayı kapatıyorduk. Ama Nesbitt epey geride kalmıştı.

Bir kez daha tıslamayı duydum.

Ve bir sonraki yamacın tepesinde onları gördüm. Uzakta siyah benekler. Çıplak kayaların önünde sıraya dizilmişlerdi. Kalabalıklardı. Bir geçitten geçmek üzereydiler.

Görünmez oldum ve elimden geldiğince hızlı koşmaya başladım. Hiçbir şey düşünmüyorum; yalnızca koşuyordum. Gözlerim, ben arayı kapattıkça geçidin içinde kaybolduklarından sayıları azalan Avcılara kilitlenmişti.

Artık onları net bir şekilde görebiliyordum. Dokuz kişiydiler. Yedi oldular. Biri haricinde hepsi

karalara bürünmüştü: Annalise!

Bütün gücümle koşuyordum. Soluk soluğaydım. Bacaklarımda yakıcı bir acı vardı.

Annalise'e bakıyordum. Ama bir başka Avcı'nın ardından Annalise de geçidin içinde yok oldu.

Dört kişi kalmışlardı... Üç... İki...

Bir.

Sonda kalan kişiyi tanıdım. Jessica'ydı bu. Ama onu ellerimden yollayacağım şimşeklerle vuramayacağım kadar uzaktaydı. Benden tarafa baksa da beni göremedi. Halen görünmezdim. Ve Jessica da geçidin içinde yok oldu.

Jessica'nın az önce önünde durduğu kayanın içindeki yarığa diktim gözlerimi. Bacaklarım pes etmek üzere olmasına rağmen koşmaya devam ettim. Ve kayaya ulaşarak geçidi hissedebilmek için elimi uzattım.

Hiçbir şey hissetmedim.

Bir daha denedim. Hiçbir şey.

Bir daha denedim.

Bir daha.

Tam olarak nerede olduklarını bildiğinizde bile geçitleri bulmak kolay değildi. Ve aradan çok zaman geçmişti. Büyük ihtimalle çoktan geçidi kapatmışlardı. Ama denemeye devam ettim. Elimi havada gezdirip durdum.

Onlara çok yaklaşmıştım. Annalise'e çok yaklaşmıştım.

“Siktir! Siktir!”

Bir daha, bir daha denedim.

Nesbitt arkamda yere çöktü. Zorlukla nefes alıyordu.

Enselerinde olmamız hiçbir şey ifade etmiyordu. Geçit kapanmıştı.

Gitmişlerdi.

her saniye çok değerli

Nesbitt'le kampa geri dönerken sağanak yağmur başladı. Kampa girdiğimizde Celia'yla Adele'in temkinli adımlarla etrafta dolandıklarını gördüm. Donna çadırlardan birinin önünde duruyordu. Çok üzgün görünüyordu. Herkes sessizdi. Karşı karşıya kaldıkları ölümü ve yıkımı hazmetmeye

çalışıyorlardı. Zemin çamurla kaplanmıştı. Kirsty'nin cesedine doğru yürüdüm. Gabriel ceketiyle kızın vücudunun üst kısmını örtmüştü. Kanla kaplanmış bacaklarından biri korkunç bir şekilde bükülmüştü.

Gabriel bir ağacın altına sığınmıştı. "Van da ölmüş," dedim.

"Evet. Ama onu yerinden oynatamayız. Onu gömeme-yiz. Üzerine battaniye bile örtemeyiz. Çünkü bubu tuzağı olabilir." Başını kaldırıp bana baktı. "İnsanlar bunu nasıl yapabiliyor?"

Uykularında öldürdüğüm Avcıları düşündüm. "Bilmiyorum."

Ama biliyordum. Vahşiliğin ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Gabriel de bu tür şeyler yapmıştı. O anda.

Gabriel'in de aynı şeyi düşündüğünü anladım. Bunu daha önce yapmıştık. Bunu daha önce yapmıştı. Arkamızda on ya da yirmi Avcı cesedi bıraktığımız olmuştu.

"Peki Annalise?" diye sordu Gabriel.

"Hayatta. Uzaktan gördüm. Onu tutsak olarak almışlar."

"Ya da onu yalnızca buradan aldılar," dedi Gabriel.

Gabriel haklıydı. Annalise ya zincirlenip işkenceden geçirilecek ya da övgülerle baş tacı edilecekti. Bir tutsak ya da kahraman. Ama ondan ne kadar nefret edersem edeyim, halen Soul'un casusu olduğuna inanmıyordum.

"Gidelim artık. Ayrılalım. Şimdi. Bizi burada tutan hiçbir şey yok," dedi Gabriel.

Mantıklı olan, ittifak'ı bırakarak kendi yolumuza gitmekti. Ama nereye gidebileceğimi bilmiyordum. Bir nehrin kıyısında, sessiz bir yerde yaşamayı çok istesem de, Soul öldürmeye ve işkencelerine devam ederken bunu yapabilmem mümkün görünmüyordu. Burada Annalise'ten daha fazlası geçerliydi; bu Soul'la, onun zulüm ve dehşet düzeniyle ilgiliydi.

Yanımıza gelen Celia bana ne gördüğümü sordu. Ona Annalise'le Avcılara ne kadar yaklaştığımızdan bahsettim. "Sizi gördüler mi?"

"Hayır, görünmezdim. Ama Nesbitt değildi. Onu görmüş olabilirler. Gerçi gördüklerini sanmıyorum ama..." Celia yüzünü ovarak etrafına baktı. "Geri dönmeyi planladıklarımızı düşünmüyorum. Öyle olsaydı geçidi ka-patmazlardı. Ama Nesbitt'i gördülerse ya da patlamayı duydularsa... Bir an önce uzaklaşmalıyız. Burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Gabriel'le birlikte Nesbitt'i bulduk. Van'ın cesedinin

yanına oturmuştu. Van'ın diğer tarafında yere çöküp Nesbitt'e baktım. Ağladığımı düşünüyordum ama yüzünde gözyaşı yoktu. Yağmur yüzünden asıl Van ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Van'ı Cenevre'deki evde ilk kez gördüğüm ve erkek sandığım anı hatırladım. Her zaman çok güzeldi. Çarpıcı, hatta bazen kelimenin tam manasıyla nefes kesiciydi. Çok akıllı, zekiydi. Gabriel'in fersiz bedeninden kurtulması için kullandığı kazıklarla iksirleri düşündüm. Bütün o süreç boyunca nasıl da soğukkanlı olduğunu. Ardından Pilot, Mercury ve Annalise'le de öyleydi. Her zaman soğukkanlılığını korumuş ve ne yapması gerektiğini hesaplamıştı. Ama aynı zamanda bilge ve eğlenceli biriydi. Şimdiyse hiçbir şeydi. Yattığı yerde kuşlar gözlerini oyacak, böcekler etini kemirecekti. İttifak bir başka önemli üyesini kaybetmişti. Bir Kara Cadı daha ölmüştü. İttifak ve dünya, çok fazla gücü olan bir cadı daha kaybetmişti. Elimizde çamurun içinde yatan bir ceset kalmıştı. Bunun için suçlanacak tek kişi Soul'du. Her şeyin suçlusu oydu. Babamın ölümünün, Annalise'le kopmamızın, sayısız Ak ve Kara Cadı'nın ölümünün sorumlusu oydu. Sorunun kaynağı Soul'du.

Yanımıza gelen Adele "Celia artık buradan ayrılmamız gerektiğini söyledi," dedi. "Şimdi." Nesbitt'i son kez Van'la baş başa bırakarak, Gabriel'le ayağa kalkıp Adele'in peşine takıldık. Celia, kampa girdiğimiz noktada bizi bekliyordu. Sabırsız bir hali vardı.

"Nesbitt birazdan gelecek," dedi Gabriel. Ama Nesbitt'in Van'ı bırakmak istemeyeceğini biliyordum. Acele etmesi için onu zorlamak doğru değildi.

"Donna'yı gördünüz mü?" diye sordu Celia.

"Bir süredir görmedim," dedi Gabriel.

Olduğumuz yerde durup bekledik. Kimse gelmedi. Celia disiplin hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Gabriel Celia'ya. "Bundan beş dakika önce buradan ayrılmak istiyordum." Celia başını iki yana salladı. "Gabriel, gidip Donna'yı bulur musun? Çok uzaklaşmış olamaz. Nathan, sen de Nesbitt'e artık gitmemiz gerektiğini söyle. Gelirler ya da gelmezler ama on dakika içinde gidiyoruz."

Van'ın cesedinin olduğu yere döndüğümde Nesbitt'in halen onun yanı başında olmasına şaşırmadım. "Gitmemiz gerekiyor," dedim.

Van'a doğru eğilip ona mırıldanarak bir şeyler söyledi. Duymamak için geriye doğru birkaç adım attım. Nesbitt ayağa kalktı. Sırtı bana dönüktü. Ağlıyordu sanırım. "Donna ortalıkta yok," dedim. "Onu bulmamız lazım." "Onu birkaç dakika önce gördüm. Bu tarafta."

Nesbitt ağaçların arasına dalarak zemini taramaya başladı. Donna'nın ayak izlerini arıyordu.

"Ne düşünüyorsun? Sence kaçmış mı?"

"Kaçtıysa onu suçlamam. İttifak'a girmek için kılıcını yırtarken, aramıza kabul edilme onuruna sahip olduğu takdirde kendisini neyin beklediğini gördükten sonra..." Ağaçların sona erdiği noktaya ulaştık. Avcıların gittiği yönde ilerliyorduk.

"Geri dönmezler, değil mi?" dedi Nesbitt uzaktaki tepeye bakarak.

"Geçidi kapattılar. Bu kadar hızlı geri dönemezler." Ama buraya açılan başka bir geçitleri olabilirdi.

Belki

de az önce girdikleri geçit onları yalnızca birkaç mil uzağa çıkarmıştı ve çoktan geri dönüş yoluna koyulmuşlardı.

Nesbitt mırıldanarak Avcılara küfretti.

“Donna’yı bulmamız lazım,” diye hatırlattım.

“Buradaymış.” Nesbitt’in işaret ettiği yerdeki spor ayakkabı izini gördüm. “Ama...” Nesbitt başını kaldırıp etrafına baktı. “Şu anda herhangi bir yerde olabilir.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“İsterse bizimle gelir. Ona kalmış,” diyen Nesbitt kampa doğru yürümeye başladı. Önümde uzanan araziye bakarken Donna’nın ittifak’tan vazgeçerek kaçıp kaçmadığını düşündüm. Son birkaç haftayı tutsak olarak geçirmişti ve bugün de az kalsın bubi tuzaklarıyla havaya uçacaktı. Ben de kaçtığı için onu suçlayamazdım.

Nesbitt’in peşinden gitmek için tam arkama dönecekken, gökyüzünde alçalmış güneşin kısmen bulutların arkasında kaldığını fark ettim. Bulutlar güneşin önünden çekilirken çayır sımsıcak bir ışıkla aydınlandı. Yağmurun ardından güneşi tenimde hissetmek iyi gelmişti. Etrafımdaki arazi çok canlı bir görünüme sahipti ve taze bir koku yayıyordu. Ölüm bu kadar yakınımızda olmasına rağmen dünyanın güzelliğini görmek harikuladeydi. Çok güzel ve çok vahşi bir yer olan dünya bu haliyle insana, hayatın her bir saniyesinin ne kadar değerli olduğunu hatırlatıyordu.

Arkama döndüğümde Nesbitt ağaçların arasında kaybolmuştu. Sağ tarafımda, biraz ileride durduğunu gördüğüm Gabriel ise yanma gitmem için bana el sallıyordu. Avcıların gittiği yöne son bir kez baktığımda, güneşin bir kez daha bulutların ardında kaldığını gördüm. Çimenler, ağaçlar, her şey kırmızı-turuncu tonlarda bir ışıkla yıkanırken, ben de bu ışıkla aydınlanmışım. Her şey altın rengiydi artık. Çok güzeldi. Bu altın rengini daha önce nerede gördüğümü hatırlayarak Gabriel’e doğru döndüm.

Karnıma aldığım darbe sürpriz olmuştu. Aslında bu beni şaşırtmamalıydı. Havada geriye doğru uçtuğumu fark ettim. Silah sesi kulaklarıma ulaştığında halen havadaydım. Yere düştüğümde ise bir el daha silah sesi duydum. Ciğerlerimdeki hava dışarı çıkarken bir mi yoksa iki kere mi vurulduğumu anlayamamıştım.

Nefes almayı denediğimde ciğerlerimin çalışmadığını fark ettim.

Nefes alamıyordum. Görümde gördüğüm sahnenin aynısıydı. Ölmek üzere olduğumu biliyordum.

büyülü kurşun

Doğru düzgün nefes alamıyorum. Hava yetmiyor..

Silah sesleri duyuyordum. Bağırışmalar.

Nefes alamıyorum.

Gabriel tepemdeydi.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum... Nefes... Alamıyorum.

“Kendini iyileştir Nathan. Kendini iyileştirmeye devam et.”

Ciğerlerime odaklandım. Ciğerlerini iyileştir... Ciğerlerini havayla doldur.

Biraz daha iyiydi.

Gabriel gömleğimi yırttı. “İyileşeceksin. İyileşeceksin.”

Gene nefes alamıyordum.

Ciğerlerimi bir kez daha iyileştirdim.

Daha iyiydi.

Nefes al.

Nefes al.

Ama karnım yanıyordu.

Karnıma bakmak istedim ama başımı kaldıramadım.

Siktir! Siktir! Ellerimi karnıma götürdüm. Sıcak ve ıslaktı. Gabriel ellerimi iterek “Kıpırdamadan yat Nathan,” dedi.

“Sıcak.”

Karnım yanıyordu. Bunun bir Avcı kurşunu olduğunu biliyordum. Zehirliydi. Ama hiç olmadığı kadar kötüydü.

“Beni yakıyor. Çıkar şunu!”

Gabriel bileklerimi tutup Celia’ya seslendi.

Bir kez daha kendimi iyileştirdim. “İyileştirme yeteneğim yeterince güçlü değil.”

Yanma hissi geri dönüyordu.

Yumruklarımı sıkıp gökyüzüne baktım ve yanmayla ilgisi olmayan bir şeyler düşünmeye çalıştım.

Daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde kendimi bir kez daha iyileştirdim.

Yanma hissi yok oldu.

“Gabriel, eğer ben...” Karnım yeniden yanmaya başladı.

Bu defa yanma hissinin artması için bekledim. Belki bir kez daha kendimi iyileştirebilirdim.

Yanma hissi arttı.

Arttı.

Siktir!

Arttı.

Gabriel bana bakıyordu.

Kendimi iyileştirdim ve büyük bir rahatlama hissettim. Bu çok iyiydi.

“Gabriel, bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Evet yapabilirsin. Celia geliyor. Kurşunu çıkaracak.”

“Gabriel... Yapamıyorum.”

“Nathan sakın pes etme. Bunu yapabilirsin. Lütfen.”

Yanma geri döndü.

Ve artmaya başladı. Daha hızlı, daha sıcaktı.

Neden gelmiyorlar?

Çok sıcak. Çok, çok sıcak.

Çığlık atmamaya odaklan.

Çığlık atma. Çığlık atma.

Nefes almaya odaklan.

Say.

Bir.

iki.

Siktir.

Siktir.

Kendini iyileştirmeyi dene.

Celia'nın sakin sesini duydum. "Hızlı olacağım. Kıpırdamamasını sağla. Bacaklarını tut."

Celia'nın yüzünü gördüm. "Nathan, kıpırdamamaya çalış. Kurşunu çıkarmam gerek."

Kollarımla bacaklarımı tuttuklarında karnımdaki yanma hissi daha da arttı.

Çığlık atmak istemiyordum.

"Sana onu tutmanı söyledim!"

Bıçağın karnıma girdiğini hissettim.

Çığlık atmak istemiyordum.

"Burada değil."

"Kurşunu bulamıyorum!"

"Kurşun halen orada. Vücudundan çıkmadı." "Biliyorum ama bulamıyorum."

Yanma hissi göğsüme uzanmaya başladı.

"Sanırım kurşun hareket ediyor," dedi Celia. "Kurşun içinde hareket ediyor."

Siktiğim büyüdü kurşunu.

"Kurşunu çıkaracağız, iyileşeceksin," diyordu Gabriel. Birbirimize baktık. Gabriel'e onunla kalmak istediğimi ama artık kendimi iyileştiremediğimi söylemek istedim. Ve çok sıcak olduğunu.

Karnımla göğsüm alev alev yanıyordu sanki.

Aldığım her nefes içimi yakıyordu.

Gözlerimi kapadığımda, Gabriel gözlerimi açıp kendimi iyileştirmeye devam etmem için bağırdı.

Acımın kesilmesini istiyordum.

Celia, kalbimi deneyeceğini söyledi.

Gabriel'in bağırları gittikçe duyulmaz oldu.

Tepemde Wallend belirdi. Buraya nasıl geldiğini bilmiyordum. Vücudumdaki dövmelemleri yapan ve beni testlerden geçiren Wallend, daha fazlasını yapmak için geri dönmüştü. Üzerime eğildi. Yere bağlanmışım. Wallend'in elinde, ucu sıcaktan beyazlaşmış bir dağlama demiri vardı. Kaldırıp bana

gösterdiği demiri karnıma dayadı. Yanıyordum. Ondan uzaklaşmak için bütün gücümle debelenmeye başladım ama içime giren demir daha derinlere ilerledi. Ölmek istiyordum. Ama bunu Wallend'e söylemedim. Bu benim sırrımdı. Kısa süre sonra öleceğimi biliyordum.

Acele et. Öl artık!

Wallend gitmişti. Gitmişti! Beni öldürmesi gerekiyordu. Ona bağırdım. "Öldür beni!"

Zaten ölmüş müydüm?

Karanlıktı. Beni gömmüşlerdi herhalde. Bu iyiydi.

Soğuktu.

Öldüm mü?

Meclis binasındaki bir hücredeydim. Pencere yoktu, kapı betondandı, duvarlar tuğlaydı, içerisi karanlık olsa da, önümde dizlerinin üzerine çökmüş birinin olduğunu görebileceğim kadar ışık vardı. Ona doğru yürüdüm. Annalise'ti bu. Elleri bağlıydı. Fairborn'u kılıfından çıkardım. Annalise gözlerimin içine bakarak "Seni seviyorum. Sen benim prensimsin. Hayatımı kurtardın," dedi. Fairborn kan istiyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Annalise'i öldürecek miydim?

Karanlık. Huzur.

Canlı mıyım, ölü müyüm?

Ölü olduğumu umuyordum.

Üşüyordum. Hücredeydim. Zincirle duvara bağlanmamıştım. Annalise'e bakındığımda içeride olmadığını gördüm. Yerde dizlerinin üzerine çökmüş başka biri vardı. Soul. Soul'un yanında Wallend'in olduğunu gördüm. Ardından Jessica'yı fark ettim. Jessica'mn yanında tanımadığım bir Avcı ve o Avcı'nın yanında başka bir Avcı daha vardı. Bir sürü Avcı olduğunu fark ettim. Hücre hatırladığımdan çok daha büyüktü. Dizlerinin üzerine çökmüş tutsakların önünde yürüdüm. Hepsi karalara bürünmüştü. Hepsi de başlarını eğmişti. Hepsini öldürmem gerekiyordu. Ama tutsakların oluşturduğu hattın sonunu göremiyordum. Fairborn elimdeydi ama bunu Fairborn'la yapamazdım. Bana bir tabanca lazımdı. Nereden tabanca bulacaktım?

"Tabancaya ihtiyacım var."

"Şşşttt, Nathan. Şşşttt."

"Bana bir tabanca verin."

"Şşşttt. Dinlen."

Her şey bir kez daha karardı. Belki de ölmüştüm. Bu iyiydi.

Huzurluydu.

Kendimi yeniden hücrede buldum. Buraya geri dönmek istemiyordum. Soğuktu. Bundan hoşlanmıyordum. Dizlerinin üzerine çökmüş tutsakların elleri arkalarında bağlanmıştı. Yüzlerce, binlerce Avcı'nın oluşturduğu sonsuz hat boyunca yürümeye başladım. Ama artık elimde bir tabanca vardı. İlk Avcı'nın yanma dönüp kafasının arkasına bir kurşun sıktım. Avcı'nın vücudu yere düşerken silahımın namlusunu bir sonraki Avcı'nın kafasına dayadım. Tetiği çekerken "Öl," dedim.

"Öl."

"Öl."

"Şşşttt Nathan. Yalnızca rüya görüyorsun. Şşşttt. Güvendesin."

Ağlamak istiyordum. Karanlığa dönmek istiyordum. "Oraya geri dönmek istemiyorum."

"Şşşttt. Güvendesin Nathan."

Gabriel. Ona söylemek istediğim bir şey vardı ama unutmuştum. Kolumu oynatmaya çalıştığımda ne kadar ağır olduğunu fark ettim.

"Dinlen Nathan. Dinlen."

Hareket etmem, bir şey yapmam gerekiyordu. Gitmeliydim.

"Nathan. Dinlen. Sakin olmaya çalış."

Ölmemiştim. Ölmek isterdim. Hücreye dönmek istemiyordum.

Karanlıktı. Başımı kaldırıp baktığımda dolunayı gördüm.

"Gabriel?"

"Buradayım."

"Gabriel."

"Her şey yolunda. Hastalandın. Artık iyileşiyorsun." "Neden kendimi iyileştiremiyorum?"

"İyileşiyorsun Nathan. Yavaşça iyileşiyorsun. O özel kurşunun içinde çok fazla zehir vardı. Sakin olmaya çalış. Lütfen."

"Ben..." Ne yapabileceğimden emin değildim. Unutmuştum. Gökyüzü daha aydınlıktı artık.

"Gabriel?"

"Buradayım."

Elini oynattığını hissettim. Parmaklarını parmaklarını kenetledi.

“Beni bırakma.”

Elini nazikçe göğsüme koydu. Boynuma değen nefesi kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Gabriel iyiydi. “Demek istediğim.. Beni hiçbir zaman bırakma.” “Biliyorum Nathan. Bırakmayacağım.”

“Ölmek istemiştim.”

“Yalnızca dinlen,” diye fısıldadı.

Yakınımda kaldı. Nefesini hissetmek iyiydi.

Ne yapabileceğimi daha sonra hatırladım. Bu kolaydı. Hepsini öldürebilirdim.

yorgun

Uyandığımda uçuk mavi gökyüzüyle karşılaştım. Ağaçların tepeleri. Arran’ın yüzü. Rüya değil, gerçektir. Hücrede değildim. Hiç Avcı öldürmemiştim. Bunların nedeni zehirdi. Cenevre’de vurduğumda vücudumu ele geçiren kurşundakine kıyasla çok daha kötü bir zehirdi belki ama sonuçta yalnızca zehirdi.

“Hareket etmeye çalışma,” dedi Arran.

“Gabriel?”

“Buradayım.” Gabriel elime dokunduğunda, başımı çevirebilecek kadar bile gücümün olmadığını fark ettim.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi Arran. “Nasıl hissediyorsun?”

Bir süre düşündükten sonra “Daha iyi. Ama harika değil,” dedim. Konuşmak bile yorucuydu. “Yorgunum.”

“Bunu kontrol etmem gerekiyor.” Arran karnımdaki bandajı açtı. “İyileşiyor. Yavaşça. Kurşun çıktı ama zehir halen içinde. Zehri atman lazım. Kendini iyileştirmelisin. Bunu yapabilir misin?”

Kendimi iyileştirmeye odaklandım ama hiçbir şey olmadı.

“Olmuyor,” diye mırıldandım.

“Olacak. Yeteneğini kaybetmedin. Yalnızca bütün enerjini kullanmışsın. Daha çok dinlenmeye ve zamana ihtiyacın var.”

Arran yaralarımın, karnımın ve göğsümün üzerine soğuk, vıcık vıcık bir şey sürdükten sonra yeni bandajlar taktı. “Uyumasına yardımcı olması için ona bu gece biraz daha iksir vereceğim,” dedi Gabriel’e. “Kıpırdamamasını sağlamalısın.” Ardından bana dönerek “İyileşeceksin Nathan,” dedi.

“Ama sabırsız davranma.”

Bir süre gözlerimi kapadım. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Cenevre’de vurulup Mercury’nin kulübesine yürüyerek gitmek zorunda kaldığımda bile bu kadar kötü değildi. Cenevre’deki de büyüleri bir kurşundu. Bir Avcı kurşunu. Ama bundaki büyü daha güçlüydü.

“Seninle konuşmamı ister misin?” diye sordu Gabriel. “Yoksa sessizliği mi tercih edersin?”

“Konuş.”

“Pekâlâ. Ne hakkında konuşsam? Sana ne olduğunu anlatmamı ister misin?”

Başımı salladım.

“Başımı mı salladın yoksa istemediğini mi söylüyorsun?” “Başımı salladım.”

“Tamam. Seni Donna vurdu. Bu kız aramıza sızmak isteyen bir casusmuş. Celia her şeyin en başından planlanmış olduğunu düşünüyor. Yani Donna’nın bir Truva Atı olduğu söylenebilir. Avcı kampını bulmanı istiyorlardı. Avcılar seni öldüremedikleri veya yakalayamadıkları takdirde, Donna’yı yanına alacağım ve Ittifak’a götüreceğini biliyorlardı. Donna’nın aramıza girmesi, güvenimizi kazanması ve seni öldürebileceği bir fırsat yakalaması gerekiyordu ama Birinci Kamp’a gelene dek bu olmadı. Kirsty öldüğünde, Donna onun bıçağıyla tabancasını almış. O zehirli, özel kurşun ise en başından beri baldırına bağlıymış.”

Gabriel küçük, kırmızımsı kahverengi bir bilyeyi havaya kaldırdı. Kurşun buydu. “Yeni büyü. Cidden kötü. Kurşun vücuduna girdikten sonra nereye gideceğini biliyor. Kalbine doğru giderken zehrini her yere saçıp iç organlarını yiyor. Kurşunu çıkarması için Celia’nın üç deneme yapması gerekti.”

“İyk.”

“Aynen. Kurşun herkesin çok fazla ilgisini çekti. İstisnai ölçüde güçlü bir büyü. Celia’ya göre, Fairborn’un büyüleri gibi biraz. Kurşun öldürmek istiyor.”

Gözlerimi kapadım.

“İyi misin?” diye sordu Gabriel.

“Yorgun,” demek istesem de yovun gibi bir şey dedim.

“Konuşmaya devam etmemi mi yoksa dinlenmek mi istersin?”

“Konuş,” dedim, yalnızca dudaklarımı oynatarak.

Gabriel gülümsedi. “Sessiz ve kendisiyle konuşmamdan hoşlanan bu yeni Nathan’ı sevdim doğrusu.”

Gabriel’e aklımdakileri söylemek; onu dinlemekten de, yanımda olmasından da ne kadar memnun olduğumu anlatabilmek istiyordum. Bunu basit, tek bir sözcükle nasıl söyleyeceğimi bilemediğimden,

yalnızca, “Güzel,” dedim, bir kez daha dudaklarımı kıpırdatarak.

“Hem bu yeni Nathan bana küfretmediği gibi, başını alıp gitmiyor da... Bu yeni durumun kendine özgü avantajları varmış.”

Gülümsemeye çalıştım ama o kadar yorgundum ki, gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Gabriel’in alnımı okşadığını hissettim.

“Pekâlâ. Nerede kalmıştım? Kurşun... Donna baldırındaki kurşunu silaha sokup seni beklemiş. Seni karnından vurdu. Sol ciğerinin hemen altından. Gövdene isabet ettirmesi yeterliydi; işin geri kalanını kurşunun yapacağını biliyordu.”

Gabriel birkaç saniye sessiz kaldı.

“Ardından her şey delice bir hal aldı. Donna’nın elinde, içinde sıradan Avcı kurşunları olan bir tabanca daha vardı. Nesbitt vuruldu. Ama yarası ciddi değil, kurşun koluna isabet etti. Ama senin için kurşun yediğini söyleyeceğine eminim. Yeteneğini kullanarak vücudunu metalle kaplayan Adele, Nesbitt’e siper olup Donna’yı vurdu. Donna öldü. Çoğunu göremedim. Yani, vuruşmanın çoğunu. Ben... Havada uçtuğunu, düştüğünü gördüm. Çılgılık attın. Çok fazla çılgılık attın”

Ben de çılgılıklarımı bastırıldığımı sanıyordum.

“Canım yandı,” dedim.

Bir an duraksadıktan sonra “Halen canın yanıyor mu?” diye sordu.

Bunu düşündüm. Vücudumu düşündüm. O kötü acı geçmişti. Bütün vücudum ağrısa da o kötü acı yoktu artık. Sesimin güçlü çıkmasına çalışarak “Yalnızca yorgunum,” dedim.

“O halde hikâyeyi bitireyim. Vuruldun. Nesbitt de vuruldu. Günün kahramanı Adele’di. Celia ancak bıçakla üç kere seni doğradıktan sonra kurşunu çıkarabildi. Berbat haldeydin. Kanla kaplanmıştın. Nesbitt’in kolundaki

kurşunu Adele çıkardı. Ama kızın ilk yardımında çok iyi olmadığını gördük; kurşunu çıkarırken Nesbitt’in kolundan da büyük bir parça kopardı. Gülmeyi keser misin! Nesbitt’in kolunda çok çirkin bir yara izi var.”

Kendi vücudumdaki yeni yara izlerinin nasıl olacağını merak ettim.

“Her neyse, Celia on saniyede ağaç dalları ve ceketlerimizden bir sedye yaptı ve seni geçide taşıdık. Bunu hatırlıyor musun?”

Bunu bir süre düşündükten sonra başımı iki yana salladım.

“Eh, o sıralar bilincini kaybetmiştin. Her neyse, geçitten çıktığımız noktada kamp kurduk. Halen aynı yerdeyiz. Buraya on gün önce geldik.”

“On?”

“On.”

“Iyk.”

“Celia, Arran’ı getirmesi için Adele’i gönderdi. Arran da haberi alır almaz zehre karşı bir tedavi üzerinde çalışmaya başladı. Büyü, kurşunun kalbine yönelmesini sağlıyor. Zehir normal bir zehir ama çok güçlü.”

Gabriel zehir hakkında konuşurken, ona odaklanamadığımı fark ettim. Bir süre sonra susup “Artık uyumaksın,” dedi.

Ama uyumak istemiyordum. Hücreye geri dönmek istemiyordum. “Kötü rüyalar,” dedim Gabriel’e.

Gözlerimi kapadığımda, Gabriel’in alnıma düşmüş saçları okşadığını hissettim. “Yanında kalacağım,” dedi.

Ona teşekkür etmek istedim. Gözlerimi açtığımda bana baktığını fark ettim. Gözleri dolmuştu.

Üç yeni yara izim vardı. Gerçi Celia’nın elinden çıktıkları için bunlar derli toplu izlerdi. Yaralarım neredeyse iyileşmişti ama ayağa kalkıp kampın çevresinde ağır adımlarla biraz dolanabilmem için bile aradan dört gün daha geçmesi gerekti. Kamp benim etrafımda kurulmuş gibiydi. Kamptaki insanların bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordum.

Oturduğum yerden acemilerin eğitimini izliyordum. Üşüyüp ellerimi ceketimin ceplerine soktuğumda, her cebimde birer tane kurşun buldum. Biri, Marcus’un İsviçre’de sırtımdan çıkardığı, yeşilimsi bakır rengindeki Avcı kurşunu; diğeryise, Celia’nın göğsünden çıkardığı, kahverengiye çalan kırmızı renkteki büyülü kurşundu. Aynı büyüklükte ve ağırlıktaydılar. Fairborn gibi, büyülü kurşunun da canlı bir havası olmasını bekliyordum ama sıradan bir kurşundan farkı yoktu. Yalnızca ölü bir metal parçasıydı. Belki de sadece birinin vücuduna girdiğinde ve kanın tadını aldığında canlanıyordu. Fairborn’u yaratan kişinin nasıl şeytani biri olması gerektiğini düşünürken kurşunu Adele çıkardı. Ama kızın ilk yardımında çok iyi olmadığını gördük; kurşunu çıkarırken Nesbitt’in kolundan da büyük bir parça kopardı. Gülmeyi keser misin! Nesbitt’in kolunda çok çirkin bir yara izi var.”

Kendi vücudumdaki yeni yara izlerinin nasıl olacağını merak ettim.

“Her neyse, Celia on saniyede ağaç dalları ve ceketlerimizden bir sedye yaptı ve seni geçide taşıdı. Bunu hatırlıyor musun?”

Bunu bir süre düşündükten sonra başımı iki yana salladım.

“Eh, o sıralar bilincini kaybetmiştin. Her neyse, geçitten çıktığımız noktada kamp kurduk. Halen aynı yerdeyiz. Buraya on gün önce geldik.”

“On?”

“On.”

“Iyk.”

“Celia, Arran’ı getirmesi için Adele’i gönderdi. Arran da haberi alır almaz zehre karşı bir tedavi üzerinde çalışmaya başladı. Büyü, kurşunun kalbine yönelmesini sağlıyor. Zehir normal bir zehir ama çok güçlü.”

Gabriel zehir hakkında konuşurken, ona odaklanamadığımı fark ettim. Bir süre sonra susup “Artık uyumaksın,” dedi.

Ama uyumak istemiyordum. Hücreye geri dönmek istemiyordum. “Kötü rüyalar,” dedim Gabriel’e.

Gözlerimi kapadığımda, Gabriel’in alnıma düşmüş saçları okşadığını hissettim. “Yanında kalacağım,” dedi.

Ona teşekkür etmek istedim. Gözlerimi açtığımda bana baktığını fark ettim. Gözleri dolmuştu.

Üç yeni yara izim vardı. Gerçi Celia’nın elinden çıktıkları için bunlar derli toplu izlerdi. Yaralarım neredeyse iyileşmişti ama ayağa kalkıp kampın çevresinde ağır adımlarla biraz dolanabilmem için bile aradan dört gün daha geçmesi gerekti. Kamp benim etrafımda kurulmuş gibiydi. Kamptaki insanların bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordum.

Oturduğum yerden acemilerin eğitimini izliyordum. Üşüyüp ellerimi ceketimin ceplerine soktuğumda, her cebimde birer tane kurşun buldum. Biri, Marcus’un İsviçre’de sırtımdan çıkardığı, yeşilimsi bakır rengindeki Avcı kurşunu; diğeriyse, Celia’nın göğsümden çıkardığı, kahverengiye çalan kırmızı renkteki büyülü kurşundu. Aynı büyüklükte ve ağırlıktaydılar. Fairborn gibi, büyülü kurşunun da canlı bir havası olmasını bekliyordum ama sıradan bir kurşundan farkı yoktu. Yalnızca ölü bir metal parçasıydı. Belki de sadece birinin vücuduna girdiğinde ve kanın tadını aldığında canlanıyordu. Fairborn u yaratan kişinin nasıl şeytani biri olması gerektiğini düşünüyorsam, bu kurşunu yaratan Wallend’in büyülerinin de şeytani olduğunu biliyordum.

Nesbitt gelip yanıma oturdu. O da iyileşmişti. Yani, en azından kolu iyileşmişti. Ama değişmişti. Sessiz, sönük bir hali vardı.

Birkaç dakika sonra “Ben gidiyorum,” dedi.

“Gidiyor musun?”

“Buradan gidiyorum. İttifak’ı bırakıyorum. Her şeyi bırakıyorum.”

İttifak’a girmesinin tek nedeninin Van olduğunu düşündüğümünden buna şaşırmadım. Ama Nesbitt’i özleyecektim. İttifak da onun eksikliğini hissedecekti. O harika bir savaşçı ve elimizdeki en iyi iz sürücüydü. “Nereye gideceksin?”

“Memlekete dönüyorum. Avustralya’ya. Yıllardır gitmedim.” Kendi kendine güldü. “Siktir. Oraya en son gittiğimde sen doğmamıştın bile.”

Her zamanki gibi ne diyeceğimi bilemedim. “Seni özlemeyeceğim,” dedi Nesbitt.

Gülümseyerek omzunu dürttüm. “Ben de seni.”

Bir süre sessizce oturduktan sonra, “Ne zaman gidiyorsun?” diye sordum.

“Yakında. Artık burada kalmaya katlanamıyorum. Biraz manzara değişikliğine ihtiyacım var,” dedikten sonra alçak sesle ekledi. “Soul’un ve onunla birlik olan diğer şeytanların ölmesini istiyorum ama... Ama bunu Van olmadan yapamam. Ben..”

Başını iki yana sallayıp gözlerini ovdu ve cümlesini tamamlamadı.

Ertesi sabah nihayet kendimi iyi hissettiğimi fark ettim. İyileştirme yeteneğim en sonunda her zamanki gücünü kazanıyordu. Öğleden sonra kendimi iyileştirdiğimde gerçekten iyi hissettim.

“İyileştirme yeteneğim çalışıyor,” dedim Gahnel’e. “Eskiden olduğu gibi.”

“Güzel.”

“Düşünüyordum da... Demek istediğim, muskayı ve diğer şeyleri... Muskanın peşine düşeceğim.”

Gabriel kaşlarını çattı.

“Memnun olacağını düşünmedim ama bunun mantıklı olduğunu kabul etmelisin. Muska işe yararsa korunacağım. Ölümünden sakınmak istiyorum. Senin de bunu istediğini sanıyorum.”

“Ölümünden sakınmanın başka yolları da var ”

“Sen de halen gitmek mi istiyorsun? Nesbitt gibi? Avustralya’ya belki?”

“Bence bunu sen de düşünmelisin. Demek istediğim, etraflıca düşünebilirsin. İstedığımız yere gidebiliriz Nathan. Bu savaştan uzak olduğu sürece neresi olduğunun hiçbir önemi yok.”

“Nereye gidersem gideyim savaşın beni takip edeceğine dair bir his var içimde.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ama şu ana dek çekip gitmeyi hiç denemedin bile. Seni takip edeceklerini söylüyorsun. İzini süreceklerini. Eh, belki de bunu yapmazlar.” “Babam birkaç ayda bir yaşadığı yeri değiştirmek zorundaydı.”

“O babandı. Sen o değilsin.”

“Aynısı olacak, bunu biliyorum.” Marcus’u ve yaşadığı yeri, oranın huzurunu hatırladım. Babamla orada olmak beni çok mutlu etmişti. Ama Marcus asla tam anlamıyla rahatlayıp gevşeyemiyordu. Her zaman hareket halindeydi. Gene de, hayatta olsaydı Marcus’un onlardan kaçmayı başaracağına şüphem yoktu. Onu Ittifak’a getiren bendim. Marcus benim yüzümden ölmüştü. Onu vuran Annalise’ti ama Marcus’u Ittifak’a ben getirmiştım. Ondan yardım istemiştım. Ve o da benden bir şey istemişti.

“Babam hepsini öldürmem gerektiğini söylemişti.”

“Ne yapacağına karar verecek olan sensin Nathan. Sana böyle bir şey söylememeliydi.”

“Benim bir parçam Marcus, Gabriel. Ona çok fazla benzeyen bu parçam hepsini öldürmek, intikam almak istiyor. Yarım yamalak değil, tam bir intikam. Ama diğer bir parçam, Ak Cadı parçam, mantıklı olan tarafım ise... Bunun yalnızca daha çok ölüm getireceğini ve asla sona ermeyeceğini söylüyor.”

“Babanın tarafı bu tartışmayı kazanıyor gibi. Ama annenin sana kendi tarafını göstermek için hiç fırsatı olmadı.”

Başımı iki yana salladım. “Annem buna karşı çıkar mıydı, bilemiyorum. Ak Cadılar, benim hayatım gibi onun da hayatını sikti bıraktı. Hatta benimkinden bile daha kötü oldu.”

“Yani?”

“Yani ben de onların hayatını sikmeye niyetliyim.” “Peki işin içinde Annalise olmasaydı gene de oraya gider miydin? Aslında bu yalnızca onu bulmakla mı ilgili?” Başımı iki yana salladım.

“Annalise’den nefret ediyorum ve babam için adalet istiyorum. Ama bu Annalise’le

ilgili değil. Annalise olmasaydı bile bunu yapardım. Çoktan ölmüşse bile. Savaşın, Soul rejiminin ve Soul’un yanında olan herkesin sonunu getirmek istiyorum.”

“Hepsini öldüremeyebilirsin Nathan. O kadar güçlü değilsin. Ve tek başmasın. Soul’un ise bir ordusu var.” “Bana zarar veremezse, ne kadar büyük bir ordusunun olduğunu da önemi kalmaz.”

“Savaş zarar verir Nathan. Yalnızca fiziksel zararlardan da bahsetmiyorum. Savaş senin içine eder. Herkesin içine eder.”

“Senin bile mi?”

“Elbette benim bile. Bir sürü insan öldürdüm. Arkadaşlarımızın ölümünü izledim. Sen bile gözlerimin önünde az kalsın ölecektin. Bu her gün canımı yakıyor... Senin canını nasıl yaktığımı da görebiliyorum.”

“Bu yüzden mi gitmek istiyorsun?”

Gabriel’in buna doğrudan evet demesini beklediğimden, neden böyle bir soru sorduğumdan emin değildim. Ama Gabriel bir süre düşündükten sonra “Bilemiyorum,” dedi. “Bu sorunun benim için anlamlı olup olmadığından bile emin değilim. Bence asıl soru şu olmalı: Senin yerinde olsaydım ben ne yapardım? Bu insanlar yüzünden çok fazla şey yaşadığını, çok acı çektiğini biliyorum. Yerinde olsaydım muhtemelen aynı şeyi yapardım. Yapmak istediğin şeye karşı değilim Nathan. Sadece bundan emin olmanı istiyorum. Çünkü sonrasında aynı kişi olmayacaksın.”

“Eminim, Gabriel. Ama benim yanımda olmanı istiyorum. Bana yardım etmeni.”

“Elbette. Senin yanında olacağımı biliyorsun. Her zaman.

* * *

Planımı anlatmak için Celia'yı görmeye gittim. Gerçi her zamanki gibi, aklımdaki şey doğru düzgün bir plandan çok, muğlak bir niyetlenmeydi. Ama Celia'yla konuşmak istediğim başka bir şey daha vardı.

“Van, Soul'un beni canlı istediğini, beni bir silah olarak kullanmayı amaçladığını düşünüyordu,” dedim.

“Evet. Van'la ben de konuştum ve düşüncesine katılıyorum. Soul'u çok iyi tanımıyorum ama en azından, aklına bir şey koyduysa sonuna dek bunun peşinden gideceğini biliyorum. Aklımdaki şeyin seni kontrol etmek olduğunu düşünüyorum. Seni kendi nüfuzuna almak istiyor.”

“Ama buna rağmen beni öldürmesi için Donna'yı gönderdi.”

Celia başını hafifçe iki yana salladı. “Hayır. Donna, Avcılarla çalışıyordu. Onu gönderen Jessica. Donna'yı bulup eğiten kişinin Jessica olduğunu sanıyorum. Soul'un Donna'dan haberinin olmadığını öğrenmek beni şaşırtmaz doğrusu.”

“O kurşunun Wallend tarafından yaratıldığını düşünüyordum.”

“Muhtemelen öyledir. Bilemiyorum. Ama Soul'un seni canlı ele geçirmeyi tercih edeceğine eminim. Aksine, Jessica da seni ölü istiyor. Avcılarla Meclis birlikte çalışsa da Avcılar kendilerini Meclis'ten üstün görür. Bu yüzden Meclis de onları her zaman dikkatli bir şekilde kontrol etmiş ve ellerine çok fazla güç vermemiştir.”

“Jessica Meclis'in kontrolünü ele geçirmeyi düşünüyor mu acaba?”

“O zeki ve hırslı biri. Bugüne kadar Avcıların başına

geçmiş en genç lider. Clay'in yerine Jessica atandığında buna memnun olmayan birkaç kişi vardı ve Jessica'nın ilk işi onlarla ilgilenmek oldu. Kendisini Avcılığa getiren ve yetiştiren Clay olduğu halde, Fairborn çalındığında ve Clay zorda kaldığında Jessica ona yardımcı olmak için kılını bile kıpırdatmadı. Jessica acımasız biri ve sapma kadar bir Avcı. Avcıların üstünlüğüne inanıyor.”

“Ha! Bence o yalnızca kendi üstünlüğüne inanıyor. Her zaman böyleydi.”

“O halde bu da, Jessica'nın hem Avcıları hem de Meclis'i kontrol etmek istediğine inanmak için bir başka neden. Bunun Jessica'nın uzun vadeli hedefi olmasına şaşırmam. Ama sen Soul'un eline geçersen, Jessica'nın hedefine ulaşması çok daha zorlaşacaktır.”

“Yani, Jessica'nın beni öldürmesi için bir başka neden.” “Ve Soul'un seni canlı istemesi için. Soul, koltuğunu ittifak kadar Avcılara karşı da korumak zorunda.”

“Eh, Soul'un ya da Jessica'nın hedeflerine ulaşmalarına izin vermeye niyetim yok.”

Celia'ya Ledger'a gidip muskayı almaya çalışacağımı söyledim. Bunu kısa bir süre tartıştıktan sonra,

Gabriel’le birlikte gitmem gerektiğini kabul etti. Avustralya’ya doğru yola çıkmadan önce, Nesbitt de bizi Ledger’a götürecekti.

“Biz yokken sen de planın ikinci aşaması üzerinde çalışmalısın,” dedim. “Muskayı aldığımda Soul’a nasıl saldıracağımızı planlamalısın.”

“Elbette. Ama muskayı henüz almadın.”

€ ikinci bölüm

muska

sığınağa dönüş

Gabriel ve Nesbitt'le bir kez daha Mercury'nin sığınağın-daydık. Buraya, Basel'de yapılan İttifak toplantısına gitmek için kullandığımız, Almanya'daki geçitten gelmiştik. Basel'e gidişimiz çok uzun zaman önceymiş gibi gelse de, biraz düşündüğümde, o günlerin üzerinden ancak altı-yedi ay geçtiğini fark ettim. Nesbitt, Ledger'a giden yolu gösterecekti ama bizimle gelmeyeceğini söylemişti. En sonunda ayrılacağımız noktaya ulaştığımız işte.

Nesbitt'e Ledger'm nerede yaşadığını sorduğum birkaç kez bana yalnızca "Sabret evlat," demişti. Artık sığınakta olduğumuzdan bunu bir kez daha sordum. "Ledger'm yerine buradan mı gittiniz? Sığınaktaki bir geçitten mi?"

"Van tek başına gitti, ben onunla değildim," dedi Nesbitt.

"Bunu bana daha önce söylememiştin!"

"Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Ne?"

Omuz silkti.

"Ama Van sana nereye gittiğini söyledi değil mi?"

"Evet, sayılır."

"Sayılır!"

"Bak, Van oraya tek başına gitmek istedi. Ledger'dan korkmak için hiçbir neden olmadığını, bunu yalnız halledebileceğini söyledi. Zaten benim de yapmam gereken başka işler vardı. Kampların etrafındaki bölgelerin taranması, Avcı hareketlerinin kontrolü gibi ittifak işleri. Van bunu kendi başına yapabilecek biriydi. Bilirsin, birlikte çalışmak, yakınlık ve uzaklık arasında ince bir dengeyi gerektirir. Eş olduğumuz zamanlarda şenle ben gibi... Ben dost canlısı, yakın biriyken, sen..."

Küfürler savurup ne kadar işe yaramaz biri olduğunu söyledim.

Nesbitt'in yüzü asıldı. "Canımı yaktın, evlat. Seni sevdiğimi biliyorsun." Bunu çok içten söylemişti; şaka yapmıyordu. "Bu arada ben dost canlısı, yakın biriyken, senin de damarına basılmasından hoşlanmayacak türden biri olduğunu söyleyecektim." Bana bakıp sırtıırken, şaka yapıp yapmadığından emin olamadım.

"Tam olarak ne biliyorsun Nesbitt?"

"Seni oraya ulaştıracak kadarını biliyorum. O yüzden dırdırı kes."

“Güzel.” Ayaklarımı yere vura vura yürümeye başladım. “Öncelikle sığınağı kontrol edip güvenli olduğundan emin olmalıyız.”

Van’la Nesbitt kısa süre önce burada olduğundan, Avcıların sığınakta tuzak kurması pek olası değildi. Ama yüzde yüz emin olamayacağımızdan, mutfaktan üst kata, yatak odalarından alt kattaki depolara dek her yeri kontrol ettik. Her şey aylar önce bıraktığımız gibi görünüyordu.

Mercury’yi öldürdüğüm büyük salon halen berbat haldeydi. Cadıların kan numunelerinin saklandığı odada bir şeye dokunulmamıştı.

Bu odada, etiketinde annemin adının yazılı olduğu bir şişe de olmalıydı. Mercury bu kan numunesini, daha büyük numune şişelerinin saklandığı Londra’daki Meclis binasından çalmıştı. Soul, bağış törenimi gerçekleştirmek için Meclis’in elindeki numuneyi kullanacaktı. Celia’nın haklı olduğuna emindim. Soul beni kontrol etmek istiyordu. En başından beri bunu istemişti.

“Bunlar çok değerli,” dedi Nesbitt. Haklıydı. İttifak, Melezleri ya da bağış törenlerinde kanlarını verebilecek ebeveynleri olmayan bütün Ak ve Kara genç cadıları yetişkinliğe geçirmek için buradaki numuneleri kullanabilirdi.

“Celia’nın bunlardan haberi var mı?” diye sordum.

“Van ona söylemişti. Ama sanırım Celia’nın aklında bu sıralar başka şeyler var.”

“Celia’nın bu konuda bir planı olduğuna eminim. Herhalde şu an için en güvenlisi burada kalmaları.”

Sığınağın her yerini kontrol edip, dolaplarda saklanan Avcılar olmadığına emin olduğumuzda, kütüphaneye geçtik.

“Van Ledger’a gitmeden önce, burada Mercury’nin günlükleriyle haritalarına göz attık,” dedi Nesbitt. “Van’ın okuduğu şeyleri göstereyim. Ledger’dan ne beklemeniz gerektiğine dair size fikir verebilir.” Odanın arkasındaki gizli kitaplığı açıp, büyük parşömenlerin oluşturduğu bir tomar çıkardı.

Gabriel’le yere oturduk ve Nesbitt parşömenleri önümüze bıraktı. İlk parşömeni daha önce görmüştüm. Bu,

Mercury’nin sığınağının planını ve dünyanın farklı noktalarına çıkan on bir geçidin yerlerini gösteren parşömendi.

Nesbitt, parmağını alt kattaki odalardan birinin üzerine koyup “Van bu geçitten New York’a gitti,” dedi.

Ardından diğer parşömenleri önümüze açtı. “Bu haritalar bölgeleri gösteriyor. Aklara ve Karalara ait alanları. Hepsine tarih atılmış ve iki yüz yıl öncesine dek gidiyorlar.”

Haritalara bakmayı seviyordum. Kitap okuyamıyordum. Çoğu cümle okuyabileceğimden daha karmaşıktı ve sözcüklerin bazılarını ise hiç anlamıyordum. Ama haritaları kolaylıkla okuyabiliyordum. Baktığım bütün haritalar, Ak Cadıların sahip olduğu bölgelerin Avrupa’da

genişlediğini açık bir şekilde gösteriyordu. İngiltere artık yalnızca Akların elindeydi. Diğer bazı yerlerde de ufak çaplı değişiklikler vardı ama bunlar son kırk yıl içinde gerçekleşmişti. Daha öncesinde, on yıllar, hatta bir asırdan daha uzun bir süre boyunca Aklarla Karaların nüfuzundaki bölgeler neredeyse hiç değişmemişti. Hatta daha eski bazı haritalarda Ak ve Kara Cadı bölgelerinin ör-tüştüğünü bile gördüm. Avustralya, Afrika, Uzak Doğu ve ABD’de de durum benzerdi. Diğer taraftan, Amerika kıtasının geri kalanında, Meksika’dan Güney Amerika’ya kadar uzanan topraklarda ve Kanada’yla Rusya’da Karaların kontrolündeki bölgeler genişlemişti. Asıl farklılık ise, iki yüz yıl öncesini gösteren haritalarda üst üste binmiş Ak ve Kara bölgelerinin çok daha geniş olmasıydı. Bazı bölgelerde “karışık” yazıyordu ki, sanırım bunun anlamı Karalarla Akların birlikte yaşadığıydı. Şaşırtıcı bir şekilde, eskiden bu bölgelerden biri de İngiltere’ydi. Ama geçen yıl çıkarılan bir haritada Aklarla Karaların

bir arada yaşadığı yalnızca beş ülke kaldığını gördüm. Buralarda hayatın nasıl olduğunu görmek isterdim ama bunun için epey yol gitmem gerekiyordu. Bu ülkeler Çin, Hindistan, Tazmanya, Meksika ve Zambiya’ydı.

Harita yığınına inceleyen Nesbitt “Harita odasını gösterenler bu yakın tarihli haritalar,” dedi.

“Neyi gösteren?” diye sordum, Mercury’nin sığınağının planını ve odalardan hangisinin harita odası olabileceğini düşünerek.

Nesbitt bir harita çıkararak “Ledger’a ulaşmak için harita odasına gitmeniz gerekiyor,” dedi. “Burası Philadelphia’da. İşte.” Harita üzerinde, ABD’nin doğu yakasında zorlukla görülebilen kahverengi bir noktayı işaret etti. “Lejanta göre burası harita odası.”

Gabriel’e dönerek “Bundan bir şey anladın mı?” diye sordum.

“*Exactamundo*,” dedi Nesbitt. “Ledger’ın nerede yaşadığını bilmiyorum ama Van’ın oraya harita odası üzerinden gittiğini biliyorum.” Gizli raftan aldığı, Mercury’nin el yazısıyla tuttuğu günlüklerden birkaçıyla dönerek “Van’ı asıl heyecanlandıranlar bunlar oldu,” dedi. Boğazını temizleyip okumaya başladıktan bir süre sonra durdu ve Gabrielle bana baktı. “Şu anda pek bir şey ifade etmiyor olabilir ama bunların ileride işinize yarayacağını sanıyorum çocuklar. Ama dinlemek istemezseniz...”

“Nesbitt oku şunu,” dedim.

Okumaya başladı:

“1 Ocak 2005. Bazıları için yılın ilk gününün tan vakti, diğerleri içinse bir dönemin sonu. Cemaatlerinin en yaşlısı olan Destra’nın ölümünün ardından, Mississippi’deki bir Kara Cadı bölgesi daha geçen ay terk edildi. Destra esaslı bir cadıydı. Diğerlerini iyileştirebilmek gibi çok güçlü bir yeteneği vardı; Kara Cadılar için sıra dışı bir yetenektir bu. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım. Kendine güvenen, dingin, yetenekli, etkileyici bir cadıydı. Marcus’la Destranın geçen yıl tanıştıklarını duydum. Bazıları Destra’nın Ledger’ın annesi olduğunu söylese de, ben buna inanmıyorum. Ledger’ın ebeveynlerine dair başka hikâyeler duymamın ötesinde, Destra da bana çocuğunun olmadığını söylemişti. Marcus’un neden Destra’yla ilgilendiğini merak ediyorum. Bunun nedeni Destra’nın ilginç bir kadın olması mı, yoksa Marcus’un Ledger’ı bulmaya

çalışması mı? Eğer neden Ledger'm peşinde olmasıysa, Marcus zamanını boşa harcıyor. Destra ona bu konuda yardım edemez. Yıllar önce Ledger'la bir kez karşılaşmışım. Korkunç bir kadındı (erkekti? şeydi?). Gerçi bu günlerde adını neredeyse hiç duymuyorum ve bundan sonra da umarım hiç duymam

Nesbitt günlüğü kapatıp yere koydu. Önce bana, ardından Gabriel'e bakarak "Güzel, ha?" dedi.

Boş gözlerle ona baktık.

"Bunu takdir edeceğinizi biliyordum, çocuklar. Bunu okuduktan sonra, Ledger'la tanıştığı günlere dair kaydı bulabilmek için Mercury'nin bütün günlüklerine baktık. Ve 1973 yılında yazılmış bu kaydı bulduk." Bir kez daha, birkaç cümle okuduktan sonra durup "Takip edebiliyorsunuz değil mi?" diye sordu. "Bu harita 1973 yılına ait," dedi parşömeni göstererek.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Nesbitt günlüğün sayfasını eliyle düzeltip okumaya başladı:

"En sonunda, P'deki evin kilerindeki harita odasını buldum ve bundan sonrası kolay oldu. Ledger, haritaların aşırı ölçüde karmaşık büyülerini, bu haritalara erişim sağlamak için basit bir taleple birleştirmiş. Harita odası Ledger'in tarzını çok fazla yansıtıyor. Onun akıllı olmaktan anladığı bu. Aynı zamanda ziyaretçilerini de bu şekilde gözetliyor. Harita odasını bulup içeri nasıl gireceğinizi ve haritayı nasıl kullanacağınızı çözebilerseniz, onunla görüşmeye layık birisiniz demek. Yanlış haritayı kullandığınız takdirde ne olacağından emin değilim. Herhalde kendinizi başka bir yerde bulursunuz ve buradan geri dönmeniz kolay olmaz. En azından uzun bir geri dönüş yolu olacağı kesin. Haritalar çok etkileyici. İçerdikleri büyüler karmaşık. Ledger'ın güçlü bir cadı olduğunu kabul etmeliyim. Aslına bakılacak olursa, mümkün olduğunu sandığımdan daha çok güce sahip. Ama asla kullanmıyorsa böyle bir güce sahip olmanın anlamı ne?"

Ledger'la biraz konuştuk. Ama hararetle konuşurken söylediklerinin çoğu, dayanılmaz saçmalıklardan fazlası değildi. Ona Kara Cadılara ait bölgeler kaybedildiği için endişe duyup duymadığını sorduğumda 'Hiç endişelenmiyorum; her şey sonunda dengesini bulacak,' dedi. Karalar yeryüzünden silinirken bunun nasıl olacağını sorduğumda ise 'Çünkü öyle olmak zorunda. Yeteneklerimizin tabiatı bunu gerektiriyor. Dünya bir süre daha dengesini yitirecek ama... En sonunda dengenin tekrar sağlanacağına inanmak zorundayız/ dedi.

*Konuşmamızın bu noktasında artık ondan çok fazla sıkıldığımdan *Bunun olacağını sanmıyorum. Gördüğüm şey, Akların herkesi yok edeceği. Yani, benim dışımdaki herkesi,' dedim. Uzun bir süre bana baktıktan sonra, 'Hayır, bir Ak Cadı'nm seni yok edebileceğini ben de sanmıyorum Mercury,' dedi.*

Bana, 'Senin annen kim, Mercury? Rüzgâr mı, yoksa yağmur mu?' diye sordu.

Ona annemin, esaslı bir Kara Cadı olan Saffron olduğunu söyledim.

Ledger da, 'Yeteneğin artık senin için bir ebeveyn gibi değil mi?' dedi. 'Sana öğretiyor, kılavuzluk

ediyor, yardımcı oluyor ve sahip olduğun bütün güce rağmen, senin için bir rahatlık kaynağı sağlıyor, değil mi?’

Bu noktada çenesini sonsuza dek kapatmayayım diye kendimi kontrol edebilmek için büyük bir güç harcamam gerekti.

Ona yeteneğinin ne olduğunu ve yeteneğini annesi gibi görüp görmediğini sordum. Daha da fazla saçmalayacağını bildiğim için buna bir yanıt vermesini istediğimden emin değildim. Zaten ona boş yere saatlerimi vermişim. Her zaman olduğu gibi buna da alakasız bir yanıt vererek, ‘Yeteneğimi halen öğrenme safhasındayım Mercury,’ dedi. ‘Ve yeteneğim halen benden kaçıyor.’

Elbette ‘mütevazılık’ gösteriyordu. Bugüne dek birçok yeteneği öğrendiğini biliyordum ve bu açıdan onu taklit etmeye çalıştığımı da kabul etmek gerekiyordu. Kılık ve şekil değiştirmede çok iyiydi (Benim karşıma nasıl bir görünümle çıktığını yazmaya zahmet etmeyeceğim; tek söyleyebileceğim, bunun aşırı ölçüde yorucu bir görünüm olduğu).

Her halükarda, o tanıdığım en güçlü cadıydı. İşin ironik tarafı, sayısız yetenek aracılığıyla muazzam güçlere ulaşmasına rağmen, sıkıcı ve saçma sapan biri olmak dışında hiçbir şey yapamamasıydı. ‘Gerçek evimiz, Öz’ümüzdür,’ ya da ‘Yalnızca birkaç değerli taş çalmak için bir pencereye tırmanıyorum,’ gibi şeyler söylüyordu. Birçok soruma aynı yanıtı verdi. ‘Bütün yeteneklerin kaynağı Öz’dür.’

Bir noktada, ‘Her kim Öz’e ulaşırsa, bütün güç onun olur. Bu gücün bir sınırı olmaz,’ dedi. Ardından eğilerek, avuçlarını yere dayadı ve ‘Burada bir yerde,’ diye ekledi (bunu yaptığında kahkaha atmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım). Sonra da bana bakıp ‘Ama belki de, yeteneğin hava olduğundan, sence havada mıdır?’ diye sordu. Konuşmamızın başından beri ilk defa gerçekten benimle ya da yeteneğimle ilgilendiğini düşündüm. Onun zayıf tarafı bu: Her zaman daha fazla bilgi edinmek için çırpınıyor.

Yanıtım ‘Elbette benim için yanıt hava,’ oldu.

*Ama evime dönüp de ellerimi taştan duvara dayadığımda, belki de haklı olduğunu düşündüm. Belki de yanıt topraktı.**

Nesbitt günlüğü kapatıp bir şey söyledi ama cadı güçlerinin sırrının toprakta olduğu hakkında düşündüğümünden ne dediğini yakalayamadım. Bunun doğru olduğunu hissediyordum: Yanıt topraktı. Yeteneğine geri kavuşması için Gabriel’e yardım ederken toprağı kullanmışım. Trans halindeyken ve ellerimiz kazıkla birleşmişken, Galler’e gitmiştik. Yani, en azından zihnimizde gitmiştik. O esnada ne olduğundan emin değildim ama kazık toprağa ve göğsümle kalbime girdiğinde, bir şeyle bağlantı kurmuştuk. Göğsüme dokunup, kazığın bıraktığı yara izini hissettim. Gabriel’e baktığımda “Benim için yanıt hava,” dedi.

Mercury’nin Ledger’ı kışkandığı apaçık belliydi. Ama aynı zamanda ondan etkilenmişti. Ledger, bugüne dek karşılaştığım hiçbir Ak ya da Kara Cadı’ya benzemiyordu.

“Van, Ledger’m nasıl biri olduğunu söyledi mi? diye sordum Nesbitt’e.

“Bunu sormana memnun oldum çünkü ben de aynı soruyu Van’a sordum. Sakin, hoş ve makul biri olduğunu söyledi.”

Durum daha açık bir hal kazanmaya başlamıştı. Sakin, hoş ve makul... En azından onunla dövüşmem gerekmeyecek gibi görünüyordu.

“Demek Ledger’a harita odasından ulaşabiliyoruz ve harita odası da burada,” dedim haritadaki kahverengi noktaya işaret ederek.

Nesbitt sıırıttı. “Evet. P’deki... Yani Philadelphia’daki evin kilerinde. Evin adresi günlükte yazıyor.”

“O halde kolay,” dedim. “Gelmek istemediğine emin misin?”

Nesbitt’in bunu düşündüğünü gören Gabriel “Orada Avcı olacağını sanmıyorum,” dedi. “İlginç olabilir.”

Nesbitt gülümseyerek “İlginç olacağına eminim,” dedikten sonra başını iki yana salladı. “Sakıncası yoksa beyler, bunu size bırakacağım.” Ayağa kalkıp çıkmaya hazırlanırken “Neredeyse unuttuyordum,” dedi. “Yanınıza ne alacağınızı düşünmeniz gerekiyor. Demek istediğim, simgesel bir şey. Barışçıl bir ziyaret için orada olduğunuzu gösterecek bir şey.”

“Van ne götürmüştü?” diye sordum.

“Mercury’nin koleksiyonundan aldığı elmas bir kolye. Ama bu bir silahtı. Kolyeyi takan ölüyor.”

“Güzel.”

“Van kolyeyi geri getirdi.”

“Ledger’a Vardian Muskası’nın yarısını verdi. Bu herhalde elmastan daha nadir ve değerli bir şey,” dedi Gabriel.

“Doğru,” dedi Nesbitt. “Eh, artık yanınıza ne alacağınıza kendiniz karar verirsiniz. Ben akşam yemeğini yapmaya gidiyorum. Birlikte son yemek, ha?” Odadan çıkarken “Hatırladığım kadarıyla Mercury’nin burada kaliteli şarapları da vardı,” dedi.

son gece

Nesbitt mutfığa gittikten sonra, Gabriel’i kütüphanede bırakıp sığımakta dolaşmaya başladım. Ama amaçsız değildim; nereye gittiğimi biliyordum.

Annalise’le birlikte kaldığımız yatak odası bıraktığımız gibi duruyordu. Etrafa kırıılmış kıyafetler saçılmıştı; yastık bile halen içeri göçmüş görünüyordu. Orada yattığımızı, Annalise’in başını göğsüme dayadığını hatırlıyordum. Annalise’i uyandırmak için kullandığım küçük iksir şişesi şifonyerin üzerindeydi. Gecedumanı kâsesi de buradaydı. Kâsenin önünde öpüşmüş, birbirimizi okşamıştık. Onu seviyordum. Onu çok seviyordum. O yumuşak, nazik, tatlıydı. Burada birlikte geçirdiğimiz zaman çok güzeldi. Yalnızca birkaç gündü ama özeldi. O mu değişmişti, ben mi? Yoksa

ikimiz birden mi? O kadar değiştiğimi sanmıyordum ama belki de değişmiştim. On bir yaşından beri tanışlıyorduk ama belki de birbirimizi o kadar iyi tanımamıştık. Belki de birbirimize baktığımızda yalnızca görmek istediğimizi görmüştük.

Yatağa baktım. Artık ona karşı yalnızca tiksinti hissettiğimden, burada Annalise'le yattığımı, konuştuğumu,

öpüştüğümü düşünmek çok tuhaftı. Öfkem, kızgınlığım yalın bir nefrete dönüşmüştü.

Yatağın altındaki bir Şey gözüme takıldı. Çekip çıkardığımda bunun Annalise'in Mercury'nin gardırobundan aldığı ipek gecelik olduğunu gördüm. Annalise bunun içinde inanılmaz görünüyordu. Ona sarıldığımda ipeğin tenimde bıraktığı hissi halen hatırlıyordum. Onunla öpüşmek ve diğer her Şey çok güzeldi.

Artık ondan tiksiniyordum ve onun da benim hakkımda ne hissettiğini merak ediyordum. Babama gittikçe daha çok benzediğimi düşünüyordu. Marcus her zaman sorundu. Annalise'le onun hakkında çok fazla konuşma-mıştık ama onu sevdiğimi biliyor ve bunu anlayamıyor-du. Sanırım kendi babasından nefret ettiği için, benim de Marcus'tan nefret etmemi bekliyordu.

İttifak için çalışırken Annalise'le Marcus hakkında yaptığımız kısa bir konuşmayı hatırlıyordum. Bana Marcus'un nerede uyuduğunu sormuştu. "Herkesten uzakta," demiştim. "Kimse tarafından rahatsız edilmeyeceği, kendini güvende hissedeceği bir yerde."

"Bir çadırda mı?" Sanırım Annalise bunu, yanıtın çadır olmadığını bildiğinden sormuştu.

"Hayır. Marcus..." Ona babamın mağarasından bahsetmek üzereyken durmuştum. Burası, daha önce Marcus'la birlikte kaldığımız, dikenli çalıların içindeki yeri andırıyordu. "Bir gün seni oraya götürürüm."

"Bugüne dek onunla hiç konuşmadım."

"Kampta kalmaktan hoşlanmıyor."

Ertesi gün babamı görmeye gitmiş, mağarasında onunla birlikte oturmuştum. Onunla olmak iyi hissetmemi sağlıyordu. Ona, Annalise'in kendisiyle tanışmak istediğini söylediğimde "Gerçekten ciddiysen onu buraya getirebilirsin," demişti.

Ama bunu yapmamıştım. Bu, Annalise'le aramızın bozulmasının birkaç gün öncesindeydi ve Marcus'u soruna dâhil etmek iyi bir fikir gibi gelmemişti. Dürüst olmak gerekirse, Annalise'in Marcus'u ve Marcus'tan aldığım tarafımı asla anlayamayacağını biliyordum. Dahası, babamın mağarasında kendini rahat hissetmeyeceğine de emindim.

Geceliği yüzüme yaklaştırıp yumuşaklığını hissettim. Ve yere bıraktım.

Nesbitt her zamanki gibi çok fazla yemek yapmıştı. Aslına bakılacak olursa, masadakiler sekiz kişiye yeterdi. Çorbayla taze ekmeğin ardından yahni ve bol sebze geldi. Nesbitt de çok fazla Őarap içti. Ben hiç içmedim; Gabriel ise akşamın tamamını tek bir kadehle götürdü. Yemek, sığmak, Mercury ve Van

hakkında konuştuk. Nesbitt bize Van'la birlikte yaptıkları şeyler ve dünyanın dört bir yanında gittikleri yerler üzerine hikâyeler anlattı. Gençken Van'ın kendisini nasıl bulup eğittiğinden ya da Nesbitt'in suflesine bayıldığı halde, muzlu kremalı turtasının tadına bile bakmadığından bahsetti. Bu hikâyelerin sonunda neredeyse ağlayacak hale gelmişti. Nesbitt'in îttifak'tan ayrılmasına memnundum; hayatında daha iyi bir şey, inanacağı bir şey bulmasını istiyordum. Bir yerlerde sakin bir hayata geçmek ve "doğru kadını" bulup çocuk sahibi olmak istediğini söyledi. Bunu duymak beni şaşırttı. Tanıdığımız ve kaybettiğimiz, çoğu BS'de can veren

insanlardan konuştuk. Sameen, Claudia, birlikte eğitim aldığımız genç cadılar, Londra'da tanıştığım ve îttifak'm keşif kolunda çalışırken öldürülen Melez arkadaşım Ellen ve cesetleri gömülemeyen, doğru düzgün hatırlanamayan diğerleri... Bu savaşta daha kaçımızın öleceğini düşünmeden edemedim.

Gece ilerledikçe Nesbitt'in konuşmasından hiçbir şey anlamamaya başladık ve en sonunda masada sızıp kaldı. Gabriel onu yatağa götürmemiz gerektiğini söylese de, bence mutfak zemininde uyumasında sakınca yoktu. Ama Gabriel bunun birlikte son gecemiz olduğu için onunla ilgilenmemiz gerektiğinde direttiğinden, Nesbitt'i sandalyesinden kaldırdık. Gabriel gecedumanı kâsesini eline aldı ve Nesbitt'i yatak odalarından birine taşıyıp yatağa yatırdık. Gabriel'in bana fırlattığı birkaç battaniyeyle kendime yerde bir yatak hazırladım. Gabriel de aynısını yaptı.

Uykuya daldım.

Harikulade uykum ancak yarım saat sürdü çünkü horlama sesiyle uyandım. Bu gürültülü, düzensiz ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde Avustralyalı bir horlamaydı.

Piç kurusu!

Kalktım. Horlamayı duymazdan gelmek imkânsızdı. Özellikle de horlayan budalayı boğarak buna bir son verebileceğinizi biliyorken.

Gecedumanmın ışığı odaya zayıf, yeşil tonda bir aydınlık sağlıyordu. Nesbitt bu ışıkta hayalet gibi görünüyordu. Sırtüstü uyuyordu; ağzı açıktı. Onu yana çevirdiğimde homurdansa da uyanmadı. Başında durup bekledim, içini çekti. Horlama kesilmişti. Sessizce nefes alıyordu.

Yere attığım battaniyelerime dönüp tam uzanacakken horlama yeniden başladı.

Yeni bir tür kâbustu bu!

Nesbitt'i öldürdüğüm bir görü görmemiştim ama odadan çıkmadığım takdirde bunu yapabilirdim. Gabriel uyuyormuş gibi görünüyordu. Gecedumanının bir kısmını küçük bir kâseye koyup sessiz bir yer bulmak için dışarı çıktım. Koridordaki bir sonraki odada rahat görünen bir yatak olsa da, başka bir yere gitmenin dürtüsünü hissediyordum. Sığmağa döndüğümüzden beri uzak durduğum odaya.

Sakındığım oda yalnızca bir banyoydu. Şu anda çok soğuktu. Küvet halen kan lekeleriyle kaplıydı. Mercury'nin kanıydı bu. Mercury'yi öldürdükten sonra burada yıkanmış; burada Gabriel'le öpüşmüştüm.

Lavaboya gidip aynaya baktım. Gecedumanının yeşilimsi ışığında daha yaşlı ve tuhaf bir şekilde gerçek değilmişim gibi görünüyordum. Yüzüme dokunup, çocukken Jessica'nın fotoğraf çerçevesiyle vurduğu yerdeki yara izini hissettim. Sanırım o zamanlar üç-dört yaşlardaydım; bu durumda Jessica da on ya da on bir olmalıydı. Dört kardeşlik ve Jessica en büyüğümüzdü. Gerçi o üç kardeş olduklarını ve yanlarında bir de Yarı Kara bulunduğunu söylerdi. Jessica'nın bana karşı nazik olduğu tek bir an bile hatırlamıyordum. Doğduğum andan itibaren benden nefret etmişti. Bu bir açıdan anlaşılırdı; babam onun babasını öldürmüştü. Ama Arran'la Deborah, Marcus'un yaptığı şey yüzünden beni asla suçlamamışlardı.

Gözlerime bakmak için saçlarımı geriye attım. Gözlerim her zamanki gibiydi. Siyah gözler ve karanlıkta ya-

vaşça dönen, boş üçgenler. Boynumdaki dövme de olduğu yerde duruyordu. K 0.5.

Yanağıma dokunduğumda kirli sakalı hissettim. Halen çok sık tıraş olmam gerekmiyordu. Daha on yedi yaşındaydım. Çenemle kirli sakalım on yedisindeki bir çocuğa uygundu ama gözlerim... Ve belki ruhum da... Yüz on yedi yaşında olduğumu gösteriyordu. Sanırım on yedi yaşındaki sıradan bir çocuğa kıyasla çok daha fazla şey yapmıştım.

Yüzüme baktığımda babamı da görüyordum. Onun gençliğiydim. Yaşadığım sorunların bir nedeninin de bu olup olmadığından emin değildim. Bana bakan herkes Marcus'u, onun efsanesini, öldürdüğü ve yediği insanları görüyordu. Belki Annalise için de aynısı geçerli olmuştu. Bir süre sonra bana baktığında beni değil, yalnızca Marcus'u görmeye ve onunla ilgili hikâyeleri düşünmeye başlamıştı.

Bir tarafım, babamın Marcus olmasından gurur duyuyordu. Onun gibi olduğum için gururluydum. Birçok açıdan birbirimize benziyorduk. Dövüşmek ya da çizim gibi konularda iyidik ve yeteneğimiz de aynıydı. İkimizin de asıl yeteneği hayvana dönüşmektir. İkimiz de yalnızlıktan hoşlanıyorduk. Ama ona hiç benzemediğim taraflar da vardı. Annemle ninem Ak Cadı'ydı ve...

“Selam.”

Aynaya baktığımda Gabriel'in kapı eşiğinde durduğunu gördüm. “Nesbitt seni de mi uyandırdı?” diye sordum.

Yanıt beklediğim bir soru değildi; Gabriel de bir şey demedi zaten. O kapı eşiğinde dikilirken ben de lavaboya doğru eğildim.

“Sen iyi misin?” diye sordu. İçten bir soruydu bu.

Aynaya bakarak “Evet, harikayım ” dedim.

Bir şey demedi.

Başımı kaldırıp aynadaki yansımasına baktım. “Sen kaç yaşındasın Gabriel?”

"Hmmm... On dokuz.”

Ona döndüm. “Daha büyük gösteriyorsun. Yirmi, yirmi bir gibi.”

Başını iki yana salladı. “On dokuzuma daha birkaç ay önce girdim. Büyük bir parti vermişim ama kaçırdın.” Bir an için, Greatorex ve acemilerle gerçekten bir parti yaptıklarını düşünerek davet edilmediğim için kıskançlığa kapıldım. Ama elbette şaka yapıyordu. Gerçi bundan birkaç ay önce Annalise’leydim ve Gabriel’in ne yaptığından haberim yoktu.

“Haberim olsaydı bir şey yapardım ben de. Demek istediğim, doğum günün için.”

“Sanmam.” Sırtını kapı eşiğine yasladı; banyoya girmeyeceği belliydi. “Her neyse. Sorun değil. Doğum günüm umurunda değil.”

Bunu söylemesi beni rahatsız etti. Bence umurun-daydı. Belki doğum günü umurunda değildi ama doğum gününün ne zaman olduğunu bilmemem, hatta bunu hiç sormamam umurundaydı.

Ama ona halen hediye verebilirdim. Gabriel bana nedensiz yere bir bıçak hediye etmişti. Ve Gabriel söz konusu olduğundan, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu mükemmel bir hediyeydi. Güzel ve kullanışlıydı. Diğer taraftan, bıçağı bana verirken o kadar gergindi ki bu hiç de Gabriel değildi. Bunu gerçekten yapmak istiyordum. Gabriel’e bir hediye vermek; bunun özel ve önemli olduğunu açıkça ortaya koymak istiyordum.

“Sana halen bir hediye verebilirim.”

“Öyle mi?” dedi şüpheyle.

“Bir bıçak ya da... Bilmiyorum ki... Bir kitap... Bir şey işte.”

“Bu hoş olurdu,” dedikten sonra ekledi. “Hoş şeyler yapmak güçlü taraflarından biri sayılmaz.”

“Evet... Üzgünüm.”

“Üzgün olduğunu mu söyledin sen?” Daha iyi duyabilmek istermiş gibi başını iki yana salladı. “Bunu bana tanıştığımızdan beri ikinci kez söylüyorsun.”

Gabriel’e çok fazla özür borçlu olduğumun farkı nday-dım. Ona karşı dürüst davranmamdan ne kadar memnun olduğunu söylemişti ve son zamanlarda, ondan özür dilediğim ilk seferin ardından, bunun için çabalasam da aklımda dönenlerin küçücük bir kısmını bile onunla pay-laşamamışım. Banyoya girmesini istiyordum ama kapı eşiğinde durmaya devam ediyordu. Son kez burada birlikteyken olan şey yüzünden içeri girmeyeceğini biliyordum. Onunla bu banyoda öpüştük.

Bu öpüşme ve ne kadar iyi olduğu hakkında çok düşünüyordum. Nasıl sıçıp batırdığım hakkında da çok düşünüyordum.

Gabriel’i öptüğüm için pişman değildim. Bunu yapmak istemiş ve yaptığımda iyi hissetmişim. Öpüşmemizi düşündüğüm çoğu an bunu daha iyi yapmış, bu kadar kısa tutmamış ve onu bırakıp gitmemiş olmayı dilerken buluyordum kendimi. Ama o zamanlar hayatımda Annalise vardı. Mercury’yi yeni öldürmüştüm. Korkmuştum. Ama asıl neden Annalise’ti.

O gün Gabriel'i öpmek istemişim ve öpmüştüm. Güzeldi. Ve bunu bir daha yapmak istiyordum.

Gabriel içeri girmiyordu. Sanırım benden uzak durmasının nedeni, bundan önceki sefer her şeyi mahvetmemdi. Ama öpüşmemiz kötü değildi. Bunu bir daha yapmama izin verip vermeyeceğini bilmiyordum ama deneyecektim. Bu defa daha iyi olmasını istiyordum.

Siktir! Lavaboyla kapının arası epey uzun bir yol gibi göründü. Bu defa gerçekten sıçıp batırmak istemiyordum.

Ona dokunmak, onu öpmek istiyordum.

Aynaya dönüp kendime baktım. Berbat görünüyordum. Gözlerimi kapadım. Gabriel'i öpmek istediğim dışında ne düşündüğümünden emin değildim. Arkama dönüp ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Attığım her adımla birlikte, ona ulaşıp önünde dikilene dek, hissettiğim beceriksizlik ve kararsızlık azaldı.

Sol elimi kaldırdım ve parmağımın ucuyla kaşının üzerinden geçen yara izine dokundum. "Bunun için her zaman özür dilemek istedim. Yani, gözün için. Sana vurduğum için."

Yerinden kıpırdamadı. Nefes bile almıyordu sanki.

"Seni kör bırakabilirdim," dedim yara izini okşayarak. Soluk bir izdi artık. Yalnızca birkaç santim uzunluğunda olmasına rağmen geniş bir izdi.

Siktir! Bu zordu. Titriyordum. Gene de sol elimi aşağı indirerek parmaklarımın ucuyla önce yanağına, ardından çenesiyle boynuna dokundum. Omzuna düşmüş saçlarını okşadım. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp "Üzgünüm," dedim. Dudaklarımız dokundu. Artık nefesini ağzımın içinde hissediyordum. Nefeslerimiz iç içe geçti; ağızlarımız hafifçe aralanmıştı. "Yara izi için üzgünüm."

Dudaklarımızın dokunması çok hoş bir his veriyordu. Artık onu öpmek istiyordum ama bunu çok nazik bir şekilde yapmalıydım. Öpücüğüme karşılık vermediğini anlayıp da gözlerimi açtığımda, gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. "Sana vurduğum için üzgünüm." Bunu söylerken dudaklarımız bir kez daha dokundu ve onu yeniden öptüm. Gözleri kapalıydı. Halen öpücüğüme karşılık vermiyordu. Yerinden kıpırdamamıştı belki ama bana da yaklaşmıyordu.

Boynundaki elim saçlarına dokunuyordu. Onu bir daha öpmek istesem de buna cesaret edemiyordum.

"Üzgünüm. Canını yaktığım için üzgünüm," diyebilirdim yalnızca. Bunu söylerken dudaklarımız birbirine dokundu. Bundan hoşlanıyordum. Onun da bir şeyler yapması için deliriyordum.

Ama halen hiçbir şey yapmıyordu.

"Gabriel, üzgünüm. Elimden geldiğince nazik olmaya çalışıyorum."

Hiçbir şey.

"İstedığın buysa, sonsuza dek burada bekleyebilirim. Tekrar tekrar özür dileyebilirim."

Birdenbire, elini belimde hissettim. Önce belimin bir yanına nazikçe dokundu ve ardından iki eliyle beni tutup kendine çekti. “Daha sık nazik olmalısın,” dedi. Bunu çok yavaş söylemişti. Konuşurken dudaklarımız birbirine değiyordu. Ardından Fransızca bir şeyler söyledi. Ve en sonunda beni öptü.

Uzun süre öpüştük. Gabriel’in beni götürdüğü yatak odalarından birinde öpüşmeye devam ettik. Birbirimizi şovduk ve öpüşmenin ilerisine geçtik. Seviştik. Güzeldi. Çok güzeldi. Çok terliydi. Ardından birlikte uyuduk. Çırılçıplak, ter içinde uykuya daldık. Gece uyanıp yeniden Öpüşmeye başladık ve bir kez daha seviştik. Gabriel yara izlerimi, vücudumun her bir santimini öperken uykuya daldım.

Uyandığımda Gabriel uyuyordu. Yavaşça hareket edip göğsünü öptüm ve kalp atışlarını dinledim. Burada kalmak, kalp atışlarını dinlemek istedim. Kendimi tuhaf hissediyordum. Hayatım boyunca hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Sanırım mutluydum. Gözlerimi kapadığımda, gelen şey uyku değil, serin bir karanlık oldu. Bir görüydü bu.

Bir nehir, ağaçlar, hafif eğimli tepeler vardı. Öten kuşları duyuyor, güneşi tenimde hissediyordum. Burası çok güzel bir yerdi. Her zaman hayal ettiğim türden bir yer. GabrieVleydim ve Gabriel de benimleydi.

haritalar

Mutfakta sırtı bize dönük olan Nesbitt hafifçe sallanıyordu. Galiba halen sarhoştü. Onu uyandırıp yataktan dışarı sürükledikten sonra iki koca bardak su içip inlemekten başka bir şey yapmamıştı.

Sırtını doğrultup “Bu size ders olsun, çocuklar,” dedi. “Alkol bütün kötülüklerin anasıdır”

“Ders alması gerekenin biz olduğumuzu hiç sanmıyorum,” dedim.

“Biraz kötü hissettiğimi kabul ediyorum.”

“Aynı zamanda bok gibi görünüyorsun,” dedikten sonra ekledim. “Çok iyi koktuğunu da söyleyemem.”

“Sağ ol birader.” Bize doğru döndüğünde halinin gerçekten berbat olduğunu gördüm. Teni soluk griye çalıyordu, gözleri kan çanağıydı, sakalları uzamıştı. On yaş büyük gösteriyordu. “Geceyle ilgili çok fazla şey de hatırlamıyorum ” “Yemek yaptın, konuştuk. Sen çok içtin. Bütün akşam konuşup içmeye devam ettin. Üç şişe şarabın ardından bir de bunu içtin.” Gabriel gülümseyerek elindeki boş vis-ki şişesini kaldırdı.

Nesbitt titreyerek “Ben yatağa geri dönüyorum,” dedi. “Bunu biz gittikten sonra yapabilirsin ” dedim.

“O halde acele edin.” Elini pantolonunun cebine atıp bir tomar Amerikan doları çıkardı. “Bunu dün Mercury’nin odasında buldum. Ledger’a hediye olarak ne vereceğinizi kararlaştırdınız mı?”

Gabriel sırt çantama vurarak “Mercury’nin birkaç günlüğünü aldık,” dedi. “Ledger hakkında yorumların olduğu günlüklerle, harita odasının nerede olduğunu gösteren haritaları götüreceğiz. Yaşadığı yerin gizliliğini korumak için elimizden geleni yaptığımızı gördüğünde Ledger’m memnun

olacağını düşünüyorum.”

Gabriel’le bu konuyu konuşarak, parasal değeri olan bir şey götürmememiz gerektiğini düşünmüş ve Ledger’a uygun, büyümlü bir nesne de aklımıza gelmediğinden, bu fikirde karar kılmıştık.

Nesbitt bizi New York’a çıkan geçide götürdü. Vedalaşma vakti gelmişti. Bir daha Nesbitt’i görüp görmeyeceğimizden emin değildim. İçimde bunun birbirimizi son görüşümüz olduğuna dair bir his olsa da, belki de üçümüzün düştüğü kasvetli hal yüzünden böyle hissediyordum. “Evlenirsem düğünüm gelmek zorundasınız,” dedi Nesbitt. “Felaket bir düğün olacaktır ve senin de sağlam partilerden hoşlandığını biliyorum evlat.”

“Hayatımda hiç partiye gitmedim.”

Nesbitt başını iki yana salladı. “Acaba bu beni neden şaşırtmadı?” Ve bana sarılarak “Seni özleyeceğim,” dedi.

Beni bıraktıktan sonra Gabriele sarıldı. “Seni de özleyeceğim Gab. Kendine de, ona da iyi bak.”

Geriye çekildi. “Şimdi, müsaade ederseniz gidip kusacağım”

Gabriel sol eliyle sağ elimi tuttu, parmaklarını parmaklarıma kenetledi ve geçide uzandı. Vücudum geçidin karanlığına süzülürken son bir kez arkama dönüp tek başına duran, silikleşen Nesbitt’e baktım.

Zifiri karanlıktı ama başımın döndüğünü hissettiğimden ilerlediğimizi anladım. Baş dönmesini engellemek için nefesimi vermem gerektiğini biliyordum. Nefesimi bırakıp hislerime odaklandım. Hissettiğim şey soğuktu. Gabriel’in tuttuğu elim dışında, bütün vücudum kemiklerime dek üşüyordu. İleri, en azından ilerisi olduğunu sandığım tarafa baktığımda ışık göremedim. Ciğerlerimdeki hava tükeniyordu. Bir dakikadan daha uzun süredir geçitte olmalıydık.

Sert bir zemine çarptık. Yeniden nefes alabiliyordum. Bir ara sokağın karanlık bir köşesinde, büyük bir çöp konteynerinin arkasına sıkışmıştık. Kirliydi ama bu, ormandaki kirlilik gibi değildi. Buradaki pislikti.

Nerede olduğumuzu anlamak için ana caddeye çıktığımızda, Gabriel tren istasyonuna gitmemiz gerektiğini söyledi. Hayatım boyunca büyük kentlerde çok az bulunmuşum ama burası Londra’dan farklı görünüyordu. Ba-sel ya da Barselona’dan ise çok, çok farklıydı. Diğer taraftan, elektriğin neden olduğu tıslama aynıydı. Geçitten çıktığımız andan itibaren bu tıslama zihnimde sabit bir gürültüye dönüşmüştü. Bu beni rahatsız etmiyor ya da yaptığımız şeye odaklanmamı engellemiyordu ama tıslama zihnimde sürerken bir Avcı’nın yakınlarında olduğumuzu asla anlayamazdım.

Hava karardığından metroyu kullanamayacağımız, hatta taksi bile tutamayacağımız için yürümeye başladık. Yanından geçtiğimiz insanların arasında cadı olup olmadığına bakıyorduk (Gabriel bana buranın Ak Cadı bölgesi olduğunu söylemişti) ama gecenin bu saatinde sokaklarda çok fazla insan yoktu. Sirenlerini açmış bir polis otosu yanımızdan geçtiğinde, Gabriel beni bir ara sokağa itip duvara yasladı. Bunu yapmasına izin verdim. Tehlikede olmadığımızı biliyordum, bunlar yalnızca

fersizdi ama Gabriel de her zamanki gibi Gabriel’dişte. Hem soğuk havada, sırtımı yasladığım soğuk duvarda, vücuduma dayanmış vücudunun sıcaklığını hissetmek çok güzeldi. Caddeye dönük başını bana çevirdi ve daha da sokularak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Yola devam etmek için kendini geri çekmek üzereyken onu tuttum, döndürüp duvara dayadım ve dudaklarını, yanaklarını, boynunu, kulaklarını öptüm.

“Bütün arkadaşlarıyla böyle öpüşür müsün?” diye sordu. Aylar önce onunla ilk öpüşmemizin ardından sorduğu soruydu bu. Göğsünü öptükten sonra ağzına doğru çıktım ve dudaklarına bakarak “Yalnızca seninle,” dedim. Çok ciddi olmamaya çalışıyordum ama Gabriel’in yüzünde ciddi bir ifade olduğunu gördüm. “Ve her zaman senin arkadaşın olacağım.”

“Biliyorum.”

Onu son bir kez öptükten sonra, hızlı adımlarla yola koyulduk. Artık her yerde daha çok insan ve otomobil vardı. Tren istasyonuna ulaştığımızda hava aydınlanmaya başlamıştı, içeri girip tren saatini öğrendikten sonra beklemek için bir kafeye oturduk.

Kahve, sıcak çikolata, kruvasan ve meyve aldık. Bir süre boğuştuğum minik şeker paketlerini en sonunda parçalayarak açıp fincanıma boşalttıktan sonra, kâğıt parçalarını da sıcak çikolatama kattım. Gabriel uzanarak parmak uçlarıyla elimin sırtına dokunduğunda durup sakinleştim. Ben elimde bir başka şeker paketini tutarken ve Gabriel de elimi hafifçe okşarken, bir süre böyle kaldık. Gabriel bana ailesini, Amerika’ya nasıl geldiklerini, Florida’ya yerleştikleri dönemi ve kız kardeşi Michelee ihanet eden kızı nasıl vurduğunu anlattı. Gabriel konuşurken ellerime bakarak, bu ellerin bugüne dek kaç insanı öldürdüğünü ve bundan sonra kaç kişiyi daha öldüreceklerini düşündüm.

Saati geldiğinde trene binip yan yana oturduk ve soluk griden açık maviye dönen göğün altında dünya hızla akarken camdan dışarı baktık. Binaların yerini karla kaplı araziler aldı ve bir süre sonra yeniden evler görmeye başladık. “İnmemiz lazım,” dedi Gabriel.

Adresi bildiğini söyleyen bir taksicinin arabasına atladık. On dakika sonra, karların yol kenarına sürüldüğü banliyö mahallelerinden geçmeye başladık. Ardından kırsal kesime girdik; yollar artık buz kaplıydı. Taksici, günlerdir kar yağmadığı halde yolların halen doğru düzgün temizlenmediğinden yakındı. Çok geçmeden durup “Burası,” dedi.

Yolun biraz ilerisinde, kimse oturmuyormuş gibi görünen bir ev vardı. Evin etrafındaki kara dokunulmamıştı. Gabriel taksiciye ödemeyi yaptıktan sonra arabadan indik. Biz yolun kenarında dikilirken herifin arabayı çevirmesi sonsuza dek sürdü. Ama en sonunda geldiğimiz yönde gözden kayboldu.

Kar, çizmelerimizin altında gıcırdayarak eve doğru yürüdük. Hava gerçekten çok soğuk olmasına rağmen, parlak güneş ışığı yüzünden ellerimizi, kısıtığımız gözlerimize siper etmek zorunda kaldık.

On kapı da, arka kapı da kilitliydi. Ama Gabriel’in yanında Mercury’nin büyüleri firketelerinden biri olduğundan, arka kapıyı kolay bir şekilde açtı. İçeri girmeden önce kolunu tutup “Koruma büyüü yok mudur?” diye sordum.

Gabriel buna omuz silkti. “Nesbitt böyle bir şeyden bahsetmedi.”

“Ama Nesbitt buraya gelmedi.”

‘Ama Van geldi. Kapılarda büyü olsaydı yakalanırdı.’ Ve kolunu kurtarıp içeri adımını attı. Bekleyip etrafıma baktım. Her yer sessiz olduğundan ben de Gabriel’in peşinden içeri girdim.

Harap durumdaki eski eve rutubet kokusu sinmişti. Bazı odalarda halı vardı. Halen kornişlerinde asılı perdeler çekiliydi. Ama evdeki yegâne mobilya bir yatak odasındaki kırık bir sandalyeydi. Ahşap merdivenden kilere inmeden önce, içeride kimsenin ve hiçbir şeyin olmadığından emin olmak için üst katla giriş katını kontrol ettik. Basamakları inerken, kilerdeki ışık çalışmadığından fenerlerimizi açtık.

Alçak tavanlı, beton zeminli kilerde hiçbir şey yoktu.

“Harita odasının nasıl bir yer olduğunu bilmediğimi kabul ediyorum ama içinde haritalar olan bir oda görmeyi bekliyordum,” dedim.

“Evet”

Gabriel fenerini duvarlara tuttu.

“Sence haritaları buraya gelen biri almış olabilir mi?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Ledger söylendiği kadar güçlüyse, herhalde burada bir büyü işi dönüyor.”

“Belki de burada, harita odasına açılan başka bir geçit vardır.”

“Burası olmalı. Mercury’nin haritası burayı gösteriyordu. Doğru adresteyiz. Kilerdeyiz işte.”

Etrafta dolanmaya başladım ama bakacak hiçbir şey yoktu. Tavanı, zemini, duvarları kontrol ettim. Burada hiçbir şey yoktu. Oda bomboştu.

“Göremiyoruz ama burada olmalılar,” dedi Gabriel. “Belki de büyülü bir sözcük söylediğimizde haritalar birdenbire görünecektir.”

“Mercury günlüğünde böyle bir şeyden bahsetmiyordu.” Gabriel duvarlara dokunmaya başladı. “Belki de gizli bir oda vardır.”

“Mercury böyle bir şeyden de bahsetmiyordu.”

Duvara yaslanıp Gabriel’in duvarlara dokunarak, hafifçe vurarak odada dolanmasını izledim. Hiçbir şey olmadı. “Bu yanlış,” dedi. “Bir şeyi gözden geçiriyoruz.” “Belli ki öyle.”

“Belki buradalardı ama Van onları gördüğü için Ledger haritaları başka bir yere götürmeye karar verdi.” Gabriel’in haklı olduğuna, buraya boşu boşuna geldiğimize dair kötü bir his vardı içimde. Hüsrarla inleyerek alnımı duvara dayadım. O anda gözüme bir şey takıldı. Yüzüm, beton ya da alçı

olduğunu tahmin ettiğim duvara dönüktü ve elimdeki fenerin ışığı duvara aşağıdan vurmıştı. Bu açıdan baktığımda duvar yüzeyinin pürüzsüz olmadığını görebiliyordum. Duvar, tepeleri ve vadileri andıran, minik çıkıntı ve girintilerle doluydu.

“Gabriel, buraya gelip fenerini yandan tutabilir misin?” Yanağımı yüzeye yaslayıp duvarın önünde dikildim. “Ne düşünüyorsun? Duvarın yüzeyi... Bir araziyi andırmıyor mu?”

Duvara baktıkça daha çok detay görmeye başladım. Dağları görebiliyordum. Alçıdaki daha koyu damarlar nehirler olmalıydı. Karanlık lekeler ormanlar, belki de kentlerdi. Yüzümü duvardan çektiğimde az önce baktığım manzara yok oldu. Ama bir kez daha tenimi dayadığımda yeniden görmeye başladım.

Daha fazlasını görmek için hafifçe yana kaydım. “Bu, üzerinden bir nehrin aktığı bir dağı andırıyor.”

Duvara biraz daha yaklaştığımda, manzaraya yüksek bir yerden baktığımı hissettim. Bir kartala dönüştüğümde dünyayı böyle görmüştüm. Detaylar inanılmazdı. Daha yakından baktıkça, daha fazlasını görüyordum. Düzlükler, ağaçlar, göller... Hatta havada çemberler çizerek uçan kuşlar gördüğümü bile düşündüm.

Bu bir haritaydı. Odaya muazzam bir büyü hâkimdi.

Gabriel’e baktığımda, odanın bir başka duvarına dokunduğunu görüp yanma gittim. Bu da bir haritaydı ama farklı bir yeri gösteriyormuş gibiydi. Burada, büyük kayalarla bodur bir bitki örtüsünün olduğu bir çöl vardı. “Bu çok güzel,” dedi Gabriel.

Arran’la izlediğimiz eski kovboy filmlerini hatırladım. “Evet, çorak topraklar.”

çorak topraklar

Haritaya dokunmak için uzandığımda Gabriel elimi tuttu.

“Sadece bir duvar,” dedim. Zaten son on dakikadır dokunuyordum ve kötü bir şey olmamıştı.

“Bu bir harita. Büyülü bir harita. Bunun nasıl çalıştığını ya da içinde ne olduğunu bilmiyoruz. Ama Mercury’nin, yanlış haritaya girildiğinde çok yanlış bir yere gidileceğini yazdığını biliyoruz.”

Duvardan biraz uzaklaştım. “Yani? Sence nasıl çalışıyor? Açma-kapama tuşu filan mı var, yoksa bir büyü mü gerek?” Gabriel, sırt çantamdaki Mercury’nin günlüğünü çıkarıp okumaya başladı: “*En sonunda, P’deki evin kilerindeki harita odasını buldum ve bundan sonrası kolay oldu. Ledger, haritaların aşırı ölçüde karmaşık büyülerini, bu haritalara erişim sağlamak için basit bir taleple birleştirmiş.*” “Yani bize gereken haritalara erişim sağlamak için basit bir talep?”

“Öyle görünüyor.”

“Bir fikrin var mı? Demek istediğim, ‘İçeri girebilir miyiz?’ gibi basit bir talep olamaz herhalde. Olabilir mi?”

“Dediğin kadar basit olduğuna dair bir his var içimde,” diyen Gabriel, bir süre duvara baktıktan sonra ekledi. “Haritada gitmek istediğin yere dokunup, oraya gitmek için izin istiyor olabilirsin. Ne bileyim, bunu sorduğunda belki de geçit gibi bir şeyin içine çekiliyorsundur.”

“Tamam. Ama hangi harita?” Odada dolanarak dört duvardaki dört haritaya baktım. Hangisinin doğru harita olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çorak topraklar, karlı dağlar, çöl ve bir de göl kenarındaki kent vardı.

Gabriel de bir süre duvarlara baktıktan sonra yeniden Mercury’nin günlüğünü açtı. “Burada başka bir bilgi yok. Bize gereken *haritalara erişim sağlamak için basit bir talep!*” “Peki. O halde haritaya ‘Beni Ledger’a götürebileceksen, lütfen beni içeri al,’ diye sorayım.” Ne düşündüğünü görmek için Gabriel’e baktım.

Gabriel başını salladı.

“Öyleyse ilk olarak hangisini deneyeceğiz?”

“Çorak topraklar,” dedi.

“Neden?”

Gülümsedi. “Kulağa güzel geliyor da ondan.”

“Pekâlâ.” Çorak topraklar duvarına giderek parmaklarımı büktüm. “Ama nereye dokunacağız?”

Haritayı incelediğimizde bize yardımcı olacak belli bir işaret göremedik. “Bence ortada bir nokta seçip giriş izni isteyelim.”

Gabriel bu fikirden çok etkilenmiş gibi görünmemesine rağmen “Tamam. Ama birlikte gideceğiz,” dedi. “Hayır.”

“Evet. Yalnız gidersen, zaten peşinden geleceğim. O yüzden birlikte gideceğiz.” Dediğini yapacağını bildiğim-

den, elini tuttum ve parmağımı hafifçe haritanın ortasına dokundurdum.

Gabriel elimi tutup çekerek “Ledger’m adını da söylemen lazım,” dedi. “Giriş iznini Ledger’dan istemelisin. Yalnızca giriş izni istersen, isteğimiz kabul edilebilir ama Ledger’ın olmadığı, yanlış bir yere gidebiliriz.”

“Tamam,” dedim Gabriel’e gülümseyerek. “Doğru dil İngilizce mi? Yoksa Fransızca denemek ister misin?”

“Ledger o kadar güçlüyse, hangi dili kullanırsan kullan olur bence.”

“Hazır mısın?”

Gabriel başını sallayıp “Harita, lütfen bizi Ledger’a götür,” dedi.

Elbette hiçbir şey olmadı. Ben de “Harita, eğer Ledger...” diye söze girdiğim anda sıcaklığı hissettim. Çözülüp eriyerek haritaya karışıyormuş gibi görünen kolumdan omzuma doğru sıcaklık yükseliyordu.

Sıcaklıkla birlikte etrafım sarı bir parlamayla sarılırken, sıcak suyla dolu bir küvetin içindeymişim gibi hissettim. Bu bir geçitten geçmek gibi değil, sıcak bir çamurun içine batmak gibiydi.

Bir süre sonra parlaklık, dağılan bir sis gibi yok oldu ve dünya yeniden netleşti. Ayaklarımın altındaki kaya bej rengindeydi; tepemde açık, masmavi bir gökyüzü vardı. Güneş gökyüzünde yükselmişti; yoğun, kuru bir sıcaklık hissediyordum. Dar bir vadideydim. Bir çorak topraklar vadisi. Arkamdaki eğimli yüzey dikleşerek yükselirken, önümdeki arazi genişleyerek vadinin tabanına açılıyordu. Yalnızdım. Gabriel yanımda değildi.

Siktir!

Giriş iznini isterken yanlış bir şey mi söylemişim? Gabriel’in elini bıraktığımı hatırlamıyordum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kilere ya da buradan herhangi bir yere nasıl geri döneceğimi bilmiyordum. GabrieleFin kilerde olduğunu ummaktan başka şansım yoktu. Sinirlenmiş olabilirdi ama en azından orada güvendediydi. Bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Yapmam gereken bu durumu çözmekti.

Seçeneklerim bayırı tırmanmak ya da vadinin tabanına doğru yürümekti. İkisini de denediğim halde hiçbir şey olmadı. Vadi tabanında yürüdüğümde, hep aynı noktaya basıyor, hiçbir yere gitmiyordum sanki. Uzaktaki bir noktaya, vadinin aşağı kesimindeki kahverengi-kırmızı taş duvarlara odaklanıp oraya doğru koşmaya başladım. Ama bir metreden çok mesafe kat edemedim. Arkamdaki bayırda da aynısı oldu. Ben de on adım ilerideki bir noktaya odaklandım. Oraya da ulaşamadım. Sırt çantamı fırlatmayı düşündüm. Ama kaybettiğim takdirde umurumda olmayacak bir şeyi fırlatmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Ceplerimi karıştırdığımda, yanımda yalnızca Avcı kurşunlarıyla Annalise’in beyaz taşının olduğunu gördüm. Kurşunları elime aldım; bir kez olsun işe yararlardı belki. İlk kurşunu bayıra doğru atarak, mümkün olduğunca tepeye yakın bir noktaya isabet ettirmeye çalıştım. Ama fırlattığımda bir an için uçtuğunu sandığım kurşunun ayaklarımın bir metre ilerisine düştüğünü gördüm. Kurşunu alıp bir daha denesem de farklı bir şey olmadı. Vadiden aşağı doğru yuvarlamayı denedim ama bir metre yuvarlandıktan sonra durdu. Ayağımın ucuyla dokundu-

ğumda birkaç santim daha yuvarlansa da, ardından geri dönerek az önce olduğu yerde durdu.

Ben ve kurşunlarım, burada kapana kısılmış gibiydik.

Kuru, engebeli zemine oturup beklemeye başladım. Zemin sert, güneş yakıcıydı. Hiç esmiyordu. Yanımda küçük bir su matarası vardı. Dikkatli davrandığım takdirde birkaç gün yetebilirdi.

Aradan uzun zaman geçti. Halen çantamın yanında oturuyordum. Saatler geçmesine rağmen güneş gökyüzünde hiç kıpırdamamıştı. Belki de haritada sıkışıp kalmıştım. Ama kilerde haritaya bakarken,

kuşlar, hayvanlar, nehirler canlıydı ve hareket halindeydi. Burada ise zaman durmuş gibiydi. Zamanı durdurduğumda olduğu gibi, aynı sessizlik, kıpırtısızlık hâkimdi. Ledger bunu yapabilecek kadar güçlü olmalıydı. Haritalar yaratıp beni burada kapana sıkıştırabilir, zamanı durdurabilirdi. Mercury'nin günlüğünde yazanları düşündüm. Ledger'ın ne kadar güçlü bir cadı olduğunu ama gücünü kullan-mıyorken bunun ne anlama gelebileceğini yazmıştı. Bu, herhangi bir şeyin ne anlamı olduğunu sormak gibiydi. Hayatın, koşabilmenin, hayvana dönüşebilmenin, görünmez olabilmenin, kılık değiştirebilmenin... Asıl nokta yeteneğin kendisiydi. Burada Ledger yeteneğini gösteriyordu ama şu ana dek bunu yaparak bana zarar vermemişti. Zaman yeniden akmaya başladığında bu durumun değişmeyeceğini umuyordum.

Yani, zaman yeniden akmaya başlarsa...

Bekledim. Bir anda karşıma çıkarsa Ledger a ne söylemem gerektiği üzerinde düşünsem de, ne söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bir süre sonra kendimi

Gabriel'i düşünürken buldum. Yanımda olmasını istedim.

Ve bir şey değişti.

Uzakta bir hareket gördüm.

Bir figür vadi tabanında yavaşça yürüyerek bana doğru geliyordu. Bu her kimse (Ledger olduğunu tahmin ediyordum), hiç acelesi yoktu. Kolunu sallayarak yanına gelmemi istedi. Ayağa kalkıp yürümeye başladığımda bu defa mesafe kat edebildiğimi gördüm. Hafif bir esinti başlamıştı. Zaman yeniden akıyordu.

Figüre yaklaşırken bunun genç bir adam olduğunu gördüm. Biraz daha yaklaştığımda, geldiği yöne dönüp önümde yürümeye başladı. İnce, çevik görünümlü biriydi. Ona yaklaşmak için adımlarımı hızlandırdığım anda kayboldu.

Siktir!

Gözlerimi az önce olduğu yere diktim. Bir geçitten içeri çekilmişti. Kaybolduğu noktaya geldiğimde geçidi bulmak için kolumu uzattım. Doğru yerde olduğumu sansam da hiçbir şey olmadı. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Denemeye devam ettim. Birdenbire kolumun ve vücudumun geri kalanının geçidin içine çekildiğini hissettim. Dışarı fırlatıldığım noktada, sıcak çimenlerin üzerinde dizlerimin üzerindeydim.

Kuşlar ötüyordu. Yemyeşil bir çayırdıydım. Uzaklarda tepeler, solumda ağaçlar vardı. Sıcak bir esinti hissediyordum. Güneş gökyüzünde alçalmıştı. Solumda geniş bir nehir akıyordu ve nehrin yukarısında, taştan, büyükçe bir kulübe vardı. Kapının aralık olduğunu ve peşinden geldiğim çocuğun kulübeye girdiğini gördüm. Sürekli etrafıma bakarak, yavaşça kulübeye doğru yürümeye baş-

ladım. Burada başka kimse yoktu. Doğru düzgün bir keşif yapmak için görünmez olmayı düşündüm ama bunun nazik bir hareket olacağını sanmıyordum. Hatta çözüm sunmaktan ziyade daha çok soruna neden olabilirdi. Sonuçta, Ledger o kadar güçlüyse ve beni öldürmek istiyorsa, herhalde bunu

yapabilirdi.

kulübe

Kulübenin kapısını ardına dek açtım. Bir oturma odası ve ardında bir mutfak vardı. Çocuk mutfaktaydı. Ensesinde kısa kesilmiş koyu sarı saçları, önde yüzüne düşecek kadar uzundu. Gözlerini göremiyordum. On sekiz-on dokuz yaşlarında olmalıydı. Doğru düzgün bir tip olsa da, özel bir havası yoktu.

Derin bir nefes alıp içeri girdim. Kılık değiştirerek bu çocuğun görünümünü alıp almadığımı bilemeyeceğim için “Ledger’ı arıyorum,” dedim.

“Sen Nathan’sm,” dedi. Utangaç bir ifadeyle gülümsediğinde, ön dişlerinden birinin biraz eğri olduğunu fark ettim. Yüzüne düşmüş saçlarının arasındaki gözlerini kırpıştırarak elini uzattı. “Ledger benim. Gelmeni bekliyordum. Hoş geldin.”

Ledger’ın nasıl biri olmasını beklediğimden emin değildim ama benden çok büyük olmayan bir delikanlı beklemediğim kesindi. Uzattığı elini sıkarken gözlerimin içine baktı. Gözlerimiz benzese de, onunkiler siyah değil, çelik grisiydi. Gözlerinin içinde dönen üçgenlere baktık-

ça, ona daha da çekildiğimi hissettim. Elini çekerek arkasına döndü. “Kahve yapacağım, ister misin?”

“Hmm... Hayır.”

“Senin olayın çay mı yoksa? Belki de daha sert bir şey?”

“Hayır.” Gerçi saatler boyunca çorak toprakların kuru sıcağında oturduğumdan susamıştım. “Bir bardak su olabilir.”

Ledger musluğu açtı ve suyla doldurduğu bardağı bana uzattı.

“Yanımda arkadaşım vardı. Gabriel. Onunlaydım ama birbirimizi kaybettik.”

“Evet.”

“Gabriel halen harita odasında mı?”

“O güvende.”

“Nerede güvende?”

“Harita her girişte yalnızca tek bir kişiyi alır. Arkadaşın peşinden gelmeye çalıştı ama parmağını bir-iki santim batıya dokundurdu.”

“Peki şu anda nerede?”

“Dediğim gibi, güvende.” Bir kez daha gözlerimin içine bakarak, “Sana yalan söylemek için hiçbir

nedenim yok. Arkadaşın kısa süre sonra aramıza katılacak,” dedi. Bana doğruyu söylediğine güvenmekten başka şansım yoktu.

Kahveyi hazırlayıp, süt ve şekerle birlikte masaya koyan Ledger karşıma oturdu.

Onun için getirdiğim şeyleri hatırlayarak elimi çantama attım. “Sana bunları getirdim. Dostluğumuzun göstergesi olarak kabul et lütfen. Harita Mercury ye ait. Harita odasının nerede olduğunu gösteriyor. Günlüklerdeyse

tanışmanız ve senin üzerine yazdıkları var. Bu günlükler Van’ın seni bulmasını sağladı. Ben de buraya gelmek için günlüklerden yararlandım. Biz... Demek istediğim ben ve Gabriel, bunları... Her neyse, buradalar işte.” Haritayla günlükleri masaya koydum.

“Teşekkür ederim,” dese de, haritayla günlüklere uzanmadı. Hatta onlara bakmadı bile. Fincanına kahve koyup süt ve şeker ekledi.

“Bana senden bahseden kişi Van. Pek bir şey anlatmadı ama seni görmem gerektiğini söyledi.” Anlık bir kararsızlığın ardından “Van birkaç hafta önce öldürüldü,” dedim. “Avcılar öldürdü. Avcıları gönderen, İngiltere’deki Ak Cadıların lideri Soul. Avcılar, Van’ın bulunduğu ittifak kampındaki herkesi öldürdü.”

Bu haberin üzerinde nasıl bir etkiye neden olacağını görmek için Ledger’a baktım. Tepki vermedi. O da bana bakıyordu. Söylediğim ve yaptığım her şeyin değerlendirildiğini hissettim.

“Van bana Vardian Muskası’nın yarısının sende olduğunu ve kendisindeki diğer yarıyı da sana verdiğini söyledi. Soul ve Avcılarla savaşırken bu muskanın beni koruyacağını düşünüyordu. Muskayı doğru kişiye vereceğini söyledi.”

Buna da hiçbir tepki vermeyen Ledger kahvesini yudumladı. Halen gözlerimin içine bakıyordu. “Sanırım havadan sudan konuşmaktan hoşlanmıyorsun,” dedi.

Tereddüt ettim. “Sen?”

“Eh, bir noktada karşındakini tanımak için yararlı olabilir.” Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Ama madem konuyu açtın, konuşalım. Soul’u öldürmek... Korkunç ik-

tidarına son vermek istiyorsun.” Artık gözlerime bakarken düşüncelerimi okuduğunu hissediyordum, “insanları öldürmenin doğru olduğuna inanıyor musun?”

“Soul’u öldürmek doğru bir şey.”

“Böyle düşünmenin, buna inanmanın nedenini anlayabiliyorum. Ama bilge birinin bir zamanlar dediği gibi, ‘Doğru diye bir şey yoktur, yalnızca bakış açısı vardır/’ Bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken “Ben...” diye söze girdim.

“Bunun anlamı, bu konuda başka bir görüşe sahip olabileceğim ve bu görüşün de seninki kadar geçerli olduğu.” “Peki senin görüşün ne?”

“Görüşüm, Sourun dengesini yitirmiş bir adam olduğu. Onu öldürmek, herhangi birini öldürmek üzerine fikrim ise, bunu kabul etmediğim, insanları öldürmeye inanan biri değilim ve sana yardım ettiğim takdirde, insanları öldürmene yardım etmiş olacağım. Yalnızca Soul’u değil, onun yanında birçok kişiyi daha öldürmene.”

“Hayatta kalmama yardım etmiş olacaksın. Ve bana yardım ederek Soul’un öldüreceği birçok insanın da hayatını kurtaracaksın ”

“Yani tanımadığım bazı insanları kurtarmak için tanımadığım başka insanları öldürmem lazım, öyle mi?” “Senin kimseyi öldürmen gerekmiyor. Bense onların hepsini şu ya da bu şekilde öldürmeye kararlıyım.” “Hepsini?”

Rüyamda gördüğüm, dizlerinin üzerine çökmüş Avcıların oluşturduğu sonu gelmez hattı hatırladığımdan, tereddütte kaldım.

Ledger bana baktığında, bir kez daha zihnimin içini

gördüğünü, düşüncelerimi okuduğunu hissettim. “Bu senin için sorun değil mi Nathan? Bütün bu insanları öldürmek?”

“Onlar kötü insanlar.”

“Bu senin düşüncen. Yaşam kutsal bir şey değil mi?” “Yaşam yaşamdır, ölümse ölüm. Bir şeylere olmadık anlamlar yüklemeye gerek yok. Hepimiz öleceğiz. Bazı insanların sürdükleri yaşamlar, diğerlerine zarar veriyor.” “Belki sen de bu insanlardan birisin.” Gözleri halen üzerimdeydi.

Omuz silkip gözlerimi kaçırdım. Bir süre sonra yeniden ona bakıp “Ben bir kahraman değilim ama bu savaşı bitirebilirim,” dedim. “Savaşı kazanırsak İttifak istikrar getirir. Aklarla Karaların bir arada, huzur içinde yaşamasını sağlayabilirler.”

“Aklarla Karaların huzur ve uyum içinde yaşamasının mümkün olduğuna inanıyor musun?”

“Emin değilim. Ama denemeye değer. En azından, şu anda içine düştüğümüz durumdan daha iyi olmalı.”

“Bu dediğine katılıyorum ama sürdürdüğümüz konuşmanın asıl konusu o noktaya nasıl gelineceği sanırım.” Sandalyesinde arkasına yaslanarak “Biliyor musun, yıllar içinde öğrendiğim şey...” diye söze girdikten sonra, başımı kaldırıp ona bakmam için bekledi ve ardından, ne kadar genç görüldüğünü göstermek istermiş gibi gülümsedi. “Her şeyin değiştiği. Ne denli kötü veya iyi olsa da, hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor. Her şey geçici. Biz de geçiciyiz.”

“Yani yanıtın hiçbir şey yapmamak mı? Her şeyin doğal bir şekilde gerçekleşmesini beklemek mi?”

“Bu da bir seçenek elbette. Her şeyi Soul’la İttifak’a

bırakıp, yaşamak için kendine sakin bir yer bulabilirsin. Seni bir nehrin kenarında, ağaçların arasında, dağlarda görüyorum.. Burada, Montana’daki evime çok benzeyen bir yerde.” Masada öne

eğilerek gözlerimin içine baktı. “Evet, ağaçlarla nehirde eminim ama kulübe konusunda o kadar emin değilim.”

Bana dokunmak için uzandı. “Müsaade eder misin?” diye sorduktan sonra, elini elimin üzerine koydu. “Sen ilginç bir çocuksun Nathan. Çok genç olmana rağmen büyülü güçler taşıyorsun. Ama kendi yeteneğin çok güçlü olmasına rağmen, bütün arzularınla duygularının altında kalmış olduğundan, bu yetenek çok önemsizmiş gibi görünüyor.”

“Düşünmem gereken başka şeyler var. Sahip olduğum bütün yetenekleri öğrenmeye çalışıyorum. Soul’la savaşabilmek için bu yeteneklere ihtiyacım var. Ama muskaya da ihtiyacım var.”

“Başladığımız noktaya geri döndük.”

Aklıma söyleyecek daha iyi bir şey gelmediğinden “Yaşam.. Ölüm.. Demek istediğim her şey, bütün sistem zaten sikilmiş halde,” dedim.

“Bu türden durumlarda biz yaşlıların kullanmayı tercih ettiği tabir dengesizliktir,” derken, bir kez daha gülümsedi.

“Neden kılık değiştirdin?” diye sordum. “Demek istediğim, neden karşıma genç bir adam olarak çıktın? Genç olmadığını biliyorum ve erkek olduğunu da hiç sanmıyorum.” “Sana nasıl görüldüğümün önemi var mı? Sana daha çok benzeyen biriyle konuşmaktan hoşlanacağını düşünmüştüm. Ayrıca genç, sağlıklı ve enerji dolu olmak da çok keyifli.”

“Seninle konuşmaya geldiğinde Van’ın karşısına da ince zevkli bir kadın olarak mı çıktın?”

“Evet, aslına bakacak olursan, öyle.”

“Peki Mercury buradayken?”

“Ah, o çok eğlenceliydi. Dün gibi hatırlıyorum. Mercury’nin hiç hoşlanmadığı biri olan Thetis’in kılığına girmiştim. Aralarında çok ciddi bir rekabet vardı.” “Thetis’in kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Bir ara Google’dan bakarsın.”

Buna yanıt vermedim. “Telefonları, bilgisayarları... Elektriği sevmiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Anlık bir kararsızlığın ardından açıkladım. “Kafamın içinde seslere, tıslamaya neden oluyolar.”

“Ah, bazı Kara Cadılarda böyle bir hassasiyet olur. İlk başta ben de bununla mücadele etmek zorunda kalmıştım. Ama zamanla duymazdan gelmeyi öğrendim. O sesleri duymazdan geldiğim yıllar boyunca, bunu yapabildiğim ve hayatıma devam edebildiğim için kendimden çok memnundum. Bu konu üzerine düşündüm. Hem bu sesler üzerine hem de bu seslerle meditasyon yaptım. En sonunda... Şu ampul patlaması anı yaşandı.”

“Neden bahsettiğini anlamadım.”

Gözlerimi Ledger'dan alarak pencereye çevirdim. "Biz neredeyiz? Demek istediğim, gerçekten Montana'da değiliz sanırım?"

Bu soru üzerine dikkatlice düşünmesi gerekiyormuş gibi camdan dışarı baktı. "Eh, Montana gibi görüldüğüne şüphe yok."

Nerede olduğumuzdan emin değildim. Bu bir rüya ya da yanılsama olabilirdi. Ama Ledger yeterince gerçekti.

Suyumu yudumladım. Soğuk su da gerçek gibiydi.

"Buraya geldiğine memnun oldum Nathan. Çok fazla ziyaretçim olmaz."

"Bu hiç şaşırtıcı değil. Bulunması kolay biri değilsin." "Evet. Sanırım bu doğru. Yakınsam da bu konuda hiçbir şey yapmıyorum." Bunu düşünüyormuş gibi, düşünceli bir halde gülümsedi.

"Birbirimizi tanımak için yapacağımız havadan sudan konuşmayı atladık ama sana, öldürmeye, şiddete karşı olduğumu söylemem lazım. Ve sen Nathan... Senin geçmişinde ve kendi içinde çok fazla şiddet var."

Bir kez daha masaya doğru eğilerek elimi tuttu. Soğuk, kuru eli, elimi sımsıkı tutmuştu. "Aynı zamanda dengeye, uyum içindeki yeteneklerimizin gücüne de inanırım. Nathan, annenden, babandan ve sanırım kendi benliğinden aldığın çok fazla güce sahipsin. Ama şu anda sende çok fazla uyum hissedemiyorum." Okşadığı avcuma baktı. "Uzun bir hayat çizgin var... Merak uyandıracak kadar uzun..." Ardından, kafası karışmış gibi, başını kaldırıp bana baktı. "Ve geleceğinin en nihayetinde huzurlu bir gelecek olacağını hissediyorum."

"En nihayetinde mi?"

"Dediğim gibi, seni bir nehrin..."

Ledger elimi tutarken bu masada oturmak kendimi tuhaf hissetmeme neden olsa da, bunu unutmaya ve söylemem gerekenlere odaklanmaya çalıştım. "Ben de buna inanıyorum. Güzel şeylere, barışa, huzura... Ama şu anda barış içinde değiliz. Savaş, işkenceler, zulüm var. Şu anda her şey sikik... Dengesiz durumda. İnsanları öldürmeye inanmadığını söylemenle bir derdim yok ama Soul öldürmeye devam ediyor. Onun durdurulması lazım. Ve onu

durdurmaya çalışmadığın takdirde, ona yardım etmiş olacaksın. O bir şeytan!"

Gözlerimin içine bakarak "Şeytani güçlerin zafere ulaşmasının tek yolu, iyilerin hiçbir şey yapmamasıdır," dedi.

"Bunun ne demek olduğundan emin değilim ama bir şey yapmam gerektiğini biliyorum. Bir şey yapabileceğimi. Van bana senin muskayı çalışır hale getirebileceğini ve bu muskayı doğru kişiye vereceğini söyledi. Doğru kişi ben miyim?"

Ledger elimi bıraktı. "Göreceğiz."

“Muskayı çalışır hale getirebilir misin?”

“Bunun üzerine çok fazla düşündüm. Ama büyü konusunda her zaman olduğu gibi, düşünce önemli olsa da, hisler ve sezgiler çok daha önemlidir. Sezgilerime göre, bütün büyülerde olduğu gibi, bu muska da işler belli bir dengeye kavuştuğunda, doğru şeyler yerli yerine oturduğunda çalışacaktır.”

“Peki... Bu şeyler yerli yerine oturdu mu?”

“Belki. Henüz emin değilim. Buraya gelmen çok önemli olabilir. Muskanın diğer yarısını çok uzun zamandır istiyordum. Bunu bu kadar istememin nedeni merakı. Muskayı bütün olarak görmek istememdi. Bu muska güçlü olmasının yanı sıra, tarihî öneme de sahip. Muskayı görmek, iki yarısına da sahip olmak harikulade bir şey. Ama muskanın diğer yarısının peşine düşmek bana hiçbir zaman anlamlı gelmedi. En sonunda o parçanın bana geleceğini biliyordum.” “Ama bu gizemli ya da önemli değil. Elbette muskanın diğer yarısına sahip olan her kim olursa olsun, şendeki yarıyı ister ve seni bulurdu.”

“Öyle mi dersin? Van’dan önce muskanın diğer yarısına birçok kişi sahip oldu ve bu kişilerin hiçbiri beni aramadı. Bunu yalnızca Van yaptı. Ama Van muskayı kendisi için istemiyordu. Bu senin içindi. Bana senden bahsetti.” Kahvesini yudumladıktan sonra devam etti. “Muska, muazzam bir büyü içeren, harikulade bir nesne. İlk başta, zarar gördüğü için çalışmayacağını düşünmüştüm ama içerdiği büyüü hissedebiliyordum. Hikâyesine inanacak olursak, Ak Cadı Vardia bu muskayı ikiye ayırmasına rağmen, yeniden bir araya geldikleri takdirde parçalarını birleştireceği muskanın bir Kara Cadı olan Linus’u koruyabileceğini düşünmüş. Muskanın kökenindeki hikâye bu. Büyünün halen işe yarayacağını ama bunun yalnızca doğru kişi için geçerli olacağını hissediyorum. Ak ve Kara’yı kendinde birleştiren biri için.”

“Bu kişi ben miyim?”

Ledger’in yüzünden hızlı bir gülümseme geçti. “Buna bu kadar memnun olmalı mısın, emin değilim doğrusu. Muska, çalıştığı takdirde, seni birçok şeye karşı koruyacak ama bunun karşılığında gücünü doğru kullanman için sırtına ciddi bir sorumluluk yükleyecek. Seni temin ederim ki, bir nehrin kıyısında sessiz bir yaşam sürerek, güçlerin üzerinde çalışarak, yeteneklerini öğrenerek ve yıllar içinde geliştirerek, en nihayetinde çok daha fazla güce ve mutluluğa ulaşabilirsin.”

“Ve bu esnada insanlar ölmeye devam eder.”

“İnsanlar her zaman ölmeye devam edecek. Bu onların kötü bir özelliği ve bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Bunu bazı insanlar için değiştirebilirim.”

“Belki. Ama çok gençsin. Daha on yedi yaşındasın. Yeteneğini çok yakın zamanda keşfettin. Halen öğrenmen gereken çok fazla şey var.”

“Seul’la savaşabilmek için yeterince şey öğrendim.” “Öyle mi düşünüyorsun? Bence daha ne kadar çok şey öğrenmen gerektiğine dair hiçbir fikrin yok.”

Montana'daki kulübe yok oldu. Aynı masa ve sandalyelerde oturuyorduk ama artık devasa bir geminin, bir okyanus gemisinin üst güvertesindeydik. Şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Dalgalı denizde bir görünüş bir kaybolan yunuslar vardı. Bir anda etrafımız kar ve buzla çevrildi. Burnumdan akan sümük bile donmuştu. Ardından bir restoranda olduğumuzu fark ettim. Etrafımız başka masalardaki insanlarla doluydu. Yan tarafımdaki devasa pencereden, gökdelenlerin ötesindeki bir liman görünüyordu.

“Çok etkileyici. Anladığım kadarıyla aslında yerimizden hiç kıpırdamadık. Yalnızca bu şekilde görünmesini ve hissetmemizi sağladın.”

Bunu söylememle birlikte kendimizi yeniden Montana'daki kulübede bulduk.

“Seni etkilemeye değil, öğrenilecek çok şey olduğunu göstermeye çalışıyorum. Bu yetenekle, zihninde yarattığın görüntüleri kendi etrafında da görebilirsin. Cadılarda nadiren görülen, kontrol etmesi zor bir yetenektir ama ben bunu öğrendim. Senin de öğrenebileceğin çok şey var, Nathan. Muazzam bir potansiyele sahipsin.”

“Başka yetenekler mi öğrendin yani? Bu yetenekleri başka birinden mi aldın?”

“Hayır, Nathan. Kimseden hiçbir şey almadım. Benim... Bütün bunların kaynağına erişimim var. Senin de

bunu öğrenebileceğini düşünüyorum. Daha fazlasını keşfetmek, öğrenmek gerçek bir keyiftir.”

“Bu benim için geçerli değil. Okulda hiçbir zaman iyi bir öğrenci olmadım.”

“Okulun sana uygun olmadığına eminim ama farklı yetenekleri çok çabuk öğrendiğini görüyorum. Sen içgüdüsel birisin. Ve kökenin göz önüne alındığında, dikkate değer ölçüde güven veren, dürüst birisin. Evet, Van bana senden bahsetti. Bildiği her şeyi anlattı. Epey şey de biliyordu doğrusu. Ailenden, kardeşlerinden, kafeste geçirdiğin zamandan, kaçıışından bahsetti. Sonrasında olanlardan da... Babandan, ona ne olduğundan. Çok fazla zorluğun üstesinden gelmişsin Nathan. Ama halen çok fazla potansiyele sahipsin. Bunu biliyorum. Belki de bunun nedeni sahip olduğun vahşilik.”

Bir kez daha ellerimi tutup gözlerimin içine baktığımda, Soul ve Avcılarla savaşmam için muskanın benim adıma, yani bir Yarı Kod adına çalışır hale getirilip getirilemeyeceğini merak ettim.

Ledger sandalyesinde arkasına yaslanıp, “Düşüncelerin sürekli savaşa ve muskaya kayıyor,” dedi. “Ama Nathan, bu muska yalnızca bir nesne. Özel olduğunu kabul ediyorum ama gene de büyülü bir şey. Nesnenin kendisi özel değil. Asıl ilgilenmen gereken büyüün kendisi. Yaratıcısı, büyüü muskanın içine kilitlemiş ama bu, sen ve bende olan büyüyle aynı. Bu büyülerin temelindeki güç aynı Öz'den geliyor. Buna Öz diyorum ben. Her şeyin Öz'ü. Hepimizin Öz'ü.”

ledger'ı etkilemek

“Peki onu... Öz'ü buldun mu?” diye sordum. Nehir kıyısında yürüyüşe çıkmıştık.

“Çok fazla şey, çok fazla yetenek buldum ve Öz'ün çok yakınında olduğumu düşünüyorum.”

“Yeteneğin neydi? Yani, asıl yeteneğin?”

“Zihin kontrolü. Zeki bir çocuktum ve birçok açıdan kendime güveniyordum. Küçük yaşlardan itibaren çok güçlü bir yeteneğe sahip olacağımı biliyordum. Diğer açılardan ise, mesela sosyal hayatta, ne kendime güveniyordum ne de mutluydum. Birçok güce sahiptim ama bu güçler dengesizdi. Minik bir kızdım. Çekici değildim; daha çok oğlana benziyordum. Güzel, moda kıyafetler giymek ilgimi çekmiyordu. Erkek kıyafetlerini daha rahat buluyordum. Özellikle Jack adında bir çocuk, beni oğlan olarak görüyor, kesinlikle kız olmadığımı söylüyordu. Dediklerine hiç kulak asmiyordum. Onun aptal fersizin teki olduğunu söyleyip duruyordum kendime. Düşüncelerinin, söylediklerinin ne önemi vardı ki? Ama içten içe, söyledikleri canımı yakıyordu. Hatta bunun canımı ne kadar

yaktığını yeteneğimi keşfedene dek anlayamadım. On yedinci doğum günümün birkaç hafta sonrasında küçük bir olay oldu. Okul otobüsündeki ön koltuklardan birinde kitap okuyordum. Otobüse binen Jack yanımdan geçerken her zaman yaptığı gibi bana ucube dedi. ‘Nasıl gidiyor ucube?’ Başımı kitaptan kaldırmadan, ‘Git başımdan göt!’ dediğimi halen çok net hatırlıyorum. Ve birdenbire arkasına dönen Jack otobüsten indi ve uzaklaştı.

Yeteneğimin ne olduğunu böyle anladım. Birkaç hafta içinde, benden uzak durması dışında Jack’e başka şeyler yaptırabileceğimi de fark ettim. Bu uzun zaman önceydi. O zamanlar tutumlar farklıydı. Jack’e, arkadaşlarına gidip kızları değil, erkekleri tercih ettiğini söylettirdim. Gerçekten de erkekleri tercih ettiğini biliyordum; bu tarafını saklamaya çalışıyordu. O da benim gibi on yedi-sindeydi. Çok akıllı olduğumu düşünüyordum. Bu bana mükemmel bir intikam gibi gelmişti.” Başını çevirip bana baktı. “Bundan sonra ne olduğundan tam olarak emin değilim. Bir süre sonra Jack otobüsün önünde tek başına oturmaya başladı. Ardından sık sık okulu astığını fark ettim. Karşılaştığımız zamanlarda yüzünün yara bere içinde olduğunu görüyordum. Suçluluk hissetsem de işleri nasıl yoluna koyacağımı bilemiyordum. Birkaç hafta sonra intihar etti.

Kendini öldürmesi benim suçum muydu? Öyle olduğunu düşünüyorum. Ölmeyi hak etmiş miydi? Hayır. Kötü biri miydi? Bana göre, kötülükten çok uzak biri değildi. Hayatımı bana zindan etmişti. O zamanlar intiharı için suçluluk hissettim. Bunu halen de hissediyorum. Benim yüzümden bir delikanlı öldü. O günlerde, yeteneğimi bir

insana /arar vermek için asla kullanmayacağıma yemin ot t im. Cadı, fersiz, Melez... Hiç kimse için.”

“Bu senin suçun değil. Onu dövmemiş ya da hayatını cehenneme çevirmemişsin. Ölümüne toplum neden olmuş.”

Ledger bana gülümsedi. “Bu şekilde bakacağını biliyordum. Ama gene de orada gücümü olumsuz bir şekilde kullandım.”

“Toplumun değişmesi lazım. Senin ya da onun değil.” Bir süre konuşmadan yürüdüktan sonra “Bu hikâye doğru muydu bu arada?” diye sordum.

Ledger buna kahkaha atsa da herhangi bir yanıt vermek yerine “Doğru olan, yeteneğimi bulduktan sonra evden ayrılıp uzun yolculuklar yaptığım,” dedi. “İnsanlarla tanıştım, düşündüm, okudum, öğrendim. Bizlere, başka cadıların yeteneklerini çalmadığımız sürece, yalnızca tek bir yeteneğe sahip

olduğumuz söylenir. Ama bunu sorgulamaya başladım, iyileştirme de bir tür yetenek ve bütün cadılar bu yeteneğe sahip. Eğer iki yeteneğimiz olabili-yorsa, neden üç ya da daha fazlası olmasın?

Zaman içinde, yeteneklerin değil, kökenlerindeki gücün önemli olduğunu anladım ve bu güç hepimizin içindeyse, bütün yeteneklere ulaşabileceğimize inanmaya başladım. Yalnızca sabretmemiz ve bu yetenekleri bulmak için arayışımızı sürdürmemiz gerekiyor.”

“Bilemiyorum,” dedim. “Babamdan aldığım yetenekleri bulmam gerekmedi. Bana... Bana babamın kalbini yedikten sonra geçtiler.”

“Ama bu yetenekleri farklı bir yoldan bulabileceğini söylüyorsunuz. Daha uzun zaman alacaktır ama bu mümkün.”

“Yani artık istediğin yeteneğe erişim sağlayabiliyor musun?”

“Yapabildiğim ve yapamadığım çok fazla şey var. Ama seninle birlikte çalışmaktan memnun olurum, Nathan. Burada kalmam isterim. Bildiklerimi seninle paylaşabilir, hatta ben de senden bir şeyler öğrenebilirim.” Bir an duraksadıktan sonra “Yeteneğinden daha güçlü bir şeyi hissettiğin olmadı mı hiç?” diye sordu. “Sahip olduğun yeteneklerden daha güçlü bir şeyi?”

Dikkatle bana bakıyordu. “Bence hissetmişsin. Neydi bu?”

“Arkadaşım Gabriel... Gabriel, dönüşebilme yeteneğine sahip. Ama yeteneğini kullandığı bir gün bir fersize dönüşmüş ve bu fersiz bedeninde sıkışıp kalmış. Bize yardım eden Van ikimize özel bir iksir içirdi. Bir tür trans haline girdik ve Gabriel kendine geri dönmeyi başardı.” “Nasıl?”

“Trans halindeyken Galler’e gittik. Gabriel bunun transın bir parçası olmadığını, gerçek olduğunu söylese de ben emin değilim. Her neyse, Gabriel beni birbirimize bağlayan bir kazık vardı. Bu kazığın üzerine düştüm ve kazık göğsüme, kalbime ve ardından toprağa girdi.” Omuz silktim. Bunun hakkında konuşmaktan nefret ediyordum; sözcükler ne olduğunu doğru düzgün anlatamı-yordu. “Neyse, Gabriel kendine geri dönebildi sonunda ” “Sen de bu esnada farklı bir şey mi hissettin?”

“Evet... Ama bunun ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, orada yeteneğimin dışında bir şey hissettiğim. Bir güç hissettim ve beni toprağa bağlayan kazık bunun bir parçasıydı.”

Ledger gülümsedi. “Sahip olduğumuz gücün büyük kısmının anahtarının toprakta olduğunu düşünüyorum. Bu senin için de geçerli Nathan. Tabiatla bağlantın çok güçlü.” “Olabilir.”

“Bunun üzerine çok daha fazla şey öğrenmek, Avcılarla... Ne kaçırdıklarını bilemeyecek kadar kendilerini kaybetmiş olan bir grup budala cadıyla savaşmaktan daha eğlenceli değil mi?”

Bilmiyordum. Hiçbir şeyden heyecan duyduğum yoktu. “Bak, bana özel bir şey önermeni takdir ediyorum ve dediklerinde haklı olduğuna da şüphem yok... Ama ben bu değilim. Bu kadar çok cadının hayatını mahveden kişileri görmezden gelemem.”

“Başarısız olabileceğini hiç düşündün mü?”

“Elbette! Aptal olduğumu filan mı sanıyorsun? Beni öldürebilirler. Savaşa girip de bu olasılığı bir milyon kere düşünmemiş hiç kimse olmamıştır. Zaten bu yüzden muskaya ihtiyacım var. Bu yüzden sahip olduğum yetenekler üzerinde çalışarak kendimi geliştiriyorum.”

“Gerçekten mi? O halde bana biraz gücünü göster Nathan.” Kollarını kavuşturdu. “Etkileme sırası sende.”

Bir an için, Celia, Clay ve Wallend’in önünde, onlara neler yapabildiğimi göstermek zorunda olduğum kafes günlerine döndüğümü hissettim. Kendime bunun farklı olduğunu söyledim. Ledger farklıydı. Bunu yapabiliydim. Birkaç saniye için görünmez olduktan sonra, ellerimden şimşekler fırlattım. Yeniden görünür hale geçip ağzımdan alev çıkardım.

Kollarımı kavuşturup bekledim. Ledger’dan tepki gelmedi.

“Etkilenmiş gibi görünmüyorsun.”

“Etkilenmediğimdendir. Benim için hayvana dönüşür müsün?”

“Hayır” Ona küfretmemek için kendimi zor tuttum.

Gözlerimin içine bakarken zihnimi okuduğundan şüphe duymadığım için, ben de zihnimden siktirip gitmesini geçirdim.

“Sanırım bana dövüş yeteneklerini göstermek istiyorsun.” Benden uzaklaşarak “Kendini korusan iyi olur,” dedi. Ben daha hiçbir şey yapmadan üzerime koşarak göğsüme bir tekme indirdi. Kendimi yana atıp bir şimşek gönderdim. Yana çekilerek şimşekten kurtulan Ledger, kollarından alev topları yolladı. Alevlerin sıcaklığını yüzümde hissederken kendimi yere atıp yuvarlandım. Aynı esnada her iki elimden şimşekler yolladım. Ledger güvende olacağı bir noktaya doğru koştu. Bir sonraki adımını atacağını düşündüğüm yere uzun bir şimşek yollasam da, birdenbire yönünü değiştirdi ve üzerime koşmaya başladı. Ama bu defa havaya sıçradı ve üzerimden takla atarak geçti. Tepemdeyken gülümsediğini gördüm. Ağzımdan alev çıkardım. Yere inerek kollarını açan Ledger bana doğru adım attığı anda alevlerle sarıldı. Ama alevlerin onu yaktığını sanmıyordum; huzurlu, sakin bir hali vardı. Paniğe kapılmadığı, çılgılık atmadığı ortadaydı. Alev püskürtmeye devam edecek kadar sinirlenmiştim.. Yani gücümün yettiği kadar bir süre boyunca.

Alevler kesildiğinde gülümsedi. O anda ceket cebinden yükselen dumanı fark ederek kaşlarını çatı ve kıvılcımları söndürmek için ceketine vurdu.

“Neyse ki nuskayı diğer cebime koymuştum,” diyerek jîoz kırptı.

“Korunmak için muskaya ihtiyacın yok. Yeterince güç-lüsün.”

“Kendimi sana karşı koruyabilirim. Senin gibi iki kişiye, hatta belki üç kişiye bile... Ama dört kişi abartı olur. Ve gün geçtikçe bombalar daha güçlü, silahlar daha etkili, zehirler daha sinsi oluyor. Bunlara karşı savunma sağlayabilecek tek şey muska.”

Göğsüne bir tekme çıkardım. Gerçekten hızlı tekme atabiliyordum. Hiç kimse, hiçbir Avcı bu

tekmeden kendini koruyamazdı. Ama kendini yana atan Ledger'ı ıskaladım. Farklı bir tekme denesem de sonuç değişmedi. Bir sonraki tekmem ilki gibiydi ama bu defa kaçacağını tahmin ettiğim noktaya hamle yaptım. Gene ona dokunamadım. İki kere daha denedim. Son tekmemde karşı hamle yaptı. Geriye çekildim. Karşı saldırısını beklediğim için çizmesi yalnızca koluma dokunabildi.

“Çok hızlısın,” dedi gülümseyerek.

Bir kez daha şimşek yolladığımda kendini yana atsa da, gömleğinin kolu yandı. Bir tane, bir tane daha yolladım. Bunlardan da kaçmasını bildi ama yorulmaya başladığını tahmin ettiğimden, son olarak, şu ana dek çıkardığım en büyük şimşeği yolladım. Ledger ortadan kayboldu. Arkamdan gelen sesini duydum. “Nathan.” Ve bir tuğla duvar bana çarpmış gibi hissettim.

Masmavi, bulutsuz gökyüzünde güneş alçalmıştı. Gökyüzüne bakarak uzandığım yerde, altımdaki çimenleri hissediyordum. İçimde bir ses ayağa kalkıp Ledger'ı yum-

ruklamamı söylerken, diğer bir ses akıllıca olanın yerde kalmak olduğunu söylüyordu. Belki de Ledger'ın dengeden kastı buydu.

Canım yanıyordu. Vücudumu iyileştirmeden önce kendime, acı çekmenin ne kadar kötü olduğunu hatırlatmak istedim. Bu kötüydü. Vücudumdaki bütün kaslar kemiklerimden söküldükten sonra geri yapıştırılmış gibiydi.

“Ah, uyanmışsın.” Ledger tepemde dikilmişti.

“Seni etkileyebildim mi bari?”

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Mîyi dövüşüyorsun ve hızlısın. Ama aynı zamanda zarar görmeye açık durumdasın.”

“Bana neyle vurdun?”

Ayaklarının dibindeki büyük ağaç gövdesine baktı.

“*Gerçekten mit*” Bu gövde yerden kaldırılamayacak kadar büyük görünüyordu.

Aklımdan geçeni okumuş gibi (sanırım gerçekten okumuştum) “Düşünce gücüyle kaldırdım,” dedi.

“Düşmanlarımda da buna benzer yeteneklere sahip olabileceğini düşünüyor musun?”

“Şüphesiz.”

“Muskaya ihtiyacım var,” diyerek ayağa kalktım.

“Neden bir süre burada kalıp bunun üzerine düşünmüyorsun?”

“insanın içgüdülerine güvenmesinden bahsediyorsun ve ben de bunu yapıyorum. Geleceğim burada, seninle değil. Ben...” Ledgera bunu açıklamak konusunda bir an kararsız kalsam da devam ettim. “Ben

bir görü gördüm. Haklısın. Bir nehrin kenarında, çok güzel bir verdi. Ama burası değildi. Senin yanında değildi.”

“Görüler yanıltıcı olabilir.”

“Bunu biliyorum. Ama avnı zamanda görülerin altında belli gerçeklerin yattığını da biliyorum. Kaçınılmaz olan şeyler var. Bu ya da şu yoldan gideceğim, savaşıcağım ya da seninle kalacağım. Ama bir şekilde, sonunda nehir kenarındaki o yerde bulacağım kendimi.”

Ledger başını salladı. *‘0 halde, Soul’la savaştıktan sonra umarım buraya geri dönersin. Dediğinde haklıysan, benimle geçireceğin birkaç yıl nihai kaderini değiştirmeyecektir.”

“Soul’la savaştıktan sonra mı?”

“Bunu yapmaya kararlı görünüyorsun.”

“Yani bana yardım edecek misin? Bana muskayı verecek misin?”

Belli belirsiz başını sallayarak “Bir şey yapmaya niyetim yok ama iyilerin hiçbir şey yapmaması kadar, yanlış şeyi yapmaları da şeytani güçlerin zafere ulaşmasını sağlayabilir,” dedi. “Doğru şeyi yapmak istiyorum ve senin de muskayı vermek için doğru kişi olduğumu düşünüyorum.” “Teşekkür ederim. Buraya geri döneceğime söz vermiyorum ama bu bir olasılık.”

“Hayat olasılıklarla doludur. Gel, kulübeye dönüp muskaya bakalım. Sanırım Gabriel de seni orada bekliyor.”

“O burada mı?”

“Aslına bakacak olursan, seninle tanışmamızdan önce Gabriel’i buraya getirdim. Birlikte bir fincan kahve içtik. Ama kahvesine birkaç damla uyku iksiri eklediğimi itiraf etmeliyim. Seni almaya giderken onu güvenli olacağı bir yerde uykuya yatırmıştım.”

Adımlarımı hızlandırdım. Koşmamak için kendimi

zor tutuyordum. Gabrielm kulübenin önünde olduğunu gördüm. Ona yaklaştığımda yavaşlayarak sırıttım. "Sen iyi misin?"

Başını salladı. “Ya sen?”

“Evet... İyiyim. Ledger’la dövüşü kaybettim ve son birkaç saat içinde, son altı ayda konuştuğumdan daha çok konuştum ”

iki namlu birden mi?

Muskanın iki parçası masanın üzerinde, yan yana duruyordu. Sararmış parşömenin iki parçası da geçmişte, bir yerlerde buruşturulmuş gibi görünüyordu. Parçalar birbirine tam oturuyordu; eksik yoktu. Ledger, büyülü kısmın parşömenin üzerindeki yazı olduğunu söyledi. Muska buydu işte: parşömen üzerinde bir yazı. Tuhaf bir yazıydı bu. iki parça birleştirildiğinde, harflerden çok şekilleri andıran karakterler, iç içe geçmiş, üç ayrı çember oluşturuyordu.

Kulübedeki masadaydık. Gabriel yanımda, Ledger ise karşımdaydı. Muskanın haricinde, masanın üzerinde bir demlik bitki çayı, yuvarlak tabanlı boş bir şişe, bir mantar tıpa, balmumu, sicim, mum ve birkaç çöp kibrit vardı.

“Anladığım kadarıyla parçaları birleştirmek için selo-bant kullanamıyoruz,” dedim.

Ledger gülümsedi. “Keşke o kadar kolay olsaydı. Muska tamir edilemez. Ya da tamir edildiği takdirde büyü değişir. Ama bu, iki parçanın bir arada çalışamayacağı anlamına gelmiyor. Bu şekilde olmak zorunda. Muskayla ilgili her şey aynı zamanda dengeyle ilgili; bu dengeyi temsil edecek olan da sensin.”

“Demek istediğin, benliğimin iki ayrı parçası mı?”

“Bu ve daha fazlası. Parmağındaki dövmeleeri göster bana.”

Sağ elimi uzatıp serçe parmağımdaki üç küçük dövmeleeri gösterdim. K 0.5. “Van bana dövmeleeri Wallend adında bir adamın yaptığını söyledi,” dedi Ledger. “Parmağındaki her dövmenin, vücudunda da bir yansıması, kopyası varmış. Wallend denilen adam, parmağını kesip bir cadı şişesinin içine koyacak ve böylelikle seni kontrol edebilecek, kendi iradesi doğrultusunda sana istediklerini yaptırabilecekti. Bu kaderin tam bir dönüş yaşadığına inanıyorum. Yaşamın ve ölümün, iyinin ve kötünün belli bir dengesi vardır. Anlıyor musun?”

“Yin ve yang. Kısasa kısas. Al gülüm, ver gülüm. Bu türden bir şeyden mi bahsediyorsun?”

“Ben bu şekilde ifade etmezdim ama evet, her iki taraf arasındaki dengeden bahsediyorum. Wallend bunu senin üzerinde güce sahip olmak için kullanacaktı ama aynı şekilde sen de bunu onun üzerinde güce sahip olmak için kullanabilirsin/” Çayını yudumladı. “Muska birleştirilemez, parçaları yapıştırılmaz, Nathan. Ama parmağını ve dolayısıyla bütün vücudunu korumak için kullanılabilecek bir hale getirilebilir... Yani, muskayı parmağıyla birlikte şişeye koyarsak.*”

“Yani... Serçe parmağına kesmem mi lazım?” “Parmağını şişeye başka türlü nasıl koyabileceğimizi bilmiyorum.”

“Peki bu işe yaramazsa?”

“O zaman evindeki şöminenin üzerine koyabileceğin ilginç bir süs eşyan olacak.”

“Bunu yaparken kullanmamız gereken bir büyü filan var mı?”

“Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Muskanın büyüsü, sende birleşmiş olan Ak ve Kara Cadı kanı, dövme parmağın ve geçmişin var. Bence bunlar büyü açısından gayet yeterli.”

“Tamam. Yani, şişeye bunları koyduğumuzda olacak mı? Nereye gidersem gideyim korunacak mıyım?”

“Evet. Şişe açılana dek.”

“Yani şişe yok edilebilir, öyle mi?”

“Elbette. Sonuçta bu sadece bir şişe. Şişenin mührü açılır ve muska çıkarılırsa, yeniden korunmasız durumda kalırsın. Şişe güvende olduğu sürece ise korunursun. Bu şişe sana karşı da kullanılabilir. Şişe ısıtılırsa yanarsın; dondurulursa donarsın. Ama şişeyi güvenli bir yerde tutacağım. Bana güvenmek durumundasın Nathan. Sana yardım etmemin bedeli bu. Artık şişeye ihtiyaç kalmayana dek onu güvenli bir yerde saklayacağım. Sen

Soul’u öldürdüğünde şişeyi açacağım ve yeniden korunmasız halde olacaksın. Muska bende kalacak, sen de gelip parmağımı alabilirsin.” Bir an duraksadıktan sonra “Anlaştık mı?” diye sordu.

Muskayı istesem de cadı şişesi fikrinden hoşlanma-mıştım. Esasında Wallend’in kullanmak istediği bir şeye rıza göstermenin düşüncesi bile beni rahatsız ediyordu. Ama çok fazla seçeneğim olmadığından başımı salladım.

“Güzel,” dedi Ledger önce bana, ardından Gabriel’e bakarak. “Peki, kimde bıçak var?”

Fairborn’u kullanmak istemediğimden (Fairborn’un büyüünün kötü şans getireceğini ya da muskanın büyüüne müdahale edeceğini düşünüyordum), Gabriel’in bana hediye ettiği bıçağı çıkardım. Nadiren kullansam da, bu bıçağı sürekli kemerimde taşıyordum.

Sağ elim masanın üzerindeydi. Serçe parmağımı eklem yerinden kesmem gerekiyordu. Bıçağı parmağımın üzerinde tuttuğumda, bunun tuhaf bir pozisyon olduğunu hissettim. Bu işi temiz ve hızlı bir şekilde halletmek istiyordum.

¹⁴Bu onur benim olabilir mi?” dedi Ledger, bıçağa uzanarak.

“Hayır ” diyen Gabriel, elini elimin üzerine koydu. Parmaklarımız bıçağın sapında birleşmişti. “Emin misin?” diye sordu bana bakarak.

Başımı salladım ve Gabriel bıçağı aşağı bastırdı.

Masaya kan fişkırdı. Parmağım küçük, tuhaf bir et parçası gibi görünüyordu. Acının vurması için bekledim. Ve acıyı hissettiğim anda elimi iyileştirdim. Kan durdu, yaranın üzeri kabukla kaplandı ve çok geçmeden, geriye beyaz bir yara izinden başka bir şey kalmadı. Bıçak avucuma çok yakın bir noktadan girmesine rağmen, temiz bir kesim olmuştu.

Ledger parmağımı alıp dikkatli bir şekilde muskanın parçalarından birinin üzerine koyduktan sonra, muska parçasını parmağın etrafına doladı. Ardından diğer parçayı da bunun etrafına sardı.

Parşömenin parçaları kanla kaplansa da buna aldırıyormuş gibi görünmüyordu. Belki de bu iyi bir şeydi.

“Şimdi bağlaman lazım.” Ledger parşömen parçalarına sarılı parmağı tutarken, sicimi alıp dikkatli bir şekilde bu çıkına bağladım. Sicimi mümkün olduğunca sıkıca bağladıktan sonra bir de düğüm attım. Parmağın dışarı kaymaması için ikinci bir sicim parçasını da diğer taraftan bağladım. Ledger küçük çıkını şişenin içine atıp mantar tıpayla şişenin ağzını kapadı. Ardından mumu yaktı. Alevin üzerinde tuttuğu balmumunu şişenin ağzına damlattı. Mantar mühürlenmişti.

Ledger başını kaldırıp bana baktıktan sonra, gözleri yeniden şişeye çevrildi.

“Bu kadar mı?” diye sordum.

“Test etmemizin iyi olacağını düşünüyorum.” Gabriel’e döndü. “Bunu ilk sen yapmak ister misin?”

Gabriel gülümseyerek bıçağa uzandı.

“Durun! Bu bir oyun değil!” dedim ikisine birden. “Muskanın işe yaramadığını ölmeden birkaç saniye önce anlamak istemiyorum!”

“Kalbini bıçaklayacak değilim. Biraz tenini keseceğim, o kadar,” dedi Gabriel. Ledger’a döndü. “Muska, Nathan’ı her türlü yaralanmaya karşı korur değil mi?”

“Yapması gereken şey bu.”

Ben itiraz edemeden Gabriel bıçağı elimin sırtından geçirdi. Normalde derin bir kesik açılması gerekiyordu ama kesik göremiyordum. Hiçbir şey de hissetmemiştim. Bıçak bana hiç dokunmamıştı sanki.

“Elimi bıçaklamayı dene. Ama nazik ol!”

“Nazikçe bıçaklamak, ha? Elimden geleni yapacağım.”

Gahnel’in saplamak için indirdiği bıçak elimin yüzeyinden kaydı. Bir kez daha hiçbir şey hissetmedim. Tenimde iz bile yoktu.

“Daha sert dene... Bununla.” Gabriel’e Fairbornu uzattım.

Sandalyesinden kalkan Gabriel, Fairborn’u aldığı gibi elime indirdi. Ama bıçak elime dokunamadı bile. Elimden kayarak masaya saplandı.

“Pekâlâ. Belli ki bıçaklar, hatta Fairborn bile senin için sorun değil. Ama Avcılar genellikle ateşli silahlar kullanır.” Gabriel ceketinden çıkardığı tabancasını parmağında çevirerek gülümsedi.

“Bunu neden bu kadar eğlenceli bulduğunu anlayamıyorum”

“Seni boğmayı da deneyebilirim. Bunu hep yapmak istemişimdir.”

“Çok komik. Hadi, vur beni.”

Gabriel tabancayı önce omzuma, ardından karnıma, son olarak bacağıma çevirdi. “Sanırım bacağına ateş edeceğim. Sağ mı, sol mu?”

“Yap şunu artık.” Gerildiğimi hissettiğimden bunun bir an önce bitmesini istiyordum.

Gabriel tetiği çekti. Ses çok yüksekti.

Aşağı baktım.

“Düzgün nişan aldın mı?” diye sordum. Vurulmamıştım. Hiçbir şey hissetmemiştim.

Gabriel gıcık olmuş gibi görünüyordu. “Düzgün nişan aldım.”

“O halde kurşun nereye gitti?”

Birkaç dakika aradıktan sonra kurşunun kapıya isabet ettiğini gördük.

“Senden sekti herhalde,” dedi Ledger. “Bu iş tehlikeli bir hal alıyor. Bundan sonrasını size bırakıyorum. Şurada bir çifteli var Gabriel. Fişekler de çekmede. Ama ateş ederken geride dur bence.”

Gabriel duvara uzanarak çok eski görünen bir tüfeği eline aldı. Fişekleri tüfeğe koyduktan sonra bana dönerek gülümsedi.

“iki namlu birden mi?” diye sordu.

“Dışarı çıksak daha iyi olacak.”

Kulübeden çıktığımızda tüfeği belime doğrultan Gabriel, geriye açılarak aramıza mesafe koydu. Ateş ettiğinde acı verici olan yalnızca tüfeğin sesiydi. Saçma yağmuruna tutulduğum için eğilip gözlerimi kapadım. Gözlerimi yeniden açtığımda sırtüstü devrilmiş olan Gabriel’in kahkahalar attığını gördüm. “Bu silah tam bir canavar. Neredeyse omzum çıkacaktı. Vurulmadın değil mi?”

“Hayır. Bir şey hissettim ama sanırım bu yalnızca havaydı. Bana vurmak ister misin? Demek istediğim, yumruk atmak ister misin?”

Gabriel düştüğü yerde doğruldu. “Hayır. Bunu yaparsam kendi canımı yakacağıma dair bir his var içimde.” Ayağa kalktı ve çevirdiği tüfeği namlusundan tuttu. “Bununla vurmama ne dersin?” Sırıtiyordu.

“Aklına gelen en kötü şeyi yap.”

Gabriel bana doğru gelerek havada salladığı tüfeği omzuma indirdi. Ama tüfek beni ıskaladığından, devinimin etkisiyle sendeleyerek kendi etrafında bir çember çizdi. Buna sinirleneceğini tahmin ettiğimden kahkaha atmamak için kendimi tuttum. Tüfeği elinden atıp önce yüzüme, ardından mideme

yumruk geçirdi. Beni şaşırtan şekilde yumruklar vücuduma isabet etti. Ama yumruğunu çenemde hissetsem de, bu bir okşamadan farksızdı. Midemde de durum aynı oldu. Gabriel ise abartılı hareketlerle yumruğunu ovuyordu.

“Sanırım beni boğmaya çalışman epey ilginç olacak.”

“Zevkle,” diyerek boğazıma sarıldı. Tenimde ellerinin sıcaklığını hissettim. İlk başta çok sert değildi ama bir süre sonra bütün gücünü kullandığını gördüm. Ama tek hissettiğim ellerinin sıcaklığıydı.

“Gıdıklandığımı hissediyorum.”

Gabriel gülerek ellerini indirdi. “Peki şuna ne dersin... Ne yapacağımızı biliyorum, içeri gel.” Kulübenin mutfağında lavabonun başında durup giderin tıpasını kapattı ve suyu açtı.

“Beni boğmak mı istiyorsun?”

“Başımı lavaboya sok, seni tutacağım.”

“Ya nefes alamazsam?”

“O zaman muskanın zayıf olduğu bir tarafı öğrenmiş oluruz.”

Lavaboya doğru eğilip başımı suya soktum. Gabriel de ellerini enseme koyup beni tuttu. Nefesimi verip ciğerlerimdeki bütün havayı bıraktım. Ama yeniden nefes almak gibi bir istek duymuyordum. Kendimi tuhaf, biraz

sersemlemiş gibi hissetsem de nefesimi tutabiliyordum. Bekledim. Herhalde bu sonsuza dek süremezdi, değil mi? Bekledim. Bekledim. Dakikalardır suyun içindeydim.

Nefes alma isteğini duyduğumda zorlanmaya başladığımı fark ettim. Kıpırdansam da Gabriel beni tutmaya devam etti. Ciğerlerimdeki oksijen tükeniyordu. Başım dönmeye başlamıştı; dünya kararıyordu. GabrieleFe sert bir şekilde vurduğumda başımı sudan çıkardı.

“İyi misin?” diye sorsa da, ben öksürürken kahkahalar atıyordu.

“Sonlara doğru oksijenim tükendi. Boğulabilirdim.”

“Ama bu hızlı olmadı. Neredeyse on dakikadır suyun içindesin.”

“Başka fikrin var mı?”

“Keşke Mercury burada olsaydı da seni ölümüne don-dursaydı.”

“Nedense o zaman da bir şey olacağını sanmıyorum.”

Sırt çantamın durduğu yere giden Gabriel, çantayı açmak üzereyken durup “Gözlerini kapa, başka bir fikrim var,” dedi.

Dediğini yaptım.

Birkaç saniye sonra “Ellerini de arkada birleştir,” dedi. “Sana bir şeyle vuracağım ama bunun ne olduğunu ya da darbenin nereden geldiğini görmeyeceksin.

“Bunun herhangi bir fark yaratacağını sanmıyorum,” dedim ama gene de Gabriel’in dediğini yaparak ellerimi arkada birleştirdim.

Ellerimin bileklerden sıkıca bağlandığını hissettim.

“Kendini kurtarmayı dene,” dedi Gabriel.

Ellerimi kurtaramadığımı anladığımda arkama dönerek Gabriel’e baktım. “Çok komik. Canımı yakmaya çalışacağını sanıyordum.”

“Hayır. Ama zayıf tarafları görmeye başladım. Oyuna getirilebilir, yakalanabilirsin ” Artık yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bunların ikisi de Soul’un yapmaktan keyif aldığı şeyler.”

çok değerli

Birkaç gün daha Ledger’in yanında kaldık. Savaşın ve dövüşlerin sürdüğü gerçek dünya burada gerçek değilmiş gibi görünse de, geri dönmek konusunda fikrimi değiştirdiğim anlamına gelmiyordu bu. Ledger kalmam için beni ikna etmeye çalışmadı ama yeteneklerim üzerinde çalışmam gerektiğini söyledi. Örneğin, zamani kısa süreli olarak durdurabiliyordum; odaklanabilirsem bu süre bir dakikaya kadar çıkabiliyordu. Ama bir çarpışmanın ortasında bu yeteneğimi kullanıp kullanamayacağımı bilemiyordum. Marcus bile bu yeteneğini çarpışma esnasında tek bir kere, son nefesini vermek üzereyken kullanmıştı. Bu aşırı ölçüde enerji ve konsantrasyon gerektiren bir yetenektir. Sanırım babamın gücünün son damlaları da buna harcanmıştı.

Ledger’i, yeteneklerim üzerinde çalışmam için beni yalnız bırakması sürpriz oldu. Bana tavsiyelerde bulunacağını sanıyordum. Ama yalnızca “Her şeyi dinle, özellikle dünyayı gözlemler, böylece ihtiyacın olan her şeyi öğreneceksin,” dedi. Diğer taraftan, karşıma çıkabilecek

güçlere dair fikir sahibi olmam için bana bir dizi farklı yetenek gösterdi. Bana akla gelebilecek her şeyle saldırdı: şimşek, alev, su, ses, ışık, renkler ve nesnelere. Beni bir sürü yere fırlattı: suya, ağaçlara, zemine. Asla canım yanmasa da, bu dikkat dağıtıcıydı ve halen alt edilebildiğimi gösteriyordu.

Muskaya rağmen Ledger’i zihin kontrolü yeteneği de üzerimde etkiliydi. Mesela bana durmamı söylediğinde, ona saldırmak üzereyken birdenbire duruyordum. En korkutucu olanı ise, benden bunu istediğinde Gabriel’e bile saldırdığımı görmem oldu. Ledger, elbette Gabriel’in zarar görmesini engelledi ama ortaya koymak istediği nokta gayet açıktı. Zihnim kontrol edilebiliyordu.

Gabriel de kendi yeteneği üzerinde çalıştı. Yeteneğini mükemmel bir hale getirmiş gibi görünse de, bana dönüşmesinden nefret ediyordum. Beni olduğumdan daha iyi, daha güzel, daha mutlu gösteriyordu. Gerçi burada mutlu olduğumu hissediyordum. Bunun nedeni Ledger, içinde olduğum öğrenme süreci ya da başka bir şey değil, Gabriel’le eskisi gibi olmamızdı. Hatta eskiden

olduğumuzdan çok daha iyiydik.

Boş zamanlarımda Gabriele vereceğimi söylediğim hediye ne olacağını düşündüm. Gabriel'in bunu unutacağımı ya da kafama çok takmayacağımı düşündüğünü bilmem, doğru hediye bulmak için daha da kararlı olmamı sağlıyordu. Ama seçeneklerim çok parlak değildi; bıçak, kitap, saat, kolye, bilezik... Bunlar güzel hediyelerdi, Gabriel'in de memnun olacağını sanıyordum ama bence yeterli değildi. Ona gerçekten özel bir şey vermek istiyordum.

Her sabah hayvana dönüşme yeteneğimi kullanarak bir kartala dönüşüp bu şekilde zaman geçirdim. Bunun ardından genellikle babamı ve birlikte geçirdiğimiz günleri, onunla ilgili bütün detayları düşündüm. Kartaldan insan halime geri döndüğüm bir gün Gabriel'e ne hediye etmem gerektiğini anladım. Hatta bunu daha önce düşünmediğim için kendimi budalanın teki gibi hissettim. Hediye ne olması gerektiği apaçık belliydi aslında. Ve bu mükemmel bir hediye idi.

Ledger kulübeyi içeride kalabileceğimiz şekilde ayarla-»tt da, geceleri dışarıda geçirdik. İlk gece yaktığımız ateşin başında uyuduk. Ama ikinci gece, böğürtlen çalılarını kullanarak baba minki gibi bir in yaptım. Bu yeteneğe sahip olduğumdan, artık bit kilerin hızla büyümesini ya da ölmelerini sağlayabiliyordum. Kısa bir tünelle girilen, çalılarının bir kubbe oluşturduğu, basit bir in yaptım. İçinde ayağa kalkabileceğimiz kadar büyük değildi ama rahattı. Ateş yaktık ve çalılarla dalların oluşturduğu kubbede, hem dumanın çıkabileceği hem de yıldızları izleyebileceğimiz boşluklar açtık. Gabriele yan yana uzanıp yıldızları izledik. Beşinci gece "Yarın geri dönmeliyiz," dedim.

"İstediğin buysa, elbette."

"Burayı sevdim mi?"

"Senin buradaki halini sevdim."

Seviştik. Gabriel uykuya daldığında, bir süre daha uyanık kalıp kalp atışlarımı dinledim.

Gabriette hediyesinin ne olacağını biliyordum ama sorun bunu nasıl vereceğimdi. Hediye mi paket kâğıdına sarıp, açtığında nasıl bir tepki vereceğini görmek için beklemek istemiyordum) Bunun gerçekten özel olmasını istiyordum.

Sağ elimi havaya kaldırdım. Ateşin aydınlığında bilek tenim kısmen buruşuk, kısmen pürüzsüzdü. Parmağımın kesilmesinin ardından elimin şekli tuhaf görünüyordu. İşaret parmağında babamın verdiği yüzük vardı. Bana böyle-sine özel bir şey verdiği için nasıl şaşırıldığımı ve gurur duyduğumu halen hatırlıyordum. Marcus babam olduğu için, bu yüzüğü bana verdiği için nasıl gururlandığımı çok iyi hatırlıyordum. Parmağımdan çıkarıp dudaklarıma yaklaştırdığım yüzüğü öptüm. Cenevre Havaalanı'nda Gabriel'i ilk kez gördüğüm anı, Rose'un Gabriel'i beni sevdiğini söylediği anı, Gabriel'in bana bunu ilk kez söylediği anı düşündüm. Onu, hayatımda kimseyi sevmediğim kadar sevdiğimi biliyordum. Birini bu kadar sevebileceğimin mümkün olduğunu bile düşünmezdim. O beni daha iyi bir insan yapıyordu. Yüzüğü Gabriel'in parmağına geçirdim. Elinde güzel durmuştu. Yanma uzandım ve bir nehrin kıyısında, birlikte huzur içinde yaşayacağımız geleceğimizi düşündüm.

Ertesi sabah Gabriel'in adımı alçak sesle söylemesiyle uyandım. Sırtüstü yatıyordum ve Gabriel'in

vücudunu yanımda hissediyordum.

“Nathan?”

Gözlerimi açtım. Dirseğinin üzerinde doğrulmuş, bana bakıyordu. Yüzünde ciddi ve gergin bir ifade vardı. “Seninle konuşmam lazım.” Bakışlarını kaçırdı. Gerçekten çok gergin görünüyordu. Elini kaldırdı ve parmağındaki altın yüzüğe bakarak “Bunun hakkında,” dedi.

“Sana hediye vereceğimi söylemişim. İşte, bu da hediyem.”

Bana baktı. Çok ciddiydi. Bir şey demedi. Bakışları aşağı kaydı. Bunun üzerine düşünüyormuş gibi, yüzüğü

parmasında çevirmeye başladı. Ardından bir şey söylemek için ağzını açtı ama ondan önce ben davrandım. “Kızdın değil mi? Kızacağına biliyordum.”

Kafası karışmış gibi görünüyordu. “Kızmadım.” Bunu içten bir sesle, başını hafifçe iki yana sallayarak söylemişti. “Kesinlikle kızmadım.”

“Neden kızdığını anlayabiliyorum dedim, onu duymamışım gibi. “Çünkü hediyeler, nezaket ve bu türden sikkoluklar konusunda çok iyi olduğunu düşünürken, seni alt ettim ve bana verdiğinden çok daha iyi bir hediye verdim.” Ona takıldığımı anladığında gülümseyerek, bir kez daha başını iki yana salladı. “Beni alt ettiğini kabul ediyorum. Bana böyle bir şey vereceğini hiç düşünmemiştim. Aslında, dürüst olmam gerekirse, bana herhangi bir şey vereceğini bile düşünmemiştim. Ama bu babanın...”

“Bu babama, büyükbabamdan geçmiş. Herhalde büyükbabama da onun babasından geçmiştir. Bu, Edge ailesinin ata yadigârı, antik ve değerli bir yüzük, tamam mı?” Ona takılsam da, doğruyu söylüyordum.

“Nathan, bu çok değerli.”

“Değerli, evet. Aynı zamanda benim için çok önemli. Bu bana babamın verdiği tek şey. Yani Fairborn’la Avcı kurşunu dışında. Her neyse, bu bana babamdan kalan tek güzel şey; bu yüzden senin olmasını istiyorum.” “Nathan...”

“Bunun üzerine düşündüm ve eminim. Bunu almanı istiyorum. Babamın da bunu kabul edeceğini biliyorum.” Gabriel’in gözleri dolmuştu.

“Bu senin. Sonsuza dek.”

Gözyaşları yanaklarından süzülürken öpüştük.

üçüncü bölüm

kayıp

elli birinci sorun

Celia'nın kampına, yani yeni Birinci Kamp'a geri döndük. Bir hafta kaldığımız Ledger'ın yanında dinlenmiş, öğrenmiş, yeteneklerim üzerinde çalışmış, Gabriel'le birlikte muskanın nelere karşı koruma sağlayıp nelere karşı zayıf kaldığını elimizden geldiği kadar test etmiştik. Bir haftanın sonunda Ledger harita odasına geri dönmemiz için bize kılavuzluk etmişti ve New York üzerinden buraya gelmiştik.

Celia'ya Ledger hakkında çok fazla şey anlatmasam da (Ledger mahremiyetine önem veriyordu), muskadan ve bana sağladığı korumadan bahsettim.

Celia yeteneğini üzerimde denediğinde ne olacağını merak ediyordum. Onun çıkardığı korkunç sestene nefret ediyordum. Gerçekten korktuğum bir şey varsa, o da buydu. Sorun yalnızca sesin neden olduğu acı değil, aklıma getirdiği kötü hatıralar, utanç, bu ses yüzünden yerde burnumu çekerek ağladığım, sızlandığım anlardı. Ama şimdi Celia'nın bunu üzerimde kullanmasını istiyordum. O da bunu denemeye hevesli görünüyordu.

Sırıtarak "Ama önce suratıma bir yumruk atsana," dedim.

Parmaklarını çatırdattıktan sonra sıkıdığı yumruğunu bana savurdu. Gayet sağlam bir sağ yumruktu bu.

Bir şey hissettim. Ama hissettiğim şey acı değil, Celia'nın elini tutarak iki büklüm olmasını görmekten duyduğum heyecandı. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kendini iyileştirip doğruldu. "Çeliğe vurmak gibi," dedi.

Elbette bu durum Celia'yı başka şeyler denemekten geri koymadı. Beni bıçaklamaya, tabancayla vurmaya çalıştı. Ama beni asmak istediğinde buna izin vermeyip, kendi yeteneğini kullanmasını istedim.

"Hazır mısın?" dedi. "Buna hazırlanman filan gerekmiyor mu?"

"Hayır. Muskanın koruma gücü daima üzerimde olan bir zırh gibi."

Ve ses bana çarptı. Ama bu defa acı duymadım ve çarpmak da doğru sözcük değildi. Bu aşırı ölçüde tiz, çirkin, cırtlak bir ses olsa da, beni detone bir şarkıcıya maruz kalmaktan daha fazla etkilememişti.

Kollarımı kavuşturdum. "Gerçekten bütün gücünü kullanıyor musun?"

Dediğimi duymazdan gelerek Gabriel'e döndü. "Bu koruma kalkanında herhangi bir zayıf nokta saptadın mı?"

"Suda boğulabilir ama bunun için çok zaman gerekiyor. Bağlanabilir. Tutsak alınabilir. Zihin kontrolüne karşı koyamıyor. Zihin kontrolü yeteneğine sahip biri ona teslim olmasını söylerse, Nathan teslim olacaktır. Ama savaşta, açık bir savaşta, kimse ona zarar veremez."

"Peki bomba?" diye sordu Celia.

Gözlerimi devirdim. "O kadarını denemedik." "Bombozun neden olduğu enkazın altında sıkışıp kalabilir misin?"

“Evet. Ama bu seni rahatlatıcaksa, sıkışıp kaldığım yerde canlı olurum.”

“Nathan’a bombalarla saldırmalarını mı bekliyorsun?” diye sordu Gabriel.

“Belki patlayıcılarla,” dedi Celia. “Kirsty’yi öldüren bubi tuzakları gibi patlayıcılarla.”

“Onlar dert olmaz,” dedim.

“Denemek ister misin?” diye sordu Celia, cebinden çıkardığı el bombasını bana uzatarak.

Gerildiğimi kabul etmem gerekiyordu. Ama kurşunlar muskanın kalkanını aşamadıysa, herhalde el bombaları da aşamazdı, değil mi?

El bombasını alıp pimini çektiğim anda Celia’yla Gabriel hızlı adımlarla benden uzaklaştılar. Kalbim küt küt atıyordu. Az sonra kaybedebileceğim elime, koluma baktım.

Bomba elimde gürültüyle patlarken kapalı gözlerle geriye sendeledim.

Kalbim halen deli gibi atıyordu. Elimle kolumdaki karıncalanmayı hissediyordum. Ama vücudum parçalanmamıştı; elim de kolum da halen yerli yerindeydi. Parmaklarımı esnettiğimde sorunsuz çalıştıklarını gördüm. Ama bu yinelemek için can attığım bir deneyim değildi.

Aynı gece Gabriel, Celia ve Greatorex’le ateşin başında oturuyorduk. Kahkahalarla gülüyordum. Celia, SouFa saldırı planımızı anlatıyordu. Biz yokken üzerinde çalıştığı plandı bu.

Kahkahalarım en sonunda kesildiğinde “Bu planı kurmak için bir hafta mı harcadın?” dedim. “Meclis binasına girip herkesi öldürmek? Plan bu mu yani?!”

“Bunun basitliğini takdir edeceğimi sanmıştım,” dedi Celia.

Ağzımı bozmamak için kendimi zor tutarak, öfkeyle ona baktım.

“Yıllık Meclis toplantısı yaklaşıyor. Tarihini öğrenmek zor olmadı. Bu, Meclis üyeleri ve liderinin yeniden seçilmesi açısından mühim bir buluşma. Soul, Wallend ve Jessica orada olacak. Onları ortadan kaldırmak için mükemmel bir fırsat. İçeri ilk sen gireceksin, Nathan. Kilit öneme sahip personeli etkisiz hale getirdikten sonra biz gireceğiz ve Meclis üyeleriyle oradaki Avcılarla ilgileneceğiz.”

Gabriel kaşlarını çattı. “Ya orada olmazlarsa? Ya tarihi yanlış biliyorsan?”

“Orada değilse, Nathan, içinde bulunduğu şartlara göre en iyi kararları vermek zorunda kalacak. Doğru kararları vereceğine de inanıyorum.”

Gabriel’in dediği gibi bir durum olursa ne yapacağıma şimdiden karar vermiştim: Meclis binasını yakacaktım. Orayı yok edecektim.

Celia devam etti. “Herhangi bir saldırı planında asıl sorun Avcıların görünmez olabilmesi. Bu

yetenek sayesinde her zaman, her durumda avantajlı olacaklar. Soul'un başına ne gelirse gelsin, Avcılar savaşmaya devam edecek. Görünmez bir orduyu mağlup edemeyiz. Göremediğimiz Avcıları yakalayıp öldüremeyiz.

Geçen gün yakaladığımız iki Avcı'yı gerçeklik iksiri-

nin etkisi altında sorgudan geçirsek de pek bir şey öğrenemedik. Görünüşe göre Avcılar bile görünmezlik yeteneğinin ardındaki büyü hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Ama Wallend'in bu yeteneği cadı şişeleri vasıtasıyla kontrol ettiğini biliyoruz. Görünmezlik yeteneğine sahip Avcılar bunu kendi inisiyatifleri doğrultusunda kullansa da, bu yeteneği onlara veren kişi Wallend." Soul'u öldürmeyi ne kadar istersem isteyeyim, bu konuda Celia'ya katılıyordum. "O halde ilk hedefimiz Avcıların görünmezlik yeteneğini ortadan kaldırmak ve ardından Soul'a yönelmek."

"Evet."

"Soul'un yeteneği ne?"

"Wallend gibi iksirler. Ama Soul güçlü bir yeteneğe sahip değil. Wallend'i kullanmasının nedeni de bu. Wallend iksirler konusunda istisnai ölçüde güçlü."

"Wallend Meclis binasında çalışıyor, değil mi?"

"Evet, onunla ilgili elde ettiğimiz bilgiler zamanının çoğunu Meclis binasında geçirdiğini gösteriyor. Yakın zaman içinde bu alışkanlığını değiştirmesi için herhangi bir neden göremiyorum."

Ben de göremiyordum. Wallend bana her zaman işine saplantılı bir şekilde bağlı, bunun dışında bir hayatı olmayan biri gibi görünmüştü. Meclis'in son zamanlarda elde ettiği başarıyı da hesaba kattığımızda, buradan ayrılması için ne bir neden ne de bir gereklilik olabilirdi.

"Herkesi kontrol etme arzusu ve Avcılara karşı güvensizliği nedeniyle, Soul'un, Avcılara görünmezlik gücünü veren büyüü kendine yakın bir yerde tuttuğuna eminim. Bu büyüün kaynağı Meclis binasının bir yerlerinde olmalı, içeri girmeyi başarıp cadı şişelerini ya da büyü kaynağı artık her neyse bunu bulup ortadan kaldırabilirsek, Avcıların görünmezlik gücü yok olacaktır. Bu durumda görevin başarıyla sonuçlandığını düşünebilirim."

"Sen düşünebilirsin; ben düşünmem."

"Daha fazlasını hedeflememiz gerektiğini kabul ediyorum. Soul, Wallend ve Jessica'yı ortadan kaldırmamız; aynı esnada binadan kimsenin kaçmamasını sağlamamız gerekiyor. Binadaki herkesi yakalamalıyız."

"Planın binaya girip herkesi öldürmek olduğunu sanıyordum." Bunu dediğim anda, aklıma babamın tavsiyesi geldi. Hepsini öldürmeliydim. Şu ana dek o kadar çok ikincil oyuncu ve önemsiz Avcı'yı ortadan kaldırmıştım ki, Soul, Wallend ve Jessica'nın yaşamasına izin vermem öldürdüklerime karşı hakaret olurdu.

"Öldürebiliriz ya da yakalayabiliriz," dedi Celia. "Güzel."

“Elbette planımızın sorunlu olduğu birkaç nokta var,” dedi Celia.

“Elbette.”

“İlk sorunumuz Meclis binasına girmek. Binanın üç girişı var. Ana cadde üzerindeki asıl kapı içeri girmek için en basit yol olsa da, bu kapı çok göz önünde, istediğimiz son şey fersizlerin bir şeyleri fark etmesi olur.”

Celia’nm bahsettiğı kapıyı biliyordum. Bu kapının nöbetçiler tarafından sıkı bir şekilde korunduğuna şüphe yoktu. Görünmezken bile bu yolu kullanmayı tercih etmezdim. “Pekâlâ, dediğine katılıyorum,” dedim.

“Arka giriş artık kullanılmıyor; anladığımız kadarıyla bu kapı kapatılmış durumda. Sanırım buranın binanın

zayıf bir noktası olduğuna karar verdiler. Görüş alanının kısıtlılığı ve çok yakındaki fersiz binaları yüzünden bu kapıyı korumak her zaman zor olmuştur. Her neyse, arka giriş artık değerlendirilebilir bir seçenek değil.”

Değerlendirmelerim için Meclis binasına geldiğimizde ninemle bu arka kapıyı kullanırdık. Bu kapıyı iyi tanıyordum ama artık bu da bir seçenek değildi.

“Kobalt çıkmazındaki giriş ise halen kullanımda olsa da, çok tehlikeli.”

“Bütün girişler tehlikeli,” dedim. “Ama çıkmaz sokağı koruyan büyüünün nasıl çalıştığını biliyorum. Bu büyü insanı binaya çekiyor, değil mi? Bunu kendi lehimize kullanamaz mıyız?”

Celia başını iki yana salladı. “Çıkmaz sokaktaki kapıdan bir iç avluya giriliyor. Bu avluda bizi sıkıştırıp kolaylıkla avlayabilirler. Binanın güvenliğinin başında olsaydım bu kapıyı, içeri girmeyi düşünecekler için çekici bir seçenek gibi göstermek isterdim. Avluya girdikten sonra geçmemiz gereken ikinci kapı tam anlamıyla aşılabilir olacaktır. Soul’un da aynı şeyi düşündüğüne eminim.”

“O halde içeri nereden gireceğiz? Çatıdan mı? Pencerelerden mi?” Şaka yapıyordum. Binanın tamamının korunduğuna şüphem yoktu.

“Meclis’e ait bir başka yerdeki geçitten içeri gireceğiz. Kule’den.”

“Kule?”

“Tam adıyla Roma Kulesi. Burası hüküm giymiş Ak Cadılar’ın tutulduğu, Meclis’in denetiminde olan bir hapisanedir. Burayı avcumun içi gibi bilirim. Diğer bütün Avcılar gibi Greatorex de bilir. Avcıların yıllık görevleri arasında burada gardiyan olarak çalışmak da vardır. Kule’den Meclis binasının içine açılan bir geçit var.”

“Ve bizi Kule’ye sokabilirsin, öyle mi?”

“Haftalardır Kule’yi izletiyorum. Gardiyanların günlük rutinlerini, kaç kişi olduklarını, vardiya

değişim saatlerini biliyoruz. Parola ve çeşitli kontrol adımlarından oluşan bir güvenlik sistemi var ama sen, Nathan, görünmezlik yeteneğin sayesinde gardiyanlarla birlikte içeri girebilirsin. Girdikten sonra da gardiyanları etkisiz hale getirip bizi içeri alırsın.”

“Orada kaç gardiyan var?”

“Her vardiyada altı Meclis gardiyanı ve dört Avcı bulunuyor. Sekiz saatlik vardiyalar halinde çalışıyorlar. Burası korunması ve gözlemlenmesi kolay bir yer. Tutukluların hücrelerinden çıkmasına asla izin verilmez.”

“Güzel.”

“Güzel olsa iyi olur.”

“Pekâlâ. O halde Kule’ye gireceğim, gardiyanlarla ilgileneceğim ve sizi içeri alacağım. Sonra? Meclis binasına açılan geçidi kullanıp, Soul, Wallend ve Jessica’yı mı bulacağım?”

“Aynen öyle. Ama bu noktada ikinci sorunumuzla karşı karşıya kalıyoruz. Jessica.”

Celia yüzünü ovarak “Soul, Wallend ve Meclis’i mağlup etsek bile, halen karşımızda Avcılar olacak,” dedi. “Avcılar Meclis’in emirleri doğrultusunda çalışsalar da asıl bağlı oldukları kişi Soul değil, Jessica’dır. Jessica hayatta olduğu sürece Avcılar da savaşmaya devam eder. Soul ya da Wallend’e ne olursa olsun, Jessica asla teslim olmayacaktır.” “Yani?”

“Cenevre’de onun yaşamasına izin verdin,” dedi Celia. Buna kahkahayı koyverdim. “Ah... Yani sorunumuz, onu öldürmeyeceğimi düşünmen mi?”

“Sence böyle bir sorunumuz var mı?”

“Hayır, yok.” En azından ben böyle bir sorunumuz olduğunu düşünmüyordum. Jessica üvey kardeşim, annemin kızı olabilirdi ama ondan nefret ediyordum. O iblisin tekiydi. Eline fırsat geçtiği anda düşünmeden beni ikinci kez öldüreceğine emindim. Cenevre’de gitmesine izin verdiğim doğruydu. Ama o zaman savaşta değildik. Artık işler değişmişti. Ben de değişmiştim.

“Endişelenme. Onu ya yakalar ya da öldürürüm,” dedim.

Başımı sallayan Celia, bu konuya daha fazla takılmadan devam etti. “Üçüncü sorunumuz da Avcılarla ilgili. Avcıların asla teslim olmadığına ve kaçmadıklarına dair bir efsane vardır. Ama, tahmin edebileceğiniz gibi, bu tam olarak doğru değil. Avcıların çoğu teslim olmaksızın ölmeyi tercih edebilir ama onların da insan olduğunu unutmayalım. Yani aralarından bazıları hayatta kalmak isteyebilir. Kazanamayacaklarını anladıklarında taktiksel bir şekilde geri çekilebileceklerini, hatta teslim olabileceklerini düşünüyorum. Böyle bir şey yaşanırsa, onlara zarar vermeyeceğiz. Avcı örgütünün dağıtılması gerekiyor. Onların tarihlerini kesintiye uğratmak zorundayız.” Tutsak Avcıların oluşturduğu sonsuz hattı gördüğüm rüyamı bir kez daha hatırladım.

“Dediğini yapmak için Avcıların tamamını infaz etmek iyi bir yol olabilir.”

“Hayır, olmaz. Avcılar çok farklı Ak Cadı ailelerinden

geliyor. Bu nedenle onlara müsamaha göstermek, adil davranmak zorundayız. Onlar şeytani kişiler değil, yalnızca asker.”

Celia’ya bakarak başımı iki yana salladım. “Tutsakları öldürmeyeceğiz Nathan,” dedi Celia. “Teslim olanları da öldürmeyeceğiz.”

“Peki üçüncü sorun tam olarak nedir?”

“Nathan, teslim olan Avcıları öldürmeyeceğinden emin olmam lazım. Teslim olmayı tercih ettikleri takdirde buna izin vereceksin. Savaş esirlerini infaz etmenin yanlış olacağını bildiğine inanmak istiyorum.”

“Babam gibi olmadığımı inanmak istediğini söylüyorsun sanırım. Tamamı Avcılar tarafından öldürülen atalarımın öcünü almayacağıma inanmak istiyorsun. Peki bugüne dek Avcılar tarafından öldürülen diğer bütün Kara Cadılar? Onlar adına da biraz intikam alamaz mıyım?” “İntikam almak değil, bu savaşı kazanmamızı istiyorum ” “Benim düsturum ise ‘Hepsini öldür.’”

“Teslim olduklarında bile mi? Bunu yaptığın takdirde Soul’ dan bir farkın kalmaz.”

“Evet... Hayır.” Öfke dışında ne hissettiğimden emin değildim. Dudak bükerek “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, önce onları işledikleri savaş suçları yüzünden yargılayabilirsin,” dedim. “Ardından infaz ederiz.” “Aklımdaki plan, İttifak’ı Ak, Kara ve Melezlerle birlikte çalışarak sürdürmek,” dedi Celia. “Meclis üyelerinin işlediği suçları dikkatli bir şekilde incelerken, benzer suçları işlememeye daha çok dikkat etmeliyiz. Yoksa biz de kendimizi bir gün sanık sandalyesinde buluruz.

Birlikte çalışacağız. Herkese karşı adil olmak ve bu

şekilde görünmek zorundayız. Adil olacağız. Sen de dahil olmak üzere herkese karşı Nathan. Olabilecek şeylere karşı seni şimdiden uyarıyorum. Adil bir toplum kurmamız gerekiyor ve hepimiz aynı kurallara bağlı olmalıyız. Savaş için kolay kısmı. Asıl mücadele ardından gelecek.” “Sağ ol. Yapmam gerekenin ne kadar kolay bir iş olduğunu herkesin takdir etmesi beni çok sevindirdi doğrusu.” “O halde saldırı planımıza geri dönüyoruz,” dedi Celia. “Üçüncü sorun gibi bir sorunumuz var mı, yok mu?”

“Bak, benim amacım savaşı kazanarak, şu ya da bu şekilde Soul, Wallend ve Jessica’yı ortadan kaldırmak. Bunu yapmamı engelleyen kim olursa olsun öldürürüm. Beni ya da herhangi bir ittifak savaşçısını öldürmeye çalışanları da öldürürüm. Savaşı kazandığımızda hayatta kalan Avcılar ya da Meclis üyeleri olursa onları sana bırakacağım. Bütün gün Meclis binasında oturup vicdanıyla hesaplaşabilirsin. Ben o esnada bir nehir kıyısında sessiz, sakın bir hayat sürüyor olacağım.”

“Peki Annalise?”

“Onu unutmadım. Peşine düşeceğim. Ama önceliğim Wallend, Soul ve Jessica.”

“Annalise hayattaysa, ittifak’ın ilk başta planladığı gibi, yargılanmalı.”

“O halde umalım da şu ana dek işkenceden geçirilerek öldürülmüş olsun.”

Buna bir karşılık gelmediğinde “Bir sonraki sorun?” dedim.

Ayağa kalkan Celia “Geç oldu,” dedi. “Geri kalan konular üzerinde yarın konuşuruz. Sabah ilk işimiz burada bir kez daha toplanmak olacak. Bilmen gereken bir şey

daha var Nathan. İttifak’taki herkese muskanın seni nasıl koruduğundan bahsedeceğim. Bu diğer savaşçılara güven verecektir.”

Bunun üzerine bir süre düşündüm ve kimin ne bildiğinin hiçbir şey değiştirmeyeceğine karar verdim.

“Pekâlâ.”

Celia bir adım attıktan sonra arkasına dönerek bana baktı. “Asıl derdimizin elli birinci sorun olacağını düşünüyorum. Bu yüzden yeni yeteneğin seni çok rahatlatmasın.” Bunu dedikten sonra çadırına doğru yürüyüp uzaklaştı.

Başımı iki yana salladım. Rahatlamış filan hissetmiyordum.

“Celia neden bahsediyor?” diye sordu Gabriel. “Elli birinci sorun da nesi?”

“Celia’nın kuruntularından biri işte. Eskiden bana bir savaşta birçok sorun çıkacağını ve sorun olabilecek elli ayrı şeyi düşünebileceğini söylerdi. Elli birinci sorun ise biraz farklı. O sorun her zaman göz önünde olsa da Celia bile bunun ne olabileceğini önceden kestiremez.”

sonu gelmeyen sorunlar

Yıllık Meclis toplantısı, İngiltere’nin yanı sıra muhtemelen Avrupa’nın çeşitli yerlerinden de önemli Meclis üyelerinin katılacağı büyük bir olaydı. Ama bariz bir hedef olduğundan sıkı güvenlik önlemlerinin alınacağı da ortadaydı. İttifak’ın herhangi bir saldırı gerçekleştiremeyecek kadar zayıf olduğunu düşündüklerini umuyorduk.

Dördüncü sorun toplantının tarihiydi. Toplantı genellikle nisan ayının son günü gerçekleşse de, Soul’un bu tarihi değiştirmesi şaşırtıcı olmazdı.

Beşinci sorun Meclis binasının, koridorların oluşturduğu çok katlı bir labirentten farksız iç planıydı. Sekiz yaşımdan on dört yaşına kadar her doğum günümde Meclis’e gitmişim ama binanın yalnızca küçük bir kısmını görebilmişim. Sınırlı deneyimime rağmen karmaşık koridorlarla dolu çok büyük bir bina olduğunu tahmin edebiliyordum. Celia, Greatorex ve ittifak’ın diğer bazı üyeleri binanın tamamına da bir kısmını tanıyordu. Bodrum katındaki hücrelerden tavan arası odalarına dek, binanın planını çıkardılar. Üst katlarda bilmedikleri kısımlar vardı ve Wallend’in laboratuvarının bilmedikleri bu yerlerin birinde olduğunu düşünüyorlardı.

Yedi ittifak kampında eğitimde bulunan bütün ittifak savaşçıları Birinci Kamp’ta toplanmıştı.

Umduğumdan daha kalabalık olsalar da, ihtiyaç duyduğumuz rakamın çok altındaydılar. Toplam yirmi yedi askerimiz vardı. Bu askerlerin çoğunu tanımıyordum. Binanın iç planını öğrenmek için birlikte çalıştık. Planımıza göre binaya ilk ben girecektim ve ancak, Avcıların görünmezlik yeteneğini ortadan kaldırıp Soul'u öldürebilir ya da yakalayabilirsem diğer ittifak üyeleri içeri girecekti. Greatorex askerlere "Karanlıkta ve duman altında yolunuzu bulabilecek kadar binayı tanımalısınız," deyip duruyordu. "Burayı, bugüne kadar en iyi tanıdığınız binadan daha iyi öğrenmelisiniz." Bu benim için de geçerliydi.

Binayı öğrenebilmemiz için, her katın planı kamp alanında yeniden yaratılmış; kilit önemdeki alanların odun ve çadır bezleriyle modelleri çıkarılmıştı. Bu alanlar bodrum katı, zemin katı ve en üst kattı. Binaya bodrum katından girecektik. Tutsakların Meclis binasındaki hücrelerle Kule arasındaki transferlerini kolaylaştırmak için Kule'deki geçit bodrum katına açılıyordu. Soul'un özel ofisi de dahil olmak üzere, ana ofislerle toplantı odalarının tamamı zemin kattaydı.

Kampta olmadığım günlerden bu yana binanın modeli üzerinde çalışıyorlardı ama biraz incelediğimde gözüme doğru görünmeyen kısımlar olduğunu fark ettim. Bodruma inen merdiven daha dar olmalıydı. Hatta o kadar dardı ki, gardiyanlar beni öne geçirip arkamdan itmek zorunda kalmıştı.

Modelde, beni tuttukları hücreyi inceledim. Duvarlar çadır bezindendi; hücrenin tavanı yoktu. Sabah saatleriydi ve gökyüzü açıktı. Hücrenin içinde dolandım. Zincirlendiğim noktaya bakarak duvar boyunca ne kadar ilerleyebildiğimi hatırladım. Hücreden çıkıp 2C odasına geçtim. 2C odası aslında daha iyi yansıtan bir şekilde yaratılmıştı. İçeri girdiğim anda bezden duvarlar aklıma asıl odanın bembeyaz duvarlarını getirdi. Odada yere uzanıp, Wallend'in üzerime eğilerek dövmeleri yaptığı anı düşündüm. Şu ana dek bu dövmeleri kaç kişiye yapmıştı acaba?

Bodrum katında hücrelerin bulunduğu kısmı gezerken, bir yandan içerinin planını aklıma kazıdım, bir yandan da her bir hücrede kaç kişi tutuyor olabileceklerini düşündüm. Bir kişi hücrelerin birinde tek başına tutulurken, diğer bir hücreye yirmi kişi birden mi tıkılmıştı? Celia'nın bana okuduğu, çalışma kampları, cezalar, sorgulamalarla ilgili bütün hikâyeleri hatırladım. Her hücreyi ellerinden geldiği kadar kötü bir yer haline getirdiklerine şüphem yoktu.

Eski hücreme geri dönüp, cadı güçlerim gelişirken ilk kez geceyi kapalı mekânda geçirmek zorunda bırakıldığımda çöküp kaldığım köşeye oturdum. Orada ne kadar rahatsızlandığımı, nasıl korktuğumu çok net bir şekilde hatırlıyordum. On altı yaşındaydım. Bu kulağa çok genç bir yaş gibi geliyordu ama şu anda da yalnızca on yediydim. Bundan bir yıl önce, hatta bir yıldan daha kısa bir süre önce bu hücrede olduğumu fark ettim. Oysa bana aradan yirmi yıl geçmiş gibi geliyordu. Bu kısacık zamanda çok değişmişim, çok deneyim kazanmışım. Hücreye atıldığım günlerde tek isteğim oradan kaçmak ve on yedinci doğum günümde üç armağanımı almaktı. Tek isteğim özgürce yaşamaktı. Buradaydım işte. Üç armağanımı alıp kendi yeteneğime kavuşmuşum ve birçok yeteneğim daha olmuştu. Mümkün olduğunu sandığımdan çok daha fazla güce sahiptim ve kısa süre sonra her şeyimi riske atacaktım. Gene de bu saldırı planı konusunda kendime güveniyordum. Sonuçta kimse bana zarar veremezdi. Şansımızın yüksek olduğunu biliyordum. Soul, Wallend ve Jessica orada olacaktı. Halen hayattaysa, Annalise de binanın bodrum katındaki ya da Kule'deki bir hücrede olabilirdi. Kendime bunu söyleyip dursam da, Annalise'in tutsak olmayabileceğinin farkındaydım. Belki de işkenceden geçirileceği bir hücre yerine, rahat bir odadaydı. Çünkü Marcus'u vurmuştu. Çünkü o bir casustu.

“Ben de seni arıyordum. Saat geç oldu,” dedi gelip yanıma oturan Gabriel.

Hava kararmıştı. Saatlerdir bu hücrede düşüncelere dalmıştım.

“Canımı sıkan ne?” diye sordu Gabriel.

“Tam listeyi mi istersin, yoksa ilk on mu?”

Sesimin titremesi beni şaşırttı. Endişeli olduğumu dillendirmek, sınıra ne kadar yakın olduğumu anlamamı sağlamıştı. Ve çok yakında adımımı boşluğa atacağımı biliyordum.

Gabriel bana sokularak alçak sesle “Bana tam listeyi ver,” dedi.

“İnsanları öldürdüğüm, onları öldürmek istediğim için kötü biri mi oluyorum?”

“Dövüşecek güce sahipsin. Diğerlerinin yapamayacağı şeyleri yapabilirsin. Sen kötü biri değilsin Nathan. Ama

yalnızca inandığın şeyleri yapmalısın. Çünkü vicdanınla yaşamak zorundasın. Vicdanında ne olduğunu yalnızca sen bilebilirsin ve bununla yaşamak zorunda olan da yalnızca sensin.”

Yüzümü ovdum. Birdenbire, bana yardım etmesi için babamın yanımda olmasını istedim.

“İnsanları öldüreceğimi asla düşünmezdim. Bir yıl önce bu hücrede tutuluyordum ve hiç kimseyi, beni tutsak edenleri bile öldürmek istemiyordum. Sadece kaçmak, özgürlüğüme kavuşmak istiyordum. Artık buna, özgürlüğüme sahibim.”

“Gerçekten öyle mi? Bazen senin halen tutsak olduğunu düşünüyorum. Kafanın içinde bu hücreden çıkabilmiş değilsin Nathan. Kesinlikle o insanlardan da kurtulmuş değilsin. Onlar halen zihnini ele geçirmiş durumda.” “Olabilir. Onları rüyalarımnda çok sık görüyorum. Kâbuslarımda. Rüyalarımnda, dizlerinin üzerine çökmüş tutsakların oluşturduğu uzun bir hat görüyorum bazen. Elleri arkalarından bağlanmış tutsaklar. Uzun bir hat derken, gerçekten uzun, sonu gelmeyen bir hattan bahsediyorum. Elimde bir tabancayla arkalarında yürüyorum ve her birini kafasının arkasından vuruyorum. Biri devrilirken, ben yanındakini infaz ediyorum.”

“Bu bir rüya mı yoksa görü mü?”

Başımı iki yana salladım. “Görüler daha farklı. Bu bir rüya. Ama bu rüyadan hiçbir şeyden olmadığı kadar nefret ediyorum. Zihnimde babamın sesini duyuyorum. *Hepsini öldür. Hepsini öldür.* Öfkeli, kızgın bir ses değil bu. Sakin ve mantıklı. Bunu yapabileceğime dair bana güven veriyor. Tutsakların oluşturduğu hattın sonuna ulaştığımda duracağımı ve babamın da bir daha konuşmayacağını biliyorum.” Gabriel’e baktım. “Ama asla sonuna ulaşamıyorum. Asla duramıyorum.”

“Bir noktada durman lazım Nathan. Ama belki de sen durmamayı seçiyorsun. Asla hepsini öldüremezsin. Bu imkânsız. Ve... Bence yanlış. Demek istediğim, senin için yanlış. Bu, babanın tercih ettiği yol. Ama sen kendin için doğru olanı seçmelisin. Kendi yolundan gittiğinde babana saygısızlık yapmayacaksın. Baban onu sevdiğini biliyordu. Bunu halen biliyor. Bunu onun için yapmak zorunda

değilsin.”

Başımı salladım. Gabriel’in haklı olduğunu biliyordum. Söylediği her şey doğruduydu. Ama kendimi hiç olmadığı kadar kayıp hissediyordum.

Elimi tutup, parmaklarını parmaklarımın içine geçirdi. “Duracaksın Nathan. Durmana yardım edeceğim. Nehrin kenarında sessiz, sakin bir hayat yaşayacaksın ve ben de yanında olacağım.”

Saldırıya üç gün kalmıştı. Hepimiz hazırдық. Acemiler bile oldukça sağlam görünüyordu. Her gün Gabriel’le birlikte idman yapıyorduk. Formumuzu korumak için koşuya çıkıp ormanda tırmanma egzersizleri yaptıktan sonra, Meclis binasının modelinde çalışıyorduk. Burada birbirimizi test ediyorduk. Birbirimizin kafasını karıştırmaya çalışıyor, bina içinde zor durumlar yaratıyorduk. Ama bu işi çözmüştük. Bugün Kule’ye gidecektik. Saldırıdan önce Kule’yi görmek istediğimden Celia bizi oraya götürecekti. Böylelikle gardiyanların kullandığı parolaları da öğrenebilirdik.

Celia ve Gabriel’le birlikte Londra’ya açılan bir geçitten geçtikten sonra, çamur, çöp ve çatlamış asfalttan ibaret, kasvetli bir araziye geldik. Burada, birbirlerinden ve etraflarındaki diğer her şeyden yalıtılmış gibi görünen beş kule vardı. Celia, gardiyanların rutin turlarını öğrenmek için önceden birini göndermişti ama benden görünmezlik yeteneğimi kullanarak daha yakından bakmamı istiyordu.

Roma Kulesi fersiz hapisanelerine hiç benzemiyordu. Öncelikle kule turuncu renkteydi. Beş kule de yetmişli yıllarda inşa edilmiş apartman bloklarıydı. Her birinin dış cephesi farklı renge boyanmıştı: kırmızı, sarı, turuncu, küf yeşili ve uçuk mavi. Renkler yıllar içinde kirlenip solmuştu. Roma Kulesi, diğerlerinden beş kat daha yüksekti ve hapisane en üstteki beş kata yayılmıştı. Alt katlarda sıradan fersizler yaşıyordu. Bu fersizlerin, tepelerinde kimlerin olduğunu nasıl fark etmediklerini Celia’ya sormadım. Sanırım bunu sağlayan, kullanılan koruma büyüleriyle insanların genel ilgisizliğiydi.

Gardiyanların çoğu diğer kulelerde yaşıyor ve hapisaneye gitmek için normal fersiz girişini kullanıyorlardı. Avcılar ise vardiyalarına gelmek için Meclis binasındaki bir geçitten geçiyordu. Celia’nın zamanında her vardiyada altı muhafızla dört Avcı oluyordu. Gardiyanlar dövüş eğitimi almamıştı ama Avcılar, Avcı’ydı. Her katta en çok yirmi tutukluya yer olduğundan, Kule’de yüz tutuklu olabilirdi.

Buraya gardiyanları izlemek ve rutinlerini anlamak için gelmiştik. Gabriel’le, birkaç dükkân ve bir çamaşırhanenin bulunduğu bir binanın köşesindeydik. Dükkânların grafitiyle kaplı kapalı kepenklerine bakarken, grafitilerin bile itinalı yapılmadığını gördüm. Burada kimse buna bile zahmet etmemişti belli ki. Gabriel yakınımdaydı duruyordu. Hastalıklı yeşil renginin düşündürdüğü kadar tiksinti verici olmayan acılı bir Hint yemeği yiyorduk. Şu anda midemize girecek herhangi bir şeye razıydık.

Celia açık arazinin diğer ucundaydı. Gardiyanlar günde üç kere vardiya değişimi yapıyordu. Öğleden sonra dörtteki vardiya değişimini bekliyorduk. Daha doğrusu, içeri yalnızca ben gireceğimden bunu ben bekliyordum. Saat üç buçukta Kule’ye girmemi kararlaştırmıştık. Binada keşif yapacak ve en önemlisi, üstteki beş kata girişi öğrenecektim. Celia, hapisaneye girişin bir dış, bir de iç kapıdan geçilerek yapıldığını söylemişti, ilk kapı, parolayı söyleyen kişi tarafından anahtarla dışarıdan açılıyordu ve iki kapı arasındaki bekleme alanına giriliyordu. İkinci kapıysa, gene bir anahtar ve

parolayla içeriden açılıyordu. Gelenlerin, söyledikleri kişiler olup olmadıklarını anlamak için bir de gözetleme deliği vardı. Tek yapmam gereken görünmez olup, yeni vardiya için gelen gardiyanları takip etmek, bu güvenlik sisteminin halen kullanılıp kullanılmadığını anlamak ve dış kapının parolasını öğrenmekti.

Saat üç buçuk olduğunda Kule'ye uzanan arazide yavaş adımlarla yürümeye başladım. Binaya girmek için nümerik bir güvenlik sistemi vardı ama kapı kırılmış olduğundan sorunsuz bir şekilde içeri girdim. Asansör olmasına rağmen merdiveni kullanmaya karar verdim. Merdivene bayat çiğ kokusu sinmişti ama basamaklar çöplerden arındırılmıştı. Yalnızca yılların pisliği vardı.

Görünmez olup basamakları daha sessiz ve hızlı adımlarla tırmanmaya başladım. Sıra dışı bir şey ya da tuzak olup olmadığını anlamak için her katı kontrol ettim. Ama şüphe uyandıracak bir şey görmedim. Avcıların hapishanenin altındaki katları izliyor olabileceklerine dair bir işaret de hissetmedim.

On birinci katta yalnızca tek bir kapı vardı. Hapishanenin girişiydi bu. Gerildiğimi, nefesimi tuttuğumu fark ettim. En uzak köşeye geçip sırtımı duvara yasladım ve gardiyanları beklerken, daha yavaş nefes alıp görünmez-liğimi sürdürmeye odaklandım.

Çok geçmeden asansörün çalıştığını duydum. Bu katta asansör kapısı yoktu. Gelenler gardiyanlar olabilirdi ya da olmayabilirdi. Bir kez daha nefesimi tuttuğumu fark ettim. Bir alt kattaki asansör kapısının açıldığını ve merdivenden gelen ayak seslerini duydum. Kimse konuşmuyordu. Beş kişilerdi ve hepsi de Meclis binasında çalışan cüsseli gardiyanlardı. Ama gardiyan ya da Avcı gibi giyinmemişlerdi. Üzerlerinde fersizlerin giydiği türden kot pantolon, kazak ve ceket vardı.

Hapishanenin kapısına geldiklerinde, tek görebildiğim cüsseli beş adamın sırtlarıydı. Aralarından biri "Bar Dügünü," gibi bir şey söyledi. Kapı açıldı ve bir başka odaya geçtiler. Ama çok fazla bir şey göremeden kapı kapandı.

Siktir! Bu işe yaramadı.

Şimdi ne yapacağım?

O anda merdivenden gelen ayak seslerini duydum. Ses yükseldikçe adımlar yavaşladı ve en sonunda bir başka gardiyan görüş alanıma girdi. Altıncı gardiyan.

Adam kapıya giderek kilide küçük bir anahtar soktu

ve kapının açıldığı değil, menteşeli tarafına eğilip "Bahar Günü," dedi. Parolayı söylerken, sol eliyle tuttuğu anahtarı çevirdi ve kapı açıldı. Ucunda turuncu renkli bir başka kapının olduğu, duvarları parlak turuncuya boyanmış küçük hole kısa bir an bakma şansına sahip oldum. Ve kapı adamın arkasından kapandı.

Yavaş adımlarla Gabriel'le Celia'nın yanına dönerken, bir kez daha Kule'nin bütün katlarını kontrol ettim ama gözüme çarpan bir şey olmadı.

Celia, hayatta herhangi bir şeyden memnun olabilecekse, keşif sonucundan memnun görünüyordu.

“Demek güvenlik sistemi geçmişteki gibiymiş, içeri girebileceksin. Elbette, içeri girdiğin anda gardiyanlarla ilgilenmen gerekecek, vesaire, vesaire.”

Gabriel’e dönüp “Vesaire, vesaire. Uzman olduğum alan bu işte,” dedim.

“Öyle olsa iyi olur,” dedi Celia.

pisliğin teki

Kule’den kampa döndüğümüzde, dosdoğru Meclis binasının modeline gittim. Binanın planı üzerinde çalışmam, bildiklerimin üzerinden tekrar tekrar geçmem gerektiğinin farkındaydım. Kampa gece dönmüştük ve karanlıkta çalışmaktan memnundum.

Saldırı planına göre Meclis binasına bodrumdaki geçitten girecek ve bunu yaparken görünmez olacaktım. Ben de bunun üzerine çalışmaya karar verdim. Görünmez olup bir süre bodrumun dar koridorlarında ilerledikten sonra zemin kata, ardından da en üst kat olan beşinci kata geçtim. Beşinci kat binanın en az bilgi sahibi olduğumuz kısmı olmasına rağmen, Wallend’i arayacağım noktalarda gezdim. Wallend’in ardından Soul’la ilgilenmem gerekecekti. Zemin katın modeline giderek, hızlı ve sessiz adımlarla Soul’un ofisine ulaşan koridorlardan geçtim. Modelin bu kısmında ahşap çerçevelere gerilmiş tentelerle, Meclis binasının koridorları, toplantı odaları ve ofisleri gerçeğe yakın bir şekilde yeniden yaratılmıştı.

Esen güçlü rüzgârla tenteler dalgalanmaya başladı.

Sourun ofisine yaklaşırken yavaşladım. Sürekli olarak etrafıma bakıp saldırı günü duyabileceğim sesleri hayal ediyor; görünmez bir şekilde yanlarından geçerken nöbetçilerin nerelerde olabileceğini düşünüyordum. Birkaç acemi İttifak askerinin sesini duyduğumda Soul’un ofisinin kapısına gelmek üzereydim. Greatorex bu askerlerden sürekli çalışmalarını istediğinden burada olmalarına şaşırمامam gerekirdi ama etrafta onlar varken içeri girmek istemiyordum. Rotamı neredeyse tamamladığımdan geri dönüp baştan başlayabilirdim. Tente kaplı koridorda dönmek üzereyken adımın söylendiğini duydum ve olduğum yerde durdum. Acemi askerler eğitimde filan değildi; kendi aralarında konuşuyorlardı. Onları dinlemek için geri döndüm.

“Soul’u öldürmeyi başarırsa her şey çok yakında sona erebilir.”

“Bunu kestirmek kolay değil.”

“Eh, onun bunu yapması diğer herkese göre çok daha yüksek bir olasılık. Hem iyi tarafından bakın. Bunu başaramazsa en azından orada geberir gider.”

“Ona kimse zarar veremez. Kimse onu öldüremez.” “Ben de bunu diyorum ya! Onu kimse öldüremez. Bu durumda Soul’la Meclis’tekileri öldürdükten sonra bizi neden öldürmesin?”

“O bizim tarafımızda çocuklar!”

“Öyle mi? Bize bakışından anladığım, hepimizi öldürmek için can attığı. Ağzından çıkardığı alevlerle az kalsın Celia’yı öldürecekti, bunu unuttunuz mu yoksa? Hepimiz Ak Cadı’yız. Her şey bittikten

sonra bizi infaz etmek istediği takdirde onu kim durdurabilir?”

“Celia ona inanıyor. Greatorex de. Onlar ne yaptıklarını biliyor Felicity. Biz Nathan’la değil, Soul’la savaşıyoruz. Kötü olan Soul.”

“Peki Nathan ne?”

“Pisliğin teki.”

“Kan emen, kalp yiyen, Kara pisliğin teki.”

“Hadi ama çocuklar! O bizim tarafımızda.”

“Hem o Kara değil, yarı Kara.”

“Ah, üzgünüm. Hemen düzeltiyorum. Kan emen, kalp yiyen, yarı Kara pisliğin teki.”

Biri buna kahkaha attı.

“Onu kıskanmıyorsun değil mi?”

“Ne? Onu mu? Lütfeeen!”

“Herkes Gabriel’e taptığını biliyor. Ve Gabriel de seni reddetti değil mi?”

“Beni reddetmedi. Gerçekten de kendimi bir Kara Cadı için helak edeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Her halükarda, Gabriel’in gözü Nathan’dan başkasını görmüyor.”

“Öyle. Birbirlerine nasıl baktıklarını gördünüz mü?” “Bana soracak olursanız, Nathan etrafındaki herkesi öldürmek istermiş gibi bakıyor yalnızca.”

“Belki de planı budur. Geriye Gabriel’le kendisinden başka kimse kalmayana dek herkesi öldürecektir.”

“Düzeltememi düzeltiyorum. O kan emen, kalp yiyen, yarı Kara ve eşcinsel pisliğin teki.”

“Daha önceden onun bir kız arkadaşı olduğunu duydum. Kız Ak Cadı’yymış. Annalise O’Brien. Soul’un yeğeni.” “Benim kafam karıştı. Şimdi bu Nathan eşcinsel mi, değil mi?”

“Annalise mi? Birinci Kamp’ta esir tutulan o değil miydi?”

“Evet. Birinci Kamp’taki herkes öldürüldü.” “Nathan’ın onu öldürdüğünü duydum.”

“Belki de kızı Gabriel’le basmıştır.”

Kahkahalar.

“Nathan, Annalise’in ailesinin tamamını öldürdü. Kızın kardeşleri Avcı’ydı. Nathan onları parçaladı.”

“Evet, bunu ben de duydum. Sonra da kalplerini yemiş.”

Bu saçma sapan konuşmayı neden dinlemeye devam ettiğimi bilmiyordum. Tam oradan uzaklaşacakken fikrimi değiştirdim ve yavaşça köşeyi döndüm. Beni gördükleri anda bir süredir kendilerini dinlediğimi anlamalarını istedim.

Hepsi suspus oldu. “Bildiğim kadarıyla, Annalise halen hayatta,” dedim. “Ve bilin diye söylüyorum, onun yalnızca bir kardeşini öldürdüm. Diğer kardeşlerinden birini ise babam öldürdü. Üçüncü kardeşi yaşıyor ama endişelenmenize lüzum yok. Fırsatını bulduğum anda onu da memnuniyetle parçalayacağım. Annalise babamı vurdu. Babam Annalise yüzünden öldü. Evet, babam katil bir Kara Cadı’ydı ama aynı zamanda harika bir adamdı. O kadar aptalsınız ki, o adamın tek bir molekülünü bile anlamanız imkânsız. Bana gelince... Kendi işinize bakın.” Oradan gitmek için arkama döndüm ama birkaç adım sonra onlara bakıp “Ben bir pislik değilim,” dedim. “Ama, kan emen, kalp yiyen bir yarı Karayım. O yüzden size tavsiyem yoluma çıkmamanız.”

* * *

Hücredeydim. Birkaç saattir burada oturuyordum. Acemilerle konuşmamı düşünüyordum. Onlara hiçbir şey söylememeyi ya da en azından daha doğru düzgün bir şeyler söylemeyi tercih ederdim. Tekrar tekrar konuşmamızı düşündüm.

Hücrenin kapısında bir siluet belirdi.

“Ah, buldum seni işte,” diyen Arran gelip yanıma oturdu. Arran vurulduğumdan beri kamptaydı. Onu etrafta görsem de birlikte zaman geçirme şansımız pek olmamıştı. “Selam.”

“Duyduğum kadarıyla birkaç acemiye korkutmuşsun.” işte. Demek halen benim hakkımda konuşuyorlardı. “Tartıştığımız doğru. Ama görsen benimle gurur duyardın Arran. Onlara dokunmadım, inanılmaz ölçüde sakindim.”

“Neden bu kadar korktuklarını şimdi daha iyi anlıyorum.”

Kafam bozuk olmasına rağmen buna güldüm.

“Onları öldürmekle tehdit ettiğini söylüyorlar.”

“Ne?”

“Celia buna inanmadı. Öldürmek istediğin takdirde tehditle zaman kaybetmeyeceğini söyledi. Olayı bir de senden dinlememiz gerektiğini söyledim ben de. Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?”

“istediğimi sanmıyorum,” dedikten sonra ekledim. “Hakkımda saçma sapan şeyler söylüyorlardı. Ben de onlara saçma sapan şeyler söyledim. Ama onları öldürmekle filan tehdit etmedim. Yalnızca yoluma çıkmamalarını tembih ettim, o kadar.”

“Üstü kapalı bir tehdit yani.”

Belki de gerçekten üstü kapalı bir tehdit olarak algılamışlardı. “Ne kadar aptal olurlarsa olsunlar onları öldürmeyeceğim Arran.”

“Güzel. Öldüreceğini düşünmemiştim zaten.”

“Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?”

“Elbette.”

Bir süre Arran’ın neler yaptığından konuştuk. Şifacı-lık yetenekleri üzerinde çalıştığını anlattı. “Van bana çok şey öğretti. Halen öğrenmem gereken çok fazla şey var ama Van bana gerçekten yardımcı oldu. Şu anda kampta iyileştirmem gereken kimse yok. Herkes ya canlı ya da... Ölü.” Bana baktı. “Bunu başarı mı yoksa başarısızlık olarak mı görmem gerektiğinden emin değilim.”

“Herkes ölseydi bu başarısızlık olurdu,” dedim. Bir süre düşündükten sonra ekledim. “Hayır, bu bile başarısızlık olmazdı. Sen elinden geleni yapıyorsun Arran.”

Bir süre konuşmadan oturduktan sonra kollarını tente duvarlara salladı. “Bütün bunlar büyük bir saldırı için sanırım?”

Demek Celia ona planımızdan bahsetmemişti. Arran, daha da çok insan öldüreceğimi ve bu insanlardan birinin de onun öz, benim üvey kardeşim Jessica olduğunu bilmiyordu.

“Arran...”

“Evet.”

“Benden nefret etme.”

“Senden nefret etmiyorum.”

“Demek istediğim, ne yaparsam yapayım benden nefret etme. Lütfen. Beni anlayamayacağımı biliyorum ama...” Ona döndüğümde, bana her zaman baktığı gibi

baktığını gördüm. Bu öylesine dürüst, içten bir bakıştı ki... “Sen benim kardeşimsin Nathan,” dedi. “Sen benim minik kardeşimsin. Senden asla nefret edemem.”

Ona sokuldum. Arran bana sarılarak bir süre kollarının arasında tuttu.

“Sana söylemek istediğim bir şey vardı,” dedi çok alçak, titreyen bir sesle. “Bunu sana söylemek istiyordum ama...” Hafifçe geriye açılıp yüzüne baktığımda, gülümsediğini ama bana bakmadığını gördüm.

Aklıma Arran’ın özel bir kızla tanıştığından başka bir şey gelmedi. Bugüne dek Arran’ın gerçek anlamda bir kız arkadaşı olmamıştı. Yani, ninemin evinde birlikte yaşarken bir manitası olduğunu hiç

görmemiştim. Evden ayrıldığımdan bu yana hayatında bir kız ya da erkek arkadaş olup olmadığını bilmiyordum.

“Evet?” Öne eğilip yüzüne baktım. Sırıtmama engel olamıyordum.

“Benim bir kız arkadaşım var,” dedi oturduğu yerde sinerek. “Bu sözcükten nefret ediyorum. Demek istediğim, biriyle birlikteyim... Hoşlandığım biri var, o da benden hoşlanıyor... Biz arkadaşız... Aslında arkadaştan daha fazlasıyız. Bu güzel. Biraz da sürpriz oldu aslında. Ben gerçekten...” Çok fazla gülmemeye çalıştım. “Tanıdığım biri mi?” Tanıdığım biri olmalıydı. Bir anda canım sıkıldı. Belki de benim hakkımda atıp tutan acemilerden biriydi. “Siktir! Daha tanışmadan sıçıp batırdım mı yoksa? Yani, gerektiği takdirde...” Ama Arran o kızlardan biriyle ne yapacaktı ki?

Arran, kafası karışmış gibi görünüyordu. “Sıçıp batırdığın filan yok. Adele kimsenin, senin bile canını sıkama-yacağın kadar mantıklı biri.”

“Adele! Teni metale dönen Adele mi?”

“Benimle birlikteyken onu çok sık yapmıyor.”

“Sağlam dövüşüyor.”

“Ona çekilmemi sağlayan bu da değil.”

Kıs kıs gülmeye başladım. “Ona çekilmeni sağlayan ne oldu peki?”

“Nazik, düşünceli, eğlenceli. Güzel de... Saçlarını çok seviyorum...”

Ben Arran’ın dediklerini düşünürken birkaç dakika konuşmadan oturduk. Ama Arran’ın Adele’den neden hoşlandığını anlayabiliyordum. Adele akıllı, çekici bir kızdı. Ve bir Kara Cadı’ydı.

“Onun Kara olduğunu biliyorsun. Çocuklarınız olursa...” “Daha birkaç hafta önce, sen yaralandığında tanıştık. Henüz aile kurmayı planlamıyoruz!”

“Elbette öyle ama ne demek istediğimi anladın işte.” Gülümsedim.

“Ne demek istediğini biliyorum. Gelecekte, ittifak yönetiminde, bir sürü Yarı Kod olabilir. Ama dediğim gibi, daha yeni tanıştık.”

“Umarım seni mutlu eder.”

“Sağ ol. Beni mutlu ediyor.”

Arran gülümsedi. Biraz utanmış gibi görünüyordu. Sessizleşti. Duyduğum habere sevinmiş bir halde ona baktım. Öylesine şirin, masum görünüyordu ki... Adele’le benim üzerime konuşmuş olabileceklerini düşündüm. Muhtemelen hakkımda uzun konuşmalar yapmışlardı. “Gidip onu bulmak istemez misin?” diye sordum. “Hayır. Seninle kalmak istiyorum.”

Arran her zamanki gibiydi. Bu yavaş, kolay, rahat ses-

sizliği özlemiştim. Başka kimsede görmediğim bir inceliğe sahipti Arran.

Bir süre sonra “Ormanda ikimizi çizdiğin resmi halen saklıyorum,” dedi. “Bağış törenimden önce bana verdiğin çizim.”

Rulo yaptığım çizim kâğıdını Arran’ın yatağına koyduğum anı ve çıkmadan önce başına kondurduğum öpücüğü hatırlıyordum. Yalnızca, bunu yapan kişi farklı biriydi sanki.

“Resim yapmaya devam ediyor musun?” diye sordu.

“Uzun zamandır yapmadım.”

“Yapmalısın.”

“Peki sen eski filmleri izlemeye devam ediyor musun?”

“İsterdim. Her şey bittiğinde koca bir günü televizyonun önünde geçireceğim. Bir komedi maratonuna girişeceğim. Buster Keaton, Charlie Chaplin... Gerçekten eski şeyleri izleyeceğim. O filmlere bayılıyorum.”

“Sen bütün filmlere bayılıyorsun.” Ben de Arran’la birlikte olmaya bayılıyordum.

“O günleri çok özledim,” dedi.

O anda bir şeyi fark ettim.

“Ben özlemiyorum. Demek istediğim, güzel zamanlardı. Seni seviyorum. Sen dünyanın en iyi kardeşisin. Seninle, ninemle, Deborah’yla birlikte yaşamayı seviyordum. Ama artık, o zamanlar Meclis’in beni nasıl izlediğini, babamın beni görmek istediği halde bunu yapamadığını biliyorum. Annemiz... Çok fazla kötü şey vardı.”

Başımı salladı.

“Çok şey yaşamak zorunda kaldığını biliyorum,” dedim. “Ama halen aynı kişisin. Bu çok iyi. Ama ben aynı kişi de-

ğilim. Hatta her şey başladığında berbat haldeydim.” Arran başını iki yana sallamaya başladı.

“Hiçbir fikrin yok, Arran. Başıma çok şey geldi. Seninle eski filmler izleyen o çocuk değilim artık. O çocuk olmayı isterdim ama... Bir daha o kişi olamayacağım. Asla. Değiştim. Geriye dönemem. Geriye dönmek de istemiyorum.” “Biliyorum.”

“On dört yaşındaki Nathan’ı aldılar Arran. O çocuk gitti. Geri dönemez.” Daha olumlu şeyler söylemem gerektiğini hissederek “Ama ittifak kazandığında, her şey sona erdiğinde, bir nehir kıyısında sessiz bir yaşam süreceğim,” dedim.

“Bunu gözlerimin önüne getirebiliyorum. O zaman yeniden resim yapmaya da başlamalısın.”

“Evet, bu çok güzel olur. Bunu yapacağım.”

ormanda

Meclis binasına gerçekleştireceğimiz saldırıya iki gün vardı. Acemilerle yüzleşmemizin ardından, kampın dışında, ormanda uyumaya başladım. Gabriel onları kafama takmamam, onlar yüzünden kendimi dışlamamam gerektiğini söylüyordu. Herhalde bunu söyleyerek kampta kalmaya devam edeceğim kadar öfkeleneceğimi düşünüyordu. Öfkeleniyordum ama o tiplerle birlikte kalmaya inat edecek kadar değildi öfkem. Çalılıarı yeteneğim sayesinde hızla büyüterek kendime bir in yapıp ateş yaktım. Gabriel de benimle kaldı. Sabah koşuya çıktık. Bir süre aramızdaki mesafeyi açsam da ardından yavaşlayarak Gabriel’e ayak uydurdum. Sonra yeniden hızlanıp bir kez daha yavaşladım. Gabriel iyi bir tempo tutturmuştu. En sonunda o yavaşlarken ben daha da hızlandım ve bir çember çizerek arkasından gizlice ona yaklaşmaya karar verdim. Bu her zaman yaptığımız bir şeydi.

Hızlı koşsam da geriye dönüp bir çember çizmeden önce çok uzaklaşmadım. Gabriel ne yapacağımı tahmin edebileceğinden, herhalde ona arkadan saldırmamı bekleyecekti. Diğer taraftan, tahmin edeceğine bildiğimden.

bu defa bunu denemeyeceğimi de düşünebilirdi. Çifte blöfüm buydu işte. Onu sağ tarafımda görmeyi bekleyerek bir tepeye çıktım. Ama onu göremiyordum. Durdum. Orman sessiz, hareketsizdi.

Ben de sessiz, hareketsizdim. Gabriel ne yöne gitmiş olabilirdi? Ne yapacağımı tahmin ederek daha yüksek bir yere çıkabileceğini düşündüm. Tepenin zirvesi ağaçlar yüzünden görünmüyordu. Tırmanmaya başladım. Bir süre sonra durup arkama döndüm ama halen Gabriel’i göremiyordum. Her yer sessizdi. Tepenin ardında kalan vadi, az önce çıktığım vadiden farksız görünüyordu. Bir sonraki vadiye doğru otuz metre kadar indim. Biraz daha indikten sonra geri dönmeyi düşünüyordum. O anda tıslamayı duydum. Bir cep telefonu tıslamasıydı bu. Olduğum yerde donup kaldım.

Daha dikkatli dinlemeye başladım.

Sesin kaynağının bir cep telefonu olduğundan şüphem yoktu. Ses çok güçlü değildi. Aramızdaki mesafe muhtemelen iki yüz metre kadardı.

Telefon ormanda dolaşan fersizlere ait olabilirdi. Ama durumun bu olmadığını hissediyordum. Avcılar buradaydı. *Siktir!*

Gabriel nerede? Siktir!

Boynuma dolanan kolu hissettiğim anda, saçlarımdan tutan bir el kafamı geriye çekti. Muskanın koruması sayesinde hiç canım yanmadı ama karşı da koymadım. Göremesem de arkamdaki kişinin Gabriel olduğunu biliyordum. Bu onun tarzı olan bir saldırıydı.

Ona yaslanarak “Avcılar,” dedim. “İki yüz metre ilerideler.”

Beni tutmaya devam etti. Sanırım onu kandırıp kandırmadığımı düşünüyordu.

“Sen kazandın. Pes ediyorum, teslim oluyorum,” dedim. “Gerçekten mi?”

“Gabriel, kısık sesle konuş.”

Beni bıraktığı anda yere eğildim. Gabriel’in de bunu yapacağını biliyordum. Ona baktığımda, ciddi olduğumu gördü.

“Kampa geri dönüp Celia’yı uyar. Ben de gidip kaç kişi olduklarını anlamaya çalışacağım.”

Gabriel başını sallasa da kararsız kalmış gibi görünüyordu. “Sence kampa saldırılmayı mı düşünüyorlar?” “Bilmiyorum. Git hadi. Dikkatli ol. Etrafta daha fazla Avcı olabilir.”

“Görünmez olacaksınız.”

“Geldiğimiz yoldan dön. Hızlı ol. Bu yol boyunca bir şey duymadım.”

Gabriel elimi sıktıktan sonra koşmaya başladı ve bir süre sonra gözden kayboldu.

Görünmez olup vadiye doğru inmeye devam ettim. Ağır adımlarla ilerlerken nerede olduklarını anlamaya çalışıyorum; sürekli etrafımı kontrol ediyordum. Ve ayak izini gördüm. Bu bir çizme iziydi. Kesinlikle bir Avcı’ya aitti.

Ama halen tek bir cep telefonunun sesini alıyordum. Bu Avcı’nın, solumdaki ağaçların arasında siper almış olduğunu tahmin ediyordum. O yöne doğru birkaç adım attım. Ardından birkaç adım daha. Tıslama artmış olduğundan artık Avcı’yı görmem gerekirdi. Demek ki görünmez durumdaydı. Buralarda kamp kurduklarına dair herhangi bir işaret göremedim. Tek bir çizme izi dışında hiçbir şey yoktu.

Bunlar bir saldırının Ön hattı mı, yoksa keşif ekibi miydi? Kampa saldırılmayı planlasalardı daha fazla Avcı olması gerekirdi. Yüzlerce değilse de, onlarcası olmalıydı. Bu durumda çok daha fazla ses duyardım.

Bir kez daha durup dikkatle etrafımı dinledim. Yalnızca tek bir telefonun sesini alıyordum. Kıpırtısız ve görünmez tek bir Avcı.

Avcılar her zaman eşli çalıştığından, eşi de buralarda olmalıydı. Keşfe çıktılarsa, eşi muhtemelen şu anda kampımızı arıyor ya da çoktan bulmuş olduğu kampı izliyordu. Kampa geri dönerken GabriePin diğer Avcı’yla karşılaşmamasını ummaktan başka şansım yoktu. Ama GabriePin güvende olduğunu düşünüyordum. Yalnız bir Avcı genellikle saldırıya geçmezdi. Buraya ittifak kampını bulup gözetlemeye gelmişlerdi.

Görünmez durumdaki Avcı’dan yavaşça uzaklaştım ve başka Avcı olup olmadığını anlamak için etrafımı dinleyerek vadiye doğru inmeye devam ettim. Çember çizerek dönerken mümkün olduğunca geniş bir alanı kontrol etmeye çalışsam da hiçbir şey bulamadım.

Otuz dakika kadar sonra kampa geri dönmüştüm. Gabriel, Celia ve Greatorex’leydi. Celia, Meclis binasının modelinin duvarlarını indirmişti ama bunun dışında kamptaki durum olağandı. Bu beni

şaşırttı. Celia'yı, gitmeye hazır bir halde toparlanmış ya da iki metrelik siperlere sığınmış halde görmeyi bekliyordum.

“Avcılardan birini buldum,” dedim Celia'ya. “Bir kamp göremedim. Sanırım burada yalnızca bir Avcı çifti var. işlerinde çok iyi ve sessizler. Saldırmak için gelmemişler.” “Saldırmayı düşünselerdi şu anda çarpışıyor olurduk,”

dedi Celia. “Ama çok yakında daha fazla Avcı buraya gelecektir. Ne kadar zamandır burada olduklarını, ne kadar çok şey gördüklerini anlamamızın imkânı da yok.”

Celia, Greatorex'e dönerek “Fikrin var mı?” diye sordu. “Her sabah ve akşam devriyeye çıkıyoruz. Acemiler şüpheli işaretleri saptayacak seviyede. Şu ana dek hiçbir şey görmediler. Bu keşif ekibi bizi birkaç saatten daha uzun süre önce bulsaydı çoktan ölmüş olurduk. Bence buraya bu sabah ulaştılar ve diğerlerini aradılar. Şu anda çok daha fazla Avcı buraya geliyor olabilir.”

“Buradan ayrılmamız gerek. Bu modele bakarak ne planladığımızı anlayabilirler mi?” Celia başıyla yere devrilmiş tente ve ahşap yığını gösterdi.

“Bir şeyler planladığımızı, muhtemelen bir saldırı planı üzerinde çalıştığımızı anlayacaklardır. Sonuçta Meclis binası bariz bir hedef.”

“Meclis'e saldıracak kadar güçlü olduğumuzu düşünürler mi?”

“Bunu yapmaya kalkışacak kadar çaresiz olduğumuzu düşünmeleri daha olası.”

Celia yüzünü ovdu. “Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bir an önce buradan ayrılmalıyız. Savaşçı olmayan herkes İkinci Kamp'a geçmeli. Onların on beş dakika içinde yola çıkmasını istiyorum. Kampa geçtikten sonra geçidi arkalarından kapatsınlar. Saldırı ekibi ise emirlerim doğrultusunda harekete geçmeye hazır olsun.” Celia bana baktı. “Ama öncelikle o iki Avcı'nın indirilmesini istiyorum. Greatorex, elindeki en iyi iz sürücüleri gönder. Bölgeyi tarayıp ikinci Avcı'yı yakalasınlar. Nathan, sen de ilk Avcı'yı gördüğün yere gidip orada bekle. Tehdit altında olduklarını hissettikleri takdirde birbirlerini bulmak isteyeceklerdir. O ikisinin öldürülmesini istiyorum. Onları esir alamayız; bizi yavaşlatırlar. Etrafta onlardan başka Avcı göreceksanız hemen buraya dönün. Bu bir saldırı başlangıcı olabilir. Bu durumda hep birlikte buradan ayrılırız.”

Sanırım Celia bana ilk kez birini öldürmem için doğrudan emir veriyordu. Ve bunun tuhaf bir emir olduğunu düşünüyordum.

“Bu senin için uygun mu?” diye sordu Celia.

Gözlerinin içine bakarak “Elbette,” dedim.

Gabriel'e tek kelime etmeden, hatta ona bakmadan kamptan ayrıldım. Ne söyleyebilirdim ki? “Hemen dönerim. Gidip iki kişiyi öldürüp geleceğim.”

Kamptan ayrılmadan önce görünmez olup hızlı adımlarla ilk Avcı'yı gördüğüm noktaya döndüm. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu değil, yalnızca görevi düşünmeliydim. Şu anda beni yüz Avcı

bekliyor olabilirdi.

Tepeye ulaştığımda durup etrafı dinledim. Telefonun tıslamasını halen duyabiliyordum. Nefesimi düzenlemem gerekiyordu. Yolun büyük kısmını koşarak gelmişim. Sakinleşerek yavaş ve düzenli bir şekilde nefes almaya başladıktan sonra sesin kaynağına doğru yürümeye başladım. Avcı halen sessiz, kıpırtısızdı. Belki de uyuyordu. Onu hemen öldürmeyi düşündüm ama o zaman cesedi görünür duruma geçecekti. İttifak savaşçılarının peşine düştüğünü anladığı anda diğer Avcı'nm buraya geleceğini sanıyordum.

Beklemeye karar verdim. Kıpırdadığı anda Avcı'yı öldürecektim.

Çok geçmeden arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Bu Avcı'nın görünmez durumda olup olmadığından emin değildim.

Görünür durumdaydı! Kapkara giyinmiş bir kadın yakınımdan koşarak geçip görünmez durumdaki eşine doğru giderken birdenbire durdu. "Floss? Floss burada mısınız? Gitmemiz lazım."

Floss, eşinin ayaklarının dibinde görünür duruma geçti. İkinci Avcı'yla aynı şekilde giyinmişti. Sırtını bir ağaca yaslamış, yerde oturuyordu.

Daha ne yaptığımı düşünmeden Fairborn'u elimde buldum. Hızlı adımlarla yanlarına gidip ayaktaki Avcı'nm boğazını kestim. Halen görünmez durumda olduğundan Floss ne olduğunu anlayamadı. Kandan ve yere devrilen eşinden başka bir şey göremedi. Ama Floss bir Avcı olduğundan, otomatik bir tepki vererek tabancasını çekip ateş etti. Fairborn'u boynuna sapladım. Bir kez daha ateş ettiğinde kurşun omzumu sıyırarak geçti. Bütün gücüyle savurduğu diğer eli yüzüme geldi ama bu darbe benim için nazik bir okşamadan farksızdı. Kanı ellerime aktı.

Bıraktığım cansız vücudu yere devrildi. Bana hiçbir şekilde zarar veremeyeceklerini biliyordum ama onları öldürmem emredilmişti. Ben de bunu yapmışım. Fırsatını bulsalar beni hiç düşünmeden öldüreceklerini biliyordum. Onlar Avcılardı. Onlar düşmandı. Ama... *Siktir! Şu anda bunu düşünemem. Bir an önce geri dönmem lazım.*

Avcıların ceplerine baktım. Floss'un üzerinden birkaç enerji barı, bir telefon ve bir de dudak merhemi çıktı. Diğer kızın üzerindeyse emir ya da harita yoktu ama bir defterle telefon vardı. Defterde belli saatlerin karşısına notlar alındığını gördüm; sözcükleri heceleyecek kadar vaktim yoktu. Telefon kilitliydi ama bununla fotoğraflar çektiğine emindim. Kanla kaplanmış telefonlarla defteri cebime atıp kampa yöneldim.

Bu Avcılar altmış beş ve altmış altıncı kurbanlarımdı. Koşarken bunu tekrarladım. *Altmış beş ve altmış altı.* Rakamları düşündüğüm sürece, cesetleri, kanı, ölü insanları düşünmezdim.

Altmış beş, altmış altı... Altmış beş, altmış altı...

İçeri giriş

Daha birkaç saat önce kurulmasına rağmen şimdiden düzene girmiş gibi görünen yeni kamptaydık. Celia, öldürdüğüm Avcıların üzerinden aldığı şeylere bakıyordu. Defterde yazanlardan,

Greatorex'in tahmin ettiği gibi, Avcıların bizi bu sabah bulduğunu anladı. Yalnız dolaşan bu iki Avcı herhangi bir geçitten millerce uzaktaydı. Ama herhalde kampımızı bulduklarını ve kaç kişi olduğumuzu telefonla diğer Avcılara bildirmişlerdi. Ne olduğunu tam anlamamışlardı belki ama muhtemelen Meclis binasının modelinden de bahsetmişlerdi.

“Saldırıyı gerçekleştirecek miyiz?” diye sordum.

“İptal etmek mi istiyorsun?”

“Hayır”

“Ben de istemiyorum. Plana bağlı kalıyoruz. Meclis toplantısı yapılacak. Binaya girmeni bekliyor olabilirler. Hatta Soul bunu özellikle istiyor olabilir. Ama senin yok edilemez olduğunu bilmiyorlar. Bu bizim avantajımız. Bundan en üst düzeyde fayda sağlamaya çalışmalısın.” Gün boyunca yeni kampın kurulu olduğu bölgede devriye gezdik. Herkes takip edildiğimizden endişelense de, Celia'nın hareket etme ve geçitleri kapatma sistemi işe yaramış gibi görünüyordu. Gece Gabriel'le kampta, diğerleriyle birlikte kaldık. Konuşmadık. Gabriel ateşin önünde yatarken ben de alevleri izledim. Karanlıkta bir süre koşuya çıktıktan sonra Gabriel'in yanına döndüm. Doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Bu savaş kısa süre içinde sona ererse, Gabriel'le birlikte her şeyi ardımızda bırakıp yaşamak için kendimize sessiz bir yer bulabilirdik.

Kule'ye doğru yola çıktık. Savaş eğitimi alan bütün İttifak üyeleri ve yaralılara ilk müdahaleyi yapacak iki şifa-cıdan (Arran'la bir diğer cadı) oluşan bir kafileydik.

Geçitten Londra'ya çıktığımızda, Greatorex, Arran ve acemiler kafileden ayrıldı. Nereye gittiklerini bilmiyordum ama artık yanımda olmadıklarından onlar hakkında düşünmem gerekmiyordu. Öncü grup buradaydı: ben, Gabriel ve Celia.

Kule'ye ulaştığımızda hava kararmıştı. İki aşamalı bir süreçle içeri girecektim. Gece yarısı gerçekleşecek vardiya değişiminde, parolanın değiştirilip değiştirilmediğini anlamam gerekiyordu. Soul muhtemelen planımızı sezdiğinden, parola değişmiş olabilir. Parolayı duymak için içeride on dakika, belki daha da uzun bir süre kalmak zorundaydım. Nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim olmasa da, Celia'ya bunu yapabileceğimi söyledim. Muskanın beni gece kapalı mekânda kalmanın neden olduğu rahatsızlığa karşı koruyup koruyamayacağını merak ettiğimden, bir dükkâna girdim. Ama aradan bir dakika geçmeden başımın döndüğünü, iki dakika sonraysa kus-

mak üzere olduğumu hissettim. Bir de dolunay vardı. Talihime diyecek yoktu.

Öyle ya da böyle, vardiya değişiminde parolayı öğrenmem ve içeri girmek için sabah sekizdeki gardiyan değişimini beklemem gerekiyordu.

Karanlıkta kuleleri birbirinden ayırmak çok kolay değildi ama bloklardaki katların çoğunda ışıklar açık olmasına rağmen, Roma Kulesi'nin üst beş katı karanlıktı. Bu saatte diğer binalara giren çıkan pek yoktu.

Celia kulelerin bulunduğu açık arazinin diğer ucunu gözlüyordu. Gabriel'le, daha önce Hint yemeği

yediğimiz yerde duruyorduk. Gabriel'in elinde bir şişe elma şırası vardı. Yakınımızda birkaç tane bıçkın mahalle delikanlısı takılıyordu. Gabriel bir yudum aldıktan sonra şişeyi bana uzattı. Başımı iki yana salladım. "Tadı iğrenç." Gülümsedi. "Göze batmamaya çalışıyorum."

Gabriel'in canının istediği yere kolaylıkla uyum sağlayacağını, göze batmayacağını bilsem de "iyi iş çıkarıyorsun ama mükemmel değilsin," dedim. "Bence bu kadar mutlu görünmemeye çalışmalısın."

Buna kahkaha attı. "Senden bu konuda çok şey öğrenebilirim." Ardından sesimi taklit ederek ekledi. "Bu daha iyi oldu mu?"

Ona küfrettiğimde daha da yüksek sesle kahkaha attı. Gençler bizden tarafa baktılar ama ben de gözlerimi onlara diktiğimde hemen uzaklaştılar. Gabriel kıs kıs gülüyordu.

Soğuk bir rüzgâr esse de, en azından yağmur yağmıyordu. Tek yapmamız gereken beklemektir. Elma şırası şişesini alıp, dükkân vitrinlerinin önünde yürümeye başladım. Doğal görünmeye çalışıyordum. Yani, canı sıkılmış, sert biri gibi. Gece yarısına çok kalmamıştı. Bir süre sonra Gabriel'in yanına döndüm.

11:47'de görünmez olup Kule'ye doğru yürümeye başladım. Kapı halen kırık ve merdiven de çiş kokuyordu. Ama baş ağrımı fark etmeden önce üçüncü kata kadar çıktım. İlk bulantı dalgasını hissettiğimde yedinci kattaydım. Bir an duvara tutunmak zorunda kaldığımda, arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Derin bir nefes alıp basamakları tırmanmaya devam ettim. Rahatsızlanmışım ama başım çok dönmüyordu. En üst kata çıkıp koridorun karşı ucuna geçtim.

Gardiyanlar yukarı çıktı. Aceleleri yoktu. Görünmez kalmaya devam etmek için nefesime odaklandım.

"Jez gene geç mi kaldı?" dedi gardiyanlardan biri. Başımı kaldırıp baktığımda beş kişi olduklarını gördüm.

"Siz girin."

Merdivenden biri seslendi. "Geliyorum, bekleyin."

Diğerleri küfredip yakındı. Midem çalkalanıyor, duvarlar üzerime geliyordu. Kendimi duvarların üzerime yıkılmayacağına inandırmak için çabalamam gerekti. Bu bir tür zihin oyunu ya da yanılsamaydı. Duvarlar üzerime yıkılmıyordu!

Görünmez kalmaya devam etmek zorundaydım. Karnıma giren krampla iki büklüm oldum. "Acele edin biraz!" dedi biri. "Tam Ga..." Aynı anda Jez denen gardiyan diğerlerine seslendi. "Bekleyin!" Midem kalktı. Kusmuğun tadını aldım. Bütün gücümü nefesime ve görünmez kalmaya verdim. Gardiyanlar içeri girdi ve kapı arkalarından kapandı. Merdivene koşarak düşe kalka aşağı inmeye başladım. Birkaç kat indikten sonra daha fazla dayanamayıp

kustum. Duvarlar üzerime kapanıyordu. Sesler duymaya başladım. Mideme kramp üstüne kramp giriyordu. Bir kez daha kustum. Bir an önce dışarı çıkmam gerekiyordu ama çıkışın nerede olduğunu kestiremiyordum. Ayakta duramadığımdan yere çöktüm ve sürünmeye, birkaç basamak sonra da yuvarlanmaya başladım. Kafamdaki sesler iyice artmıştı. Bağırarak istesem de bunu burada

yapamazdım. Artık sürünmeyi bile başaramıyordum. Tiz sesler yükselmeye devam ediyordu. Kramplar yüzünden yerde iki büklüm oldum. O anda sırtıma dokunan elleri hissettim. “Buradayım, her şey yolunda,” diyordu Gabriel. Beni ayağa kaldırdı. “İki kat daha indik mi dışarıdayız.” Ama ayakta duramadığımdan beni basamaklardan aşağı sürüklemesi gerekti. Kapıdan çıktığımız anda kramplar azaldı. Kendimi iyileştirerek baş ağrıyla mide bulantısından kurtuldum. Kendimi yeniden iyi hissediyordum. Hatta iyiden de öte, kendimi harika hissediyordum.

Bunu yapmak için delirdiğini bilsem de, Gabriel herhangi bir konuda yakınmadı. Dükkânların önündeki bekleme noktamıza geri döndüğümüzde “Parolayı duyabildin mi?” diye sordu.

“Sanırım ‘Tam Gaz’.”

“Sanırım?”

“‘Tam’ dan eminim.”

“Ama ‘Gaz’ dan emin değil misin?”

“‘Kaz’ da olabilir.”

“‘Saz’ ya da ‘Naz’ da olabilir. Bambaşka bir şey de olabilir!”

“Hayır. ‘Tam Gaz.’”

Sanırım.

* * sfe

Yeniden beklememiz gerekiyordu. Dükkânlar kapanmıştı. Etrafta hiç kimse, hiçbir şey yoktu. Yalnızca soğuktu. Gabriel’le bir ara sokağa girip, duvara yakın bir noktada yere oturduk, ikimiz de uyuyamıyorduk.

“Bir zamanlar biri, savaşın, saf dehşet anlarıyla kesintiye uğrayan uzun can sıkıntısı periyotları olduğunu söylemişti.”

“Ben olsam ‘dehşet dakikaları’ derdim.”

“Evet, dakikalar. Gerçekten kötü durumlarda, saatler.” “Sanırım bugün kötü olacak.”

Gabriel elimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi. “Ama bitecek. Ondan sonra can sıkıntısı, dehşet olmayacak. Yalnızca huzur, tırmanma, kahve ve kruvasan olacak.”

“Evet.” Ama huzuru, tırmanmayı ya da kahveyi değil, saatlerce sürecektir dehşeti, kanı, çılgınlıkları ve korkuyu düşünüyordum.

Hava aydınlanmaya başlamıştı. Bir dağıtım görevlisi sokağa birkaç balya gazete bıraktıktan kısa bir süre sonra gazete bayisi açıldı. Gabriel atıştırmalık bir şeyler aldı. Zorlukla yutsam da bunları yedim.

Beklemeye devam ettik.

Kulelerden birinin önünde Celia belirdi. Saat 7:29'du. Artık gitmem gerekiyordu.

“Kısa süre sonra görüşürüz,” dedi Gabriel.

Kule'ye uzanan araziye koşarak aştım, kırık kapıdan içeri girdim, pis kokan merdivenden yukarı çıkmaya başladım. Yedinci kata çıktığımda kendimi çok iyi hissediyordum. Karnımdaki baskı yok olmuştu. Bu işi halletmek

için sabırsızlanıyordum.

Görünmez olup, hapishane kapısının olduğu en üst kata kadar çıktım. Yanımda Mercury'nin her kilidi açan büyülü firketelerinden biri vardı. Kapıya eğildim ve kilide soktuğum firketeyi döndürürken alçak sesle “Tam Gaz,” dedim.

Hiçbir şey olmadı.

Ağzım kurduğundan belki ne dediğim anlaşılmıyordu. Belki de parola yanlıştı. Ama deneyebileceğim başka seçenekler yoktu.

Merdivenden gelen ayak seslerini duydum. Gardiyanların vardiya değişimine daha yirmi beş dakika olduğundan, herhalde binada yaşayan fersizlerden biriydi. Gene de bir an önce kapıyı açmam gerekiyordu. Bir kez daha, biraz daha yüksek sesle ve anlaşılır bir şekilde “Tam Gaz,” dedim. Binanın sessizliğinde bağırışım gibi çıktı sesim. Bu defa firketeyi çevirdiğimde kilitte birlikte kapı açıldı.

Artık karanlıktaydım. İki-üç adım önümdeki ikinci kapıya ancak hızlı bir bakış atabilmişim. Kapının tokmağı yoktu ve hangi yöne doğru açıldığını bilmiyordum. Bu yüzden, az sonra gelecek gardiyanlarla içeri girmek için holün hangi tarafında durmam gerektiğini kestire-miyordum. Holde ışık olup olmadığından emin değildim ama olsa bile ışığı açmaya cesaret edemezdim. Gardiyanlar geldiğinde holde doğru pozisyonu alabileceğim kadar vaktim olacağını ummaktan başka şansım yoktu. Bunun için yirmi dakika daha beklemem gerekiyordu.

Ama bir dakika sonra dış kapı açıldı. Az önce ayak seslerini duyduğum bir fersiz değil, gardiyanı demek ki. Gardiyan tavandan sarkan bir kordonu çekti ve hol, çıplak bir ampulle aydınlanırken dış kapı kapandı. Adam iç kapıyı beş kere tıklattı, iki yavaş, üç hızlı vuruş. Sanırım bu da başka bir parolaydı.

Aradan neredeyse bir dakika geçtikten sonra, iç kapıdaki gözetleme deliğinin kapağı kısacık bir an açılıp kapandı. Kilit çevrildi ve kapı açılırken içerideki gardiyan “İlk kez erken geldin,” dedi. Holdeki gardiyanın girmesi için kapıyı ardına dek açtı. Benim için çok fazla yer yoktu ama duvara sürtünerek gardiyanı takip ettim.

İçerideydim.

Vardiyası için gelen gardiyan küfrederek aşağı baktı. Çizmesine bir şekerleme kâğıdı yapışmıştı.

Kâğıdı almak için eğildiğinde, duvara daha da yaslanmak zorunda kaldım. Adamın ceketini ceketime değdi. Başka bir temas olmadı ama adamın bir şeylerden şüphelendiğini görebiliyordum. Holü kontrol etmek için arkasına döndüğünde, parmaklarının arasında şekerleme kâğıdıyla, dümdüz bana baktı. Sonra önüne dönüp “Jake burada mı?” dedi.

“İlk gelen sensin. Yarım saat erkencisin. Dale halen devriye turunda.”

“Jake’in parolayı söylediğini duy...” Elinde şekerleme paketiyle koridorda ilerlemeye başladı. Adamın durumu çözmek üzere olduğuna dair kötü bir hisse kapıldım.

Gardiyanın peşinden, bir tarafında mutfak, diğer tarafında masayla bank olan küçük bir odaya girdim. Adam şekerleme kâğıdını çöpe atıp ellerini pantolonuna sildikten sonra, ceketini çıkarıp duvardaki askıya astı. Askıda diğer kancaların hepsi doluydu. O anda içeri giren bir başka gardiyan “Erkencisin,” dedi.

“Öyle.”

“Seni dışarı filan mı attı?”

Benimki, aklında başka şeyler varmış gibi başını iki yana salladı. Ardından su ısıtıcısını doldurup kendine çay yaptı. Vardiyası sona eren gardiyanlardan bir diğeri gelerek, benimkinin erken gelmesi üzerine bir şeyler söyledi. Ben bile herifin erken gelmesiyle ilgili yorumlardan bıkmıştım ama benimki, parolayı söylediğimi duymuş olduğunu unutmuş gibiydi. Oda, vardiya değişimi için gelen yeni gardiyanlarla dolarken, ayakaltımdan çekilmek için koridora çıktım ve görünmezliğimi sürdürmeye odaklandım. Vardiyası biten gardiyanları sayarak altısının da çıktığından emin oldum. Sonra hapisshaneden çıkmak üzere olan Avcıların peşine takıldım ve Meclis binasına açılan geçidin yerini saptadım.

Artık içeride dört Avcı ve altı Meclis gardiyanı vardı. Hiçbirinin kaçmasına ya da alarmı çalmasına izin vermeden tamamını devre dışı bırakmam gerekiyordu. Bir toplantı odasına girdiler ve başgardiyan belli talimatlar verip, tutuklular hakkında konuşmaya başladı. Gardiyanların üzerinde tabanca olmadığını gördüm; belli ki tutukluların hücrelerinden çıkmasına izin verilmediğinden silaha ihtiyaçları yoktu. Bunlar yalnızca tutuklulara yemeklerini veren ve çöpleri atan görevlilerdi. Avcılar ise elbette silahlıydı.

Ama şans benden yanaydı. Avcılar bir arada duruyorlardı. Bense kapı eşiğindeydim. Başgardiyan temizlik planından bahsediyordu; gardiyanların yüzü adama dönüktü.

Varımı yoğunu ortaya koyma zamanı gelmişti.

Yan yana duran dört Avcı’nın üzerine şimşekler yolladım.

Birkaç saniye içinde yere devrilmeye başladılar.

Gardiyanlar şaşkınlıktan donakalmıştı. Beni göremi-yorlardı. Hatta bunun tuhaf bir elektrik arızası olduğunu bile düşünüyor olabilirlerdi. Ama aralarından biri “Alarmı çalın!” diye haykırdı. Onu da vurduğum ama bunu şiddeti düşük bir şimşekle yaptım. Gardiyanları öldürmek istemiyordum. Görünür

duruma geçtiğim anda, gardiyanlardan ikisi üzerime doğru yürümeye başladı. Onlara da şimşek yolladım. Şaşkın bir halde yere devrilseler de ölmemişler-di. Diğerleri duvara yaslanmıştı. İkisini daha şimşeklerimle devre dışı bıraktığımda, elinde not panosu olan gardiyandan başka ayakta hiç kimse kalmadı. Not panosunu öyle sıkı tutuyordu ki, panoyu ortadan ikiye parçalamak üzereymiş gibi görünüyordu. Şaşkınlıktan donakalmıştı. Ama birdenbire canlanarak not panosunu bütün gücüyle bana fırlattı. Ardından eline ne geçerse atmaya devam etti: kalemler, kelepçeler, fincanlar, odada olan her türlü şey... Elbette bunlar canımı yakmadı. Hatta hiçbiri bana temas bile etmedi. Gardiyanın yeteneği de güçlü değildi. Bana fırlatmak için havaya kaldırmaya çalıştığını sandığım sandalyeleri biraz titretmekten fazlasını yapamadı.

Kollarımı iki yana açarak “Seni öldürmeyeceğim,” dedim ve bana bir şeyler fırlatmaktan vazgeçmesini bekledim. “Arkadaşların da ölmedi. Yalnızca biraz sersemlediler.”

Yüzüme doğru attığı anahtarlık başımın yanından geçti. “Seni öldürmeyeceğim,” dedim bir kez daha. “Ama bana bir şeyler fırlatmaya devam edersen canını yakabilirim.” Neler yapabileceğimi anlaması için ayaklarının dibine küçük bir şimşek gönderdim.

Pes edip ellerini havaya kaldırmasıyla oda sessizleşti. Adam titriyordu.

“Adın ne?”

“Sean.”

“Pekâlâ Sean. Seni öldürmeyeceğimi söylerken ciddiydim. Dediklerimi yaparsan canın yanmaz.”

Buna yanıt vermedi. Üzerindeki kelepçeleri alıp ellerine taktım ve onu koridora iterek ön kapıya yönlendirdim. Gözetleme deliğinden baktığımda Celia’yla. Gabriel’in holde olduklarını gördüm. “Arkadaşlarımı içeri almamız lazım,” dedim Sean’a. “Parolaya ihtiyacım var.”

Başımı iki yana salladı.

“Parolayı söylemezsen arkadaşlarını birer birer öldürürüm. Beni anladın mı?”

kule

Sean şaşırtıcı ölçüde işbirliğine yatkın çıktı. Parolayı öğrenmem ve anahtarların kemerinde olduğunu söylemesi için onu bir kere tehdit etmem yeterli olmuştu. Celia'yla Gabriel içeri girdiğinde "Bu Sean," dedim. "Bana çok yardımcı oldu."

"Hepinizi öldürecekler," dedi Sean. "Ya da yakalanacaksınız. Ve sizi sonsuza dek buraya kapatacaklar."

Ardından sürpriz bir hamleyle bana kafa attı. Ama elbette ben yalnızca burnumun ucuna yumuşak bir şekilde dokunulmuş gibi hissederken, Sean'm kafası geriye savruldu. Paniğe kapılarak bir tekme çıkardı. Canının çok yandığı da, durumu anlayamadığı da belliydi. Sakinleşmesi gerekiyordu ama daha da hırslandığını gördüğümde ona bir yumruk attım. Bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı.

"Avcılar öldü ama gardiyanları yalnızca bayılttım. Herhalde birazdan ayılırlar," dedikten sonra, Celia'ya ölü Avcılarla baygın gardiyanların olduğu odayı gösterdim. "Onları koyacak bir hücre bulun," dedi Celia. Koridordaki ilk hücrenin kapısında durup gözetleme

deliğinden içeri baktım. Elbette doluydu. Hücrenin içini incelediğimde, gardiyanları da öldürmemizin daha iyi olacağını düşünmeden edemedim.

Hücrede yalnızca ince bir şilte, battaniye, klozet ve bir de tutuklu vardı. Tutuklu kadın çok zayıf ve solgundu. Gözleri Ak Cadı gözleriydi. Üzerinde açık san bir tulum vardı.

Boş bir yer bulmak için koridorda ilerlediğimde bütün hücrelerin dolu olduğunu gördüm. Hücrelerin hepsi birbirinin aynıydı. Dar, çıplak bir odada şilte, tuvalet, battaniye ve sarı tulumlu bir tutuklu. Durumları can sıkıcıydı. Son hücrede, şiltenin üzerinde oturan tutuklu adamın bana baktığını gördüm. Gözetleme deliğini açtığımda bana tuhaf bir ifadeyle güldü. Yaşlanmış, zayıflamıştı ama onu gördüğüm anda tanıdım. Selam vermeme, bunu en azından yüksek sesle yapmama gerek yoktu.

Mercury'nin firketesiyle hücre kapısını açıp içeri girdim ve adamın önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Şiltede oturmuş, sırtını duvara yaslamıştı. Battaniye omuz-larındaydı. Çıplak ayakları neredeyse mavimsi beyaz bir renkteydi. Onu son gördüğümde kilolu değildi belki ama şu anda acı verici ölçüde zayıftı. Yavaşça gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Yoksa öldüm de cennete mi geldim güzel çocuk?" dedi.

Başımı iki yana salladım.

"O halde bunun hiç beklenmedik ve hoş bir sürpriz olduğunu söylemeliyim." Bob'un sesi hatırladığım gibi güç-lüydü; bunun umut verici olduğunu düşündüm. Bob'la, Mercury'yi bulmaya çalışırken tanışmıştım. Birlikte çok kısa bir zaman geçirmiştik. Soul'la Avcılardan kaçabileceğini ummuştum ama belli ki bunu başaramamıştı. Ona

yakından baktığımda boynunun bir tarafında, omzundan sırtına doğru uzanıyormuş gibi görünen morluklar olduğunu gördüm.

"Sen iyi misin?" diye sorduğum anda kendimi budalanın teki gibi hissettim, iyi olmadığı apaçık

ortadaydı.

“Yaşlı ve yorgunum. Biraz da hırpalandım. Ama seni gördüm ya, şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.” Ayağa kalkmaya çalışsa da, o kadar güçsüzdü ki bunu yapamadı.

“Hareket etmeye çalışma, olduğun yerde kal. Ben gardiyanlarla ilgilendim.”

“Bunu sırf bana yardım etmek için yapmadın herhalde.”

“Meclis binasına saldıracağız.”

“Çok iyiymiş.”

“Gardiyanları koymak için hücrelerden birini boşaltmamız lazım. O yüzden tutuklulardan birini buraya getireceğim. Çok geçmeden sana tıbbi yardımda bulunacak bir ileri de gelecek. Ama şu an için burada kalman lazım.”

Koridora çıkıp koşar adım geri döndüm ve Gabriel’in de yardımıyla ilk hücredeki kadını, battaniyesi ve şiltesiyle birlikte Bob’un hücrelerine taşıdık. Ardından gardiyanları kadının hücrelerine aldık. Şişman gardiyanlar beni tiksindiriyordu. Sean’ın da içinde olduğu bazıları uyanmaya başlamıştı. Daha fazla öfkelenmeden bu herifleri içeri tıkıp kapıyı üzerlerine kapatmak istiyordum.

Gardiyanların dinlenme odasına gidip yiyecek bir şeyler aradım. Yalnızca biraz bisküvi, bir muz ve bir şişe de su bulabildim. Bunları Bob’a götürüp “Yeni hücre arkadaşınla paylaş,” dedim.

“Gitme zamanı geldi Nathan,” dedi Celia. “Ancak görevimizi başarıyla tamamlarsak buradaki tutuklulara yardımcı olabiliriz.”

Bob, Celia’ya bakarak “Meclis toplantısı yapılıyor,” dedi. “Son vardiyadaki gardiyanlar toplantının organizasyonundan yakınıyordu. Görünüşe göre binada çok fazla Avcı olmasına rağmen yeterince tuvalet yokmuş.”

“Bob zihin okuma yeteneğine sahip,” dedim Celia’ya. “Bize yardımcı olabilecek başka bir şey biliyor musun?” diye sordu Celia. “Soul, Wallend ya da Jessica hakkında?” “Pek bir şey bilmiyorum ve bildiklerim de korkarım işinize çok yaramaz. Gardiyanlar, onları göremeyecek kadar alt kademede. Ama onlardan korkuyorlar. Avcılar, Jessica’ya saygı duyuyor. Wallend ise gizemli biri. Herkes bu adamın neyin peşinde olduğunu merak etse de kimse bir şey bilmiyor. Avcılara çok sevdikleri görünmezlik yeteneğini veren kişi Wallend. Şu sıralar Wallend mavi dedikleri bir şeyi geliştirmiş. Bu bir iksir ama başka bir şey bilmiyorum.”

Bob bir an duraksadıktan sonra “Sormamın sakıncası yoksa, bu saldırı konusunda ciddi misiniz?” dedi. “Çok kalabalık görünmüyorsunuz da...”

Buna kahkaha attım. “Takviye gelecek. Ama artık yola çıkmalıyım.”

“Burada daha fazla bilgi sahibi olduğumu sandığım biri daha var. Gerçi size yardım etmek isteyeceğinden emin değilim.”

“Kim?” diye sordu Celia.

“Tutukluların çoğunu korkularından tanıyorum. Zamanlarının büyük kısmını geçmişleri ve söylediklerine pişman oldukları şeyler üzerine düşünerek geçiriyorlar. Gardiyanlar daha çok geleceği düşünüyor. Ama buradaki biri kaçmayı, intikam almayı, geleceği planlıyor. Sürekli planlar yapıp duruyor. Clay’in zihni neredeyse hiç durmuyor. Sanırım hücresi üst katta. Buraya kapatılmama neden olan adamın da benimle aynı kaderi paylaştığını bilmek güzel.” Çoktan ayağa kalkıp koridora çıkmıştım. Katlar arasındaki metal merdivene koşup basamakları ikişer ikişer çıkarken peşimdeki Celia durmam için bağıyor, Clay’in benimle konuşmayacağını söylüyordu. Tutukluların durumu hakkında düşünmemeye çalışarak hızla hücreleri kontrol etmeye başladım.

Son hücrenin gözetleme deliğinden baktığımda, buranın da diğerleri gibi kasvetli, daracık bir yer olduğunu gördüm. Ama içerideki tutuklu, yerde lotus pozisyonunda oturmuştu. Her iki bileğinden duvara zincirlenmiş olduğunu fark ettiğimde gülümsememe engel olamadım.

“Bu o,” dedim arkamdaki Celia’ya dönerek.

“Buna ayıracak zamanımız yok.”

Mercury’nin firketesiyle kapıyı açtım. Tepesinde dikildiğimi görmesini istiyordum.

Gözleri farklıydı. Gerçi halen o kadar çok gümüş kıvılcım vardı ki, gözlerinin mavisi neredeyse görünmüyordu. Ama yüzüne doğru inen yara izlerinin ucundaki sağ gözü biçimini kaybetmişti. Gözlerini kırptığında göz kapağının tam kapanmadığını fark ettim. Bizi gördüğünde Clay hiçbir şey söylemedi; ben de sessizliğin uzamasına izin verdim ve kendimi biraz daha eğlendirmek için Fairborn’u çıkardım.

Celia’ya “Kullanmayağım,” dedim. “Yalnızca Fair-born’un bende olduğunu, bunu ondan aldığımı ve Fairborn’u kaybettiği için kendini bu hücrede bulduğunu hatırlamasını istedim.”

“Celia, ne kadar beklenmedik bir sürpriz,” dedi Clay. Ayağa kalkarken bunu yavaşça ve dikkatli bir şekilde yaptığını gördüm. Ama vücudunda bir katılık vardı sanki. Halen cüsseli, kaslı bir adam olsa da, eski halinden eser yoktu. Uzun boylu değildi ama geniş bir adamdı. Boynu kocamandı ama çok kilo kaybettiği de belliydi. “Seni buraya...” dedikten sonra, içeri girdiğimden beri ilk kez bana baktı, “...bununla birlikte getiren nedir?”

İleri doğru bir adım attığında bileklerinden duvara bağlı zincirler gerilerek durmasına neden oldu. Halen muazzam bir enerjiye sahipti.

“Zincirler yakışmış Clay,” dedim.

Gözlerinde buz gibi bir bakış olsa da, bu buz katmanının arasında duygular olduğunu görebiliyordum. Çok fazla nefret. Bu nefretin tamamının benim için olup olmadığından emin değildim. “Jessica seni ziyaret etti mi? Erkeğini zincirler içinde görmekten keyif alacağını sanıyorum.”

Clay beni duymazdan gelerek Celia’ya döndü. “Ziyaretinin belli bir nedeni var mı?”

Clay'e Cenevre'de neler olduğunu, Mercury'nin kulübesine açılan geçidin bulunduğu apartman dairesinin yerini nasıl öğrendiğini sormak istiyordum. Bunu ona Annalise mi söylemişti? Annalise onun için mi çalışıyordu? O bir casus muydu? Bize ihanet mi etmişti?

“Hayır,” dedi Celia. “Sadece durumuna bakmak istedim. Gitme zamanı geldi Nathan.” Celia kapıyı kapatmak için uzandı.

Öncelikle öğrenmem gereken bir şey var.” Kapıyı tutup geri açtım. “Biraz bilgi istiyorum.”

Clay küçümseyici bir ifadeyle bana baktı.

“Fairborn'u senden çaldığımız gece vurulmuştum ama gene de apartmana ulaştım. O dairenin terasında, Mercury'nin İsviçre dağlarındaki kulübesine açılan bir geçit vardı. Hatırlıyor musun?”

Gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. “Hatırlıyor musun?” dedim bir kez daha. “Apartmana geldiğimde etrafta bir sürü Avcı vardı. Seni de gördüm. Oradan uzaklaşırken Jessica'yla karşılaştım.”

“Ve onun güzel yüzünü kestin.”

“Nathan,” dedi Celia. “Buna zamanımız yok.” “Apartmanı hatırlıyor musun?”

“Burada hafızamı değil, yirmi kilo kaybettim,” dedi Clay.

“O apartmanı nasıl buldunuz?”

Yanıt vermedi.

“Apartmanın yerini size Annalise mi söyledi? O sizin casusunuz muydu?”

Clay artık gülümsüyordu. “Ah, Annalise.” Hücrenin karşı duvarına giderek yere oturdu ve bana baktı. “Acaba şimdi nerede? Gardiyanlardan bazıları amcası Soul'un yanında olduğunu söylüyor.”

“Annalise en başından beri sizin için mi çalışıyordu?” “Sorular, sorular, sorular...”

“Ama yanıtlar yok,” dedim.

“Yanıtlara zaman da yok,” diyerek araya girdi Celia. “Beni buradan çıkarırsanız sorularımı yanıtlarım,” dedi Clay bana bakarak.

“Sorularımı yanıtlarsan seni öldürmem.”

“Eh, beni öldürürsen yanıtlarını asla alamazsın.” “Nathan, buna zamanımız yok! Artık gitmen lazım!” dedi Celia.

Clay gülümseyerek “Bence sana denileni yapıp acele etsen daha iyi olacak,” dedi. “Eminim sonrasında halen burada olacağım.”

“Sonsuza dek burada olacaksın,” diyerek kapıyı kapattım.

Her şey bittiğinde Clay’in gerçeklik iksirlerinde yüzmesini istiyordum. Bob’un bu herifin zihninin derinlerine inerek bildiği her şeyi öğrenmesini istiyordum. Gerçi her şey bittiğinde Annalise’in ne yapıp yapmadığının önemi kalmayacaktı. Babamı vurmuştu ve bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

başparmaklar

Meclis binasına açılan geçide giderken, peşimden gelen Celia bağıırıp duruyordu. “Emirlerime uyman lazım! Gitmemiz gerektiğini söylediğimde gitmen lazım!” “Gidiyorum ya işte. Oldu mu?”

Koridorun ilerisinde Greatorex ve Adele’le birlikte gelen iki acemiye gördüm. Geçidin başında beni bekleyen Gabriel’in üzerinde Avcı üniforması vardı.

Celia’ya dönüp “Az önce Clay’i öldürebilirdim ama bunu yapmadım,” dedim. “Sen gitmemiz gerektiğini söyledin, ben de oradan ayrıldım.”

“Neticede, evet.”

Öfkeyle birbirimize baktık.

“Bir şey mi kaçırdım?” diye sordu Gabriel.

Celia bana bakarak “Önemli bir şey değil,” dedi. Benim için önemliydi. “Annalise buradaki tutuklular-dan biri olabilir. Gidip ona bakmamı ister misin?” diye sordum Celia’ya.

“Hayır. Senden istediğim görevimize planladığımız gibi devam etmen.”

“Tamam. O halde görevimizi planladığımız gibi yapmaya gidiyorum. Hazır mısın Gabriel?”

Gabriel hazır olduğunu söylediğinde bir kez daha Celia’ya baktım. “Emirlere uymakta ne kadar iyi olduğumu görüyor musun?”

Annalise’e bakmak için zamanımın olmadığını bildiğim gibi, Clay’in dediğini duyduktan sonra onun burada olmadığına da emindim. Zaten Annalise Kule’de olsaydı Celia onun burada kalmasını sağlardı.

“İkiniz de ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz,” dedi Celia. Ardından gözlerimin içine bakarak “Yap şunu,” dedi. “Ne yapman gerektiğine odaklanabilirsen bunu kazanabiliriz.”

Avcı kılığındaki Gabriel’in çarpışma başlayana dek Meclis binasında beklemesi ve işler kızıştığında Celia’ya mesaj atması gerekiyordu. O zaman İttifak savaşçıları geçitten Meclis binasına geçecekti. Benden sonra çarpışmaya girecek ilk kişinin Gabriel olacağını biliyordum. Geride kalıp hiç risk almamasını isterdim ama bunu önermek bile anlamsızdı. Bu yüzden, Gabriel’i güvende tutmanın yolu herkesi güvende tutmaktan geçiyordu. Yani Soul’u haklamaktan.

Gabriel görünümünü değiştirerek kısacık saçlı bir Avcı’ya dönüştüğünde irkildim. Neredeyse Kieran

gibi görünüyordu. “Burada çalışan Avcılardan birinin kimliğini aldım. Olmamış mı?”

“Bence fazlasıyla olmuş.” Gabriel’in elini tuttum, derin bir nefes aldım, görünmez oldum ve geçidin içine kaydım.

Geçidin karanlığı yalnızca bir saniye sürdü. Kendimi daha soğuk bir karanlığın içinde buldum. Taş bir zeminde dizlerimin üzerindeydim; Gabriel beni ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Çok ses çıkarmadığımızı sanıyordum ama gene de kıpırtısız kalıp kulak kabarttık.

Karanlık bir odadaydık ama kapının çerçevesindeki çatlaklardan içeri ışık süzülüyordu. Kapının diğer tarafında konuşan iki kişi vardı. Ama bir süre sonra sesler kesildi. Gittiklerini sanıyordum ama Mercury’nin firketesini kilide sokmadan önce on saniye daha bekledim. Koridorlarda ilerlemeye başladığımız anda binanın neresinde olduğumuzu anladım.

Bodrumun güneybatı köşesindeydik. Hücreler batımızda kalıyordu ama doğudaki, binanın ana giriş salonuna çıkan merdivene gitmem gerekiyordu. Merdivenin en üst basamağına çıkana dek kimseyi görmedik. Ama hol Avcı kaynıyordu. Çok fazla Avcı vardı.

Gabriel beni geri çekerek “Sence toplantı yüzünden mi buradalar, yoksa geleceğimizi bildiklerinden mi?” diye sordu.

“Fark eder mi?”

“Neyse, en azından ortalıkta bu kadar Avcı varken çok göze batmam.” Gabriel Avcıların arasına karışıp ne olduğunu anlamaya çalışacaktı. “Gitsen iyi olur.”

Gabriel’in her ortama uyum sağlama yeteneğinin burada da işe yarayacağını ummaktan başka şansım yoktu.

Yavaş adımlarla, hiçbirine dokunmamaya dikkat ederek Avcıları geçtim. Artık Meclis binasının devasa giriş salonundaydım. Giriş salonu Avcı kaynamıyordu ama ana kapının her iki yanında yirminin üzerinde Avcı vardı. Danışma masasının ardında ise küçük, incecik bir adam duruyordu.

Basamakları üçer üçer çıkararak birinci katın sahanlığına ulaştığımda on kadar Avcı’yla karşılaştım. Yavaş adımlarla bir üst kata çıktım. İkinci katın sahanlığında dört Avcı vardı. Üçüncü ve dördüncü koridorlarda devriye gezen iki Avcı daha olduğunu gördüm ama en üst kat sessiz, boştu.

Kamptaki modelde çalışırken düşündüğümden daha farklıydı her şey. Ahşap zeminli koridorunda kırmızı bir halının serili olduğu üst katın genel olarak havadar, sıcak bir ortamı vardı. Bense buranın karanlık, gri bir yer olmasını bekliyordum. Modelde çalıştığım gibi, sağa dönerek ilk kapıya gittim. Mobilyalar olsa da oda kullanılıyormuş gibi görünmüyordu. Koridorda ilerlemeye devam ederek bütün odalara baktım ama birbirinin benzeri olan odaların hepsi boştu.

Katın diğer cephesinde daha şanslı olacağımı umut ederek geri döndüm ve sahanlıktan sola doğru uzanan koridora girdim. Celia binanın bu alanını modelinde yaratmayı başaramamıştı.

İlk kapıya kulağımı dayadığımda, telefonların tıslamasından başka ses duyamadım. Aslında tıslamalar

binanın tamamını dolduruyordu; içeride çok fazla telefon, bilgisayar ve elektrikli alet vardı. Kapının tokmağını denediğimde açıldı. Burası kitaplarla dolu bir çalışma odasıydı. Ahşap masanın yanında eski, deriden bir evrak çantası ve deri bir koltuğun sırtına atılmış bir palto vardı. İçeride kimse yoktu ama başka bir odaya açılan bir kapı olduğunu gördüm. Kapıya giderek kulağımı dayadım. Müziği duyabiliyordum. Klasik müzik çalıyordu.

Paltonun sahibinin müzik çalan odada olduğuna emindim ve bu kişi Wallend olabilirdi. Ama ona kimse fark etmeden yaklaşmak ve bu katta başka kaç kişi olduğunu anlamak istiyordum.

Dışarı çıkıp koridordaki bir sonraki kapıyı açtım. Burası, içinde bir çalışma masasıyla sandalye, raflar, küçük bir kanep ve kâğıtlar, dizüstü bilgisayar, el çantası gibi bazı kişisel eşyaların olduğu daha küçük bir ofisti. Burada da, başka bir odaya açılan bir kapı vardı. Kapıya kulağımı dayayıp bir kez daha klasik müziği duyduğumda, buranın da Wallend'in ofisindeki odaya açıldığını düşündüm.

Hızlanarak koridoru kontrol etmeye devam ettim. Denediğim bir sonraki kapı kilitliydi ama Mercury'nin firketesiyle kapıyı kolayca açtım ve kullanılmayan bir başka ofisle karşılaştım. Kontrol etmem gereken tek bir kapı kalmıştı. Kulağımı dayadığımda hiç ses duymadım ve firketeyle kapıyı açtım.

Burası kullanılmayan bir ofis değildi.

Odada üç sedye vardı ve gri örtülerin altındaki şekiller, sedyelerde cesetlerin olduğunu gösteriyordu.

İlk sedyeye giderek örtüyü çektim. Bu bir kadındı. Saçları kahverengiydi. Açık gözlerinde dönen parıltılar yoktu. Teni solmuştu. Boynunda "A 1.0" şeklinde bir dövme vardı. Örtüyü biraz daha açtığımda göğsünün yarıldığını gördüm. Hiç kan yoktu. Kalbi çıkarılmıştı. Benimki gibi dövmeleri olup olmadığını görmek için ellerine baktım. Serçe parmağının yan tarafında tek bir dövme vardı: "A 1.0." Yanındaki cesede geçtim. Bu da siyahi bir kadındı ve bu kadının da göğsü yarılmıştı.

Son ceset ise farklıydı. Bu, on bir-on iki yaşlarında küçük bir kızdı. Boynunda ve serçe parmağında dövmeler

vardı. Bu kızın da göğsü yarılmıştı.

Oda soğuktu. Çok soğuktu. Duvarları kaplamış raflara, kurbanların vücutlarından alınmış parçaların olduğu şişeler dizilmişti. Ameliyat aletleriyle dolu çekmeceler vardı. Bu odada da bir iç kapı olduğunu gördüm. Kapıya kulağımı dayadığımda hiçbir şey duymadım. Müzik yoktu.

Tokmağı denediğimde kapının kilitli olmadığını görmek beni şaşırttı. İçeri girdim.

Burası çok daha geniş bir odaydı. Duvarlarda camekânlarla korunan metal raflar, her rafta şişeler... Her şişede insan vücudu parçaları vardı. Camekânlardan birini çekerek açıp bir şişe aldım. Şişede etli, koyu renkte bir şey vardı. Sanırım bu bir karaciğerdi. Üzerindeki dövmede "A 1.0" yazıyordu.

Odanın karşı ucundaki kapıya gittiğimde, burada da klasik müzik duyduğumu fark ettim. Wallend'le asistanının içeride olduğuna emindim ama yanlarında gardiyanlar da olabilirdi. Görünmezdim ama Wallend'e fark ettirmeden içeri girme şansım çok düşük olduğundan, seçeneklerim sınırlıydı. Hızlı

hareket etmem gerekiyordu ve binadakilerin ne olduğuna uyanmasını istemiyordum.

Wallend'in ofisine geri dönerken, açtığım kapıları kilitledim. Kimsenin kaçmasını istemiyordum. Ofise girdiğimde odanın karşısındaki kapıya gittim. Müzik çalmaya devam etse de, bir adam da konuşuyordu şimdi. Ama biraz dinlediğimde adamın odada olmadığını anladım. Radyodan gelen ses Beethoven'ın bir eserini sunuyordu.

Kapının tokmağını kavradım, görünmezliğimi korumak için odaklandım ve kapıyı, içeri girebileceğim kadar araladım.

Aynı anda Beethoven çalmaya başladı. Kapıyı sessizce kapattım.

Oda aydınlıktı. Tavanda pencereler olduğunu gördüm. Odanın karşı tarafında bir banka oturmuş iki kişi vardı. Önlerindeki masaya eğilmiş; çalışıyorlardı. Bir adamla genç bir kadın. Adamın sırtı bana dönüktü, ince bir adamdı. Üzerinde beyaz laboratuvar önlüğü vardı. Eğildiği için yüzünü göremiyordum ama onun Wallend olduğunu biliyordum.

Kadın durduğum yere doğru baktı. Herhalde kapının aralanıp kapandığını fark etmişti. Wallend'e bir şey söyledi. Ben üzerine yürürken Wallend arkasına dönerek bana baktı.

Burası ameliyat ekipmanları, kavanozlar, tüpler ve ne olduğunu bilmediğim bir sürü şeyle dolu bir laboratuvarı. Burada şimşek kullanmayı göze alamazdım. Fairborn'u çıkarırken, Wallend'le genç kadının bir cesedin üzerine eğildiğini fark ettim. Bu erkek cesedinin boynunda "K 1.0" dövmesi vardı. Göğsünü yardıkları adamın kalbini görebiliyordum.

Wallend'in asistanına yaklaştım. Ne ben ne de Fair-born tereddüt etti. Kanı elime akarken kadının vücudu sessizce yere düştü. O anda görünür duruma geçtim.

Wallend bana bakakalmıştı. Elinde neşter vardı. Fairborn'u kaldırarak "Şansını denemek ister misin?" dedim.

Wallend'in gerilediğini gördüğümde, üç hızlı adımda onu yakaladım. Kollarını tutarak onu çektiğimde, kıvrılarak bir masanın arkasına geçmeye çalıştı. Aynı anda Fairborn'u masadaki elinin üzerine indirdim. Wallend titremeye başlamıştı; direnmeye çalışmıyordu. Diğer eli-

ni de masaya sabitlemek için neşterini kullandım. Halen tek bir kelime etmemişti. Ne acı yüzünden ne de yardım istemek için bağırılmıştı.

Çalan Beethoven rahatlatıcı, yumuşak, hoş bir eserdi. Cenaze marşı gibi bir şey değildi.

"Bana yardım etsen de etmesen de muhtemelen seni öldüreceğimi söylemem gerekiyor," dedim. "Ama yanlış bir şey yapmayarak ne kadar uzun süre hayatta kalırsan, hayatta kalmaya devam etme şansın da aynı ölçüde artacak. İttifak'ın geri kalanı buraya geldiğinde seni canlı yakalamak, yargılamak filan isteyecekler."

Wallend halen konuşmuyor, titremeye devam ediyordu. "Ama ben mahkemeye filan uğraşamam. Sen

cinayet suçlususun. Hem de birçok cinayetin.” ilk kez konuştu. “Sen değil misin?”

“Bugün senden konuşuyoruz. Sen suçlusun. Soru şu: Seni burada infaz etmemi engelleyebilir misin?”

“N... ne?”

“Bana Avcıların nasıl görünmez olduğunu göstermeni istiyorum.”

Başımı iki yana salladı.

Arkamdaki bankın üzerinden bir başka neşter alıp Wallend’e döndüm ve hiç düşünmeden sağ elinin başparmağını kestim. Bu defa acıyla haykırdı.

“Acıyor değil mi? İyileştirme yeteneğin nasıl?”

Artık daha şiddetli bir şekilde titriyordu. Masa kana bulanmıştı.

“Belli ki kendini iyileştirmede iyi değilsin. Peki sen nede iyisin Wallend? insanları doğramada mı?”

Dehşet içinde bana bakarken birdenbire yere yıkıldı.

“İnsanları doğrarken de böyle rahatsızlanıyor musun Wallend?”

Yanıt vermiyordu. Yalnızca titriyordu. Sanırım bu hayır demektir.

“Avcılara görünmezlik yeteneklerini vermek için kullandığın cadı şişeleri nerede? Bunu cadı şişeleriyle yapıyorsun, değil mi?”

Başımı salladı.

“O halde bana şişeleri gösterecek misin? Yoksa diğer başparmağını da kesmemi mi istersin?” dedim gülümseyerek.

Dümdüz bana bakıyordu. “Seni öldürecekler. Yavaşça...” Diğer başparmağını da kestiğimde boğuk bir sesle haykırdı.

“Kulaklarınla burnuna geçelim mi? Belki de gözlerine?” “Yan odada! Yan odada!”

Wallend’in baktığı yöne, bankların arasındaki bir başka küçük, metal kapıya döndüm.

Fairborn’u Wallend’in elinden çektikten sonra neşteri de çıkardım ve onu kapıya doğru ittim. Zayıftı, titriyordu ama bana direnmedi.

“Aç şunu.” Mercury’nin firketesini kullanabilirdim ama dediğimi yapıp yapmayacağını merak etmiştim.

“Açamam. Ellerim...” dedi ellerini öne uzatarak. Ellerine ne olduğunu ancak şimdi algılayabiliyormuş gibi görünüyordu.

Kapıyı açtım. Wallend yere yıkılmak üzereydi. Yaşarsa, bir daha kapı tokmağı çeviremeyeceği gerçeğini yeni kavramıştı sanki. Onu odaya ittim; içeri girer girmez yere devrildi. Bense önümdeki manzaraya bakakaldım.

kubbe

Karşımda, camdan bir kubbe içinde camdan bir piramit vardı.

Piramit, cam şişelerle kurulmuştu. Yüzlerce şişe vardı. Biraz daha yakından baktığımda, her şişenin içinde beş santimetre çapında küçük bir et parçasının olduğunu gördüm. Et parçalarının üzerinde, Avcıların kalplerinin üzerindeki dairelere benzeyen dövmeler vardı.

Camdan kubbenin içinde olduğundan piramide çok yaklaşmadım. Kubbe, daire şeklinde, çok derin olmayan bir kanalın üzerinde yükseliyordu.

Kubbeye doğru uzanacakken kararsızlığa düştüm ve Wallend'e baktım. Gözlerini üzerime dikmişti. Cama dokunup dokunmamak konusundaki kararsızlığım daha da arttı. Kubbenin etrafında yürümeye başladım. Çapı üç metre kadardı; ters çevrilmiş camdan bir kâse gibi, mükemmel bir şekle sahipti. Ama kubbeye baktıkça yüzeyinin yalnızca cam olmadığını düşünmeye başladım. Kubbenin içindeki piramidi oluşturan şişeler kusursuz bir şekilde dizilmişti. Yalnızca, şişelerden birkaçı eksikmiş gibi, arada bazı boşluklar vardı. Yürümeye devam ederken birkaç boşluk daha fark ettim. Yoksa yanılıyor muydum? Az önce boş olduğunu sandığım yerde şimdi bir şişe olduğunu görüyordum.

Ve anladım. Bir Avcı görünmez olduğunda, bu Avcı'nın şişesi yok oluyordu. Bir an durup kubbeyi izledim. Bu aralıkta iki şişe kaybolurken, biri de yeniden belirdi.

Wallend'in yanına döndüm. "Kubbeyi aç. Şişelere bakmak istiyorum."

Başını iki yana salladı.

Ona doğru eğilerek "Aç şunu yoksa kulağını keseceğim," dedim.

"Açamam."

"Bence açabilirsin."

Kulağımı tutup sertçe çektim. "Son şansın. Yoksa kulak gidiyor."

Kollarını savurarak bana vurduktan sonra bir tekme attı. Bir yumrukla onu yere indirdim ve bunun bana hiçbir yararının olmayacağını bilmeme rağmen neşteri alıp kulağını kestim. Ama dediğimi yapacağımı anlaması gerekiyordu.

Çılgılık atarak elini kanayan başına dayadı. Kulağı kubbeye fırlattım.

Kubbeye değdiği anda kıvılcımlar çıkmasına neden olan kulak sekerek Wallend'in önüne düştü. Kulağın temas ettiği noktada kubbe kısa bir an için mavi-beyaz bir renk almıştı.

Elimdeki neşteri fırlatıp fırlatmamayı düşündüm. *Neden olmasın?*

Cam yüzeye çarptığı anda neşter bir an için kubbeye

birleşecek gibi görünürken, kubbenin rengi de neşterin temas ettiği noktada değişti. Ve neşter yere düştü.

Bir kez daha kubbenin etrafında dolandım ama bu defa odadaki diğer şeylere de baktım, içeri girdiğimiz kapının karşısındaki duvarın önünde bir bank; bankın üzerinde kâğıtlar, ameliyat aletleri, kalemler ve bir bilgisayar vardı. Ama kubbeyi açmaya yarayacak gibi görünen hiçbir şey çarpmadı gözüme.

“Arada bir kubbeye yeni şişeler ekliyorsun değil mi? Yeni Avcılara görünmezlik yeteneklerini vermen gerektiğinde. Bunu nasıl yapıyorsun?”

Wallend yerde büzülürken, neşterin ortalıkta olmadığını fark ettim.

“Görünmezliği sağlayan bir de büyü olmalı. Yoksa burada şişesi olan her Avcı bu yeteneğe kendiliğinden mi sahip oluyor?”

Wallend sorularıma yanıt vermedi. Kulağı beklediğim kadar çok kanamıyordu. Belki kendini iyileştirme yeteneği o kadar da zayıf değildi. Elleri de az önceki kadar kötü görünmüyordu.

“Benimle konuşmayacaksan, Wallend, bir dilinin olmasına da gerek yok.”

Ama onu daha fazla doğramak istemiyordum. Bu tiksinti vericiydi. “Kubbeyi açmak için bunu mu kullanıyorsun?” diye sordum, banktaki dizüstü bilgisayarı elime alarak. “Hiçbir zaman bilgisayar kullanmakta iyi olmadım ama gene de deneyeceğim.”

Wallend olduğu yerde sinse de, beni durdurmak için bir şey yapmadı. Ben de bunun önemli bir etkisinin olmayacağını düşünerek bilgisayarı kubbeye fırlattım.

Bir kez daha temas noktası mavi-beyaz bir renk alırken, bilgisayar kubbe tarafından yakalanmış gibi bir an için çarptığı yerde kaldı ve ardından yere düştü. Kıvılcıklar çıktı, çatırtılar duyuldu ama birkaç saniye sonra kubbe her zamanki sessiz haline geri döndü. Wallend bu aralığı değerlendirerek arkamdan yaklaşmıştı. Neşter kanlı elindeydi. Bana karşı hiçbir şansı olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Ona doğru bir adım atarken, Wallend’in istediğinin de bu olduğunu fark ettim. Beni ancak kubbeye iterek alt edebileceğini düşünüyordu. Aslına bakılacak olursa, ben de kubbeye çarptığım takdirde ne olacağını merak ediyordum.

Wallend hamlesini yaptı. Ama yavaş ve zayıftı. Yana kaydım ve deviniminden yararlanarak onu kubbeye doğru sürükledim.

Bana sınıksız tutundu.

“Gerçekten mi?” dedim. “Tümden kızarmak mı istersen yoksa yalnızca yüzünü kubbeye değdirip ne olacağını mı görsek?”

“Hayır!” dedi ağılak bir sesle. En azından artık bunu yapacağımı anlamıştı. “Lütfen. Açacağım. Bir büyü var. Değneğe ihtiyacım var.”

“Değneğe mi?” Bugüne dek kimsenin büyü yapmak için değnek kullandığını filan duymamıştım.

“Şurada. Bankın üzerinde.”

Wallend’i, gösterdiği yere sürükledim.

Bu bir sopaydı. Kabuğu soyulmuştu, yıpranmıştı ama yüzeyi pürüzsüzdü. Bunun güzel bir sopa olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Bir şey hissedip hissetmeyeceğimi

merak ederek değneği elime aldım. Belki de Fairborn gibi canlıydı. Ama hiçbir şey olmadı.

“Nasıl çalışıyor?”

“Doğru sözcüklerle. Ve değneğin kendisiyle.”

Bana bu sözcüklerin ne olduğunu söylemesini mi isteyecektim; yoksa bunu ona mı yaptıracaktım? Her halükarda muskanın beni koruması gerekirdi. Değneği ona uzatarak “Al şunu ve kubbeyi aç,” dedim. “Bunu doğru bir şekilde yapmak için tek bir şansın var ”

Başımı sallarken, dilini çıkarıp üst dudağını yaladı. Değneği sağ eline alıp parmaklarıyla kavradı. Bunu yaparken acı çekiyormuş ya da zorlanıyormuş gibi bir hali yoktu. Sanırım kendini tam olarak iyileştirmişti.

Kubbeye dokunmak yerine, değneğin ucunu kubbenin üzerinde durduğu kanala dokundurdu ve “Kubbe, sıvılaş,” dedi.

Kubbe opak bir görünüm kazanırken, üst kısmı sıvılaşarak süt gibi süzülüp kubbenin altındaki sığ kanala doğru akmaya başladı. Çok geçmeden kanalın içinde parıltılı bir havuz oluştu. Artık iki adım ötemdeki şişeler onları parçalamamı bekliyordu.

“Bana şişelerden birini ver,” dedim.

Wallend bir an tereddüt ettikten sonra sütü andıran sıvının olduğu kanala adım attı ve yavaşça uzanarak iki eliyle en tepedeki şişeyi aldı. Artık güçlü ve kararlı görünüyordu ama şişeyi bana verirken gene iki büklüm oldu. Şişe bir mantarla kapatılmış; mantara, üzerinde bir adın yazılı olduğu bir etiket asılmıştı. Herhalde bu, Avcı’nın adıydı. Şişenin içinde dövmeli bir et parçası vardı. Şişeyi alıp banka vurarak parçaladım. Hiçbir şey olmadı.

Belli ki bu kubbe şişeleri muhafaza edip korumak için yaratılmıştı. Bazıları görünmez olsa da şişeleri kırdığım takdirde Avcıların yeteneklerini kaybedeceklerini sanıyordum. Bunu anlamamanın tek bir yolu vardı. Kubbeye bir şey yapamaması için değneği Wallend’in elinden aldıktan sonra, piramide

yaklaşarak en tepedeki boş yerlerden birine elimi uzattım. Şişe oradaydı ama görünmez durumdaydı. Şişeyi çekip yere attım. Cam şişe zemine çarptığı anda görünür duruma geçerken, içindeki et parçası, mantar ve etiket yere saçıldı. Demek ki şişeleri kırmak büyüü de yok ediyordu. Bu kadar basitti işte. Tek yapmam gereken piramitteki bütün şişeleri kırmaktı; böyle-ce SouPun ordusu görünmezlik yeteneğini kaybedecekti. Kolumu piramidin tepesine sallayarak aynı anda birkaç şişeyi birden yere savurdum. Şişeler yerde parçalanırken “Kubbe, katılaş,” diye bağırды Wallend. Arkama dönüp baktığımda Wallend’in ayakta olduğunu gördüm. Süt beyazı duvar önümde yükselirken içinden geçmeye çalıştım ama başaramadım. Kubbe katılaşarak tamamlanırken içinde kalmıştım. Yüzey yeniden saydamlaşırken diğer taraftaki Wallend zafer dolu bir ifadeyle bana gülümsüyordu.

Halen bende olan değneği Wallend’e doğru tuttum.

“O yalnızca bir sopa,” dedi. “Onu sihirli bir değneğe dönüştürmeye çalışsam da bunu başaramadım. Yani, elindeki alelade bir sopa.”

Değneği kubbenin tabanına dokundurarak, mümkün olduğunca duygulu bir sesle “Kubbe, sıvılaş,” dedim.

Wallend’in sırtışının daha da genişlemesi dışında hiçbir şey olmadı.

“Kubbe yalnızca iki efendisinin sesini tanır. Benim ve Soul’un. Senin dediklerini yapmaz.”

Piramitten iki şişe alarak kubbeye fırlattım. Dış yüzeyine bir nesne çarptığında ne olduysa aynısı oldu. Bir saniye için opak bir görünüm aldıktan sonra yeniden saydamlaştı.

“Bütün şişeleri parçalayacağım,” dedim.

“O zaman Avcılar görünmezlik yeteneklerini kaybeder. Ama gene Avcı olmaya devam ederler. Tıpkı senin tutsağım olmaya devam edeceğin gibi.”

İttifak’m görünür durumdaki bir orduyla savaşmasını tercih ettiğimden şişeleri kubbeye fırlatmaya başladım. Ama etrafımda kırık cam parçaları uçuşurken kubbede herhangi bir zayıflık belirtisi göremedim.

En sonunda işimi bitirdim; kırılacak tek bir şişe bile kalmamıştı. Hissettiğim öfke ve hüsrarla soluk soluğa kalmış bir halde, kubbenin yüzeyi saydam pürüzsüzlüğünü geri kazanırken cam ve et parçalarının üzerinde dikildim. Wallend halen bana sırıtıyordu. Bu fırsattan yararlanıp yardım çağırmaya gideceğini sanıyordum ama hiç acelesi varmış gibi görünmüyordu. Hiçbir yere gidemeyeceğime emindi.

Bir sandalyeye oturup bana baktı. “Yeni evini darmadağın ettin.” Gülümsedi. “Soul seni gördüğüne memnun olacak. Gelmeni bekliyordu ama kubbedeki hava tükenene dek ona haber vermemeyi düşünüyorum. Bunun için birkaç saat geçmesi gerekecektir. Uzun zamanını bir kafeste geçirdin ve şimdi de günlerinin kalanını, daha doğrusu son saatlerini burada geçireceksin.”

Ona küfrettim.

“Aslında Soul seni kullanabileceğimizi, bizim için çalışabileceğini düşünüyor ama...” dedikten sonra ellerini havaya kaldırdı. “Ama ben senin ne olduğunu biliyorum. Sen de tıpkı baban gibi şeytani bir Kara Cadı’sm.”

“Gerçekten şeytani bir şeyler görmek ister misin? Daha başlamadım bile.” Fairborn’u elime alarak bütün gücümle kubbeye savurdum. Bıçak yüzeyine çarptığı anda kubbe bir saniye için opak bir görünüm kazandı. Ama ardından beni geri fırlattı. Benim için kuştüyü yataktan farksız olan cam kırıklarının üzerine düştüm. Ayağa kalktım ve Fairborn’u bir kez daha kaldırdım.

Wallend kubbeye yaklaşarak beni inceledi. Sanırım cam kırıklarının hiçbir yerimi kesmediğini fark etmişti.

Wallend’in karşısına geçerek Fairborn’u kubbeye saptırdım. Bir kez daha kolum geriye savruldu.

“Zamanını boşa harcıyorsun. Kubbeyi kıramazsın. Bu imkânsız. Büyü çok güçlü.”

Artık sıyrıtan bendim. “Bahse var mısın?”

Bu defa daha yumuşak olmaya çalışarak Fairborn’un ucunu kubbeye dayadım ve bütün gücümü kullanarak itmeye başladım. Gene geriye savrulsam da az önceki kadar güçlü değildi.

Kubbenin yüzeyinde hiç iz oluşmamıştı. Kısa bir an için opak bir görünüm aldıktan sonra eski haline geri döndü. Ama Fairborn’un kubbeyi kesip geçme arzusunu hissedebiliyordum. Fairborn için kubbe canlıydı ve Fair-born canlı olan hiçbir şeyi sevmezdi.

Fairborn’la bir kez daha kubbeyi yavaşça ittiğimde aynı şey oldu. Ama halen Fairborn’un arzusunu ve öfkesini hissediyordum. Benden daha kızgındı. Üçüncü de-

nememde kubbe beni geri itmezken, oluşan küçük opak alanın daha uzun süre görünür durumda kaldığını fark ettim. Bu alan en sonunda kaybolduğunda, kubbenin yüzeyinde belirgin bir çizik olduğunu gördüm. Kubbenin zayıflığını saptamıştım. Fairborn da bunu hissetmiş gibiydi ve daha fazlasını istiyordu. Daha derine inmek istiyordu.

Yavaş ama güçlü bir şekilde Fairborn’la kubbeyi oymaya devam ettim. Bir kez daha geriye itilerek kubbenin karşı ucuna savrulsam da, opak alanın yok olması daha da uzun sürdü ve geride kalan çizik daha derindi. Vücudumun ağırlığını vererek bir kez daha kubbeyi ittiğimde, bu defa Fairborn’un ucu yüzeye girdi. Oyuğa oturan bıçağı aşağı-yukarı oynatırken kollarım, bütün vücudum titriyordu. Kubbe opak bir görünüm alırken Fairborn’u daha hızlı ve sert bir şekilde aşağı-yukarı oynatmaya devam ettim. Yüzüm terle kaplanmıştı. Ve birdenbire kubbe bir ucundan diğer ucuna, dikey bir hat boyunca çatladı. Çatlayan hatta yüzey opaktı. Fairborn’u artık sağa-sola oynatıyordum. Ve kubbe bu defa yanlamasına bir hat boyunca çatladı. Çektiğim Fairborn’u, iki çatlama hattının kesiştiği noktaya dayadım ve bütün gücümle ittim. Kubbenin yüzeyinde bir delik açıldı. Deliğin içinden baktığımda Wallend’in odadan çıkmak üzere olduğunu gördüm.

Arkasından bir şimşek yolladım. Wallend yere devrildi. Şoka uğramış olsa da ölmemişti. Deliği içinden geçebileceğim kadar büyümek için kubbeye bir tekme attım. En sonunda dışarı çıktığımda

Wallend inleyerek sürünmeye çalışıyordu.

Seçeneklerim öldürmek ya da tutsak almaktı. Wallend'e doğru yürürken bu seçimi Fairborn'a bıraktım.

mavi

Wallend ölmüştü ve kubbedeki bütün şişeleri parçalamıştım. Gürültü yüzünden kimse gelmemişti. Kapılar kalındı ve binanın en üst katında, herkesten uzaktaydık.

Wallend'in ofisinden çıkarken yeniden görünmez oldum. Koridor az önce olduğu kadar sessiz ve boştu.

Şimdi sıra Soul'a gelmişti.

Zemin kata inerek, değerlendirmelerimin yapıldığı ana Meclis salonuna doğru gidecektim. Meclis salonunun ilerisinde özel ofislerle küçük toplantı odaları yer alıyordu. Soul'un ofisi buradaydı ve onu ofisinde bulacağımı umuyordum. Wallend'in söylediğinden anladığım kadarıyla, Soul geleceğini biliyordu ve Avcılar da bir saldırı durumunda Soul'u korumak için buradaydı.

Merdivenden indiğimde ana giriş salonunda durdum. Avcılar halen buradaydı. Gabriel'i gördüm. Mükemmel bir şekilde kaba saba bir Avcı'ya dönüşmüştü. Birkaç saniye onu izledim. Başımı kaldırıp benden tarafa baktı ama elbette beni göremedi.

Meclis salonuna yöneldikten bir süre sonra değerlen-

dirme günlerimden hatırladığım koridorlarda buldum kendimi. Taş duvarlar, taş zemin ve koridorların her iki yanında bir sürü kapı. Devriyede olan iki Avcı yanımdan geçerken duvara dayandıktan sonra, devam edip önce sola, ardından sağa döndüm. İşte o koridordaydım. Değerlendirme günlerinde ninemle birlikte oturduğumuz bank karşımdaydı.

Bankı görmek kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu. Her yıl, aşağılanmış, korkmuş bir halde burada otururdum. Buraya en son getirildiğimde ellerim kelepçeliydi ve hiç beklemediğim bir anda, Annalise babasıyla birlikte koridordaki bir kapıdan çıkmıştı. Sorgulanmak için getirildiği günlerden biri olmalıydı. Bu koridorda karşılaşmamızın tesadüf olmadığına emindim. Annalise'in, halen hayatta olduğumu ve topluma karşı tehlike arz ettiğimi hatırlamasını istemişlerdi. Yoksa bu da başka bir tezgâh mıydı? Daha o günlerde bile casus olabilir miydi?

Artık her şey gözüme daha farklı görünüyordu. Yakınımda bir Avcı duruyordu. Bir diğeri de koridorun karşı uçundaydı. Meclis salonundan iki kadın çıktı. Gülümsüyorlardı. Banka, benim bankıma oturdular. Kadınlar çocukları hakkında konuşuyordu.

Salonun kapısı açıktı ve değerlendirme günlerimde olduğu gibi, kapı eşiğinde bir muhafız bekliyordu, içeri girdiğimde, salonun yerleşim düzeni değişmiş olmasına rağmen, eskisi gibi kendimi küçücük hissettim. Büyük masa her zaman olduğu yerdeydi ama üç masa daha eklenerek, kare şeklinde, çok daha büyük bir masa oluşturulmuştu. Tahtı andıran üç koltukla birlikte, sandalyelerin çoğu boştu. Değerlendirmelerimde her zaman dolu olan

bu koltuklar Şimdi Soul, Jessica ve artık buraya gelemeyecek olan Wallend'e aitti.

Devam etmem gerekiyordu; Soul burada değildi. Onu bulmak zorundaydım ve karşılaşmamızın daha tenha bir yerde olmasını tercih ediyordum.

Arkama dönüp Meclis salonunun kapısına yöneldiğimde tanıdığım bir adam çarptı gözüme. Daha önce yalnızca bir kere, birkaç saniye görmüştüm ama onu çok iyi hatırlıyordum. Annalise'in babasıydı bu. Onu gördüğüm güne kıyasla çok daha yaşlı ve yorgun görünüyordu. Kızı tutsak ya da casus olan bir baba böyle mi görünürdü? Belki de iki oğlu ölen bir adamın görüntüsüydü bu. Ona ne yapmak istediğimden emin değildim ama her halükarda Şu anda onunla ilgilenecek zamanım yoktu. Bir an önce Soul'u bulmak zorundaydım.

Koridordaki kadınlar konuşmaya devam ediyordu. "Mavinin sunumunu yapacağını duydum," dedi biri.

Diğer kadın alçak sesle "Evet ama acaba kimin üzerinde deneyecek?" dedi.

Sağa dönüp koridorun karşı ucundaki kapıya yürüdüm. Koridorda bir Avcı varken bu kapıyı açma riskine giremezdim. Birinin kapıdan çıkması için beklemek zorundaydım ve bunun için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti. Ama kapının açıldığını gördüğüm anda, kimseye dokunmadan koridordan çıktım.

Adımlarımı hızlandırdım. Köşeyi döndüm. Sağa ve ardından bir daha sağa döndüm. Soul'un ofisi, kamp yerindeki modelimizde olduğu yerdeydi. Koridorun sonunda ve ofis kapısında birer muhafız vardı.

Celia bana bundan bahsettiği için muhafızlarla karşı-

laŐmaya hazırdım. Sıkılmış gibi görünen muhafızlar bugüne dek karşıma çıkan en cüsseli adamlardı. Ama ben de görünmez ve yenilmezdim. Yavaşça yürüyerek ilk muhafızın yanından sessizce geçtim, kapının tokmağını kavradım ve usulca çevirdim. Muhafız tokmağın çevrildiğini fark etmese bile kapının açıldığını fark edecekti. Kapıyı çok az aralayıp içeri süzöldüm ve kapıyı aralık bıraktım.

Düşmanım karşımdaydı.

Elinde bir kalemle masasında oturuyordu. Başını kaldırıp kapıya baktığında, bana bakıyormuŐ gibi göründü. Maun ağacından devasa çalışma masasının üzerinde kâğıtların yanı sıra, içinde turkuaz mavisi renkte bir sıvının olduğu büyük bir cam kâse vardı. Kâsenin üzeri camdan bir levhayla kapatılmıştı.

Soul kaşlarını çattı. Arkamdaki muhafız kapı eşiğinde belirdi.

"Evet?" dedi Soul. "Bir Şey mi istedin?"

"Hayır, efendim. Ben... Kapıyı ben açmadım."

“Avcıları çağır!” diye haykırdı Soul. Ama ben çoktan Fairborn’u muhafızın boynuna sokmuştum. Ayağa kalkan Soul, kâsenin üzerindeki cam levhayı bana fırlattı. Havada hızla bana gelen levhayı bir şimşekle parçaladıktan sonra, Soul’a da bir şimşek yolladım.

Koridordaki diğer muhafızın kapıda belirmediğini gördüğümde, onu da bir şimşekle indirdim.

Ortalık bir kez daha sessiz, hareketsizdi. Cam levhanın parçaları etrafa saçılmıştı, ikinci muhafızın ceketinden duman yükseliyordu.

Birkaç saniye olduğum yerde durup birilerinin koşarak gelmesini bekledim. Ama çalışma masasının dibindeki Soul’un sırtüstü dönüp inlemesi dışında hiçbir şey olmadı. Yanına giderek üzerinde silah olup olmadığını kontrol ettim. Silahla beni yaralamayacağını bilsem de, başka bir ses çıkmasını istemiyordum.

İlk muhafız odanın içine düşmüştü. Diğerini ise kimseye görünmemesi için içeri çekmek zorunda kaldım. Küçük bir bufalonun ağırlığında olduğundan adamı odaya çekmek saçma ölçüde zor oldu. Bütün gücümü kullanmama rağmen doğru düzgün kırırdatamasam da, çok fazla çaba harcayarak adamı, kapıyı kapatabileceğim kadar içeri çekmeyi başardım.

Soul kımıldamaya başlamıştı. Çok fazla insanı öldüren, birçok insanın hayatını mahveden, kendi halkından insanların yanı sıra birçok Kara Cadı’yla Melez’i işkenceden geçiren adam ayaklarının dibindeydi işte. Yakınındaki kanı algılayan Fairborn bir kez daha elimde canlanmıştı.

Soul hareket etmeye çalışmasa da, gözlerini araladığını gördüm. Bu tanıdığım bir ifadeydi. Bu, dikkatli olmaya, izlemeye, onu kimin izlediğini anlamaya çalışmaya, sürekli beynini zorlamaya, her daim tetikte olmaya alışmış birinin ifadesiydi.

Çizmemin ucuyla onu dürttüğümde, bu kadar zayıf ve yumuşak davrandığım için kendime kızarak Soul’u sert bir şekilde tekmeledim.

Yüzünü bile buruşturmadığını gördüğümde, gözlerini açıp bana baktığı anda kendini iyileştirmek için hazırlandığını düşündüm. Evet, kendini iyileştiriyordu. Gözlerindeki bakışı, heyecanı görebiliyordum.

“Nathan! Ne hoş bir sürpriz.”

“Öyle mi?”

Soul gülümsedi. “Eh, elbette yerde bu şekilde yatmak hoş değil ama seninle yeniden görüşeceğimiz günü sabırsızlıkla bekliyordum.” Başıyla birlikte vücudunu hafifçe kaldırarak “Yalnız mısın Nathan?” dedi. “Silah sesleri ya da çığlıklar duymadım. Bu bir saldırı mı?”

“Jessica nerede?”

“Kız kardeşin mi? Daha doğrusu, üvey kardeşin. Senin kız kardeşin olarak anılmaktan hiç hoşlanmıyor.”

“O nerede?”

“Emin değilim.”

“Burada, binada mı?”

“Buraya gelip gider.”

Onu bir kez daha tekmeledim. “O halde başka bir şey deneyelim. Annalise nerede?”

Bana bakarak gülümsedi ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. Önce ölü muhafızlara, ardından bana baktı.

“Belli ki birden çok yeteneğe sahipsin. Görünmez olabiliyorsun. Şimşekler atabiliyorsun. Bu yetenekleri babandan aldın. Onun kalbini yedin. Bu gerçekten çok zor olmalı. Annalise bana olanları anlattı.”

“O nerede?”

“Buraya onu kurtarmak için mi, yoksa öldürmek için mi geldin?”

“Bu seni ilgilendirmez. Nerede o?”

“Güvenli bir yerde. Ama nerede olduğunu sana söylersem orası artık güvenli olmaktan çıkar, değil mi?” Biraz daha doğrulan Soul artık ellerinin üzerindeydi.

Çizmemi göğsüne bastırıp onu geri yere ittim. “Sorularımı yanıtlamayacaksan yaşamının da bir anlamı kalmıyor.”

“Sana onun yerini söylersem ne yapacaksın?”

“Onunla konuşacağım.”

“Demek istediğim, bana ne yapacaksın?”

“Bunu düşünüyorum.” Ama düşünmüyordum. Ona ne yapacağım üzerine çok düşünmediğimi şimdi fark ediyordum. Odada bana bir şeyi anımsatan bir koku vardı. Ormanın kokusu gibiydi ama belki de bundan fazlasıydı. Biraz düşününce bunun ne olduğunu anladım. Birlikte olduğumuz zamanlarda Annalise’in kokusu bu. Kazağının kokusu. Onu gördüm. Birlikte o kaya çıkıntısının üzerindeydik. O havada savrulan bir yaprağı yakalamaya çalışırken, ben de aşağı düşmemesi için onu tutmaya çalışıyordum.

Soul’un başında dikildiğim yerden geriye açılarak çalışma masasının üzerindeki, içinde mavi bir sıvının olduğu kâseye baktım. “Bu da ne?” diye sorup, daha yakından bakmak için masaya yaklaştım.

Soul yanıt vermedi. Mavi sıvının konsantrasyonumu etkileyen bir koku yaydığını hissettim. Ama eminim bu koku Soul’u da etkiliyordu.

“Ne işe yarıyor?” diye sorduktan sonra, kâsenin üzerine kapatacak bir şey bulmak için etrafıma bakındım.

“Ah, o benim yeni iksirim. Özel bir şey. Üretilmesi için uzun zaman gerekti. Wallend Bey ağır çalışan biri ama mükemmeliyet de aceleye getirilecek bir şey değil elbette. Ona bakmak güzel, değil mi?” Soul’un doğrularak oturur pozisyona geçtiğini görsem de, bana zarar veremeyeceğini biliyordum. “Adı mavi. Nedeni aşikâr herhalde.”

“Ne işe yarıyor?”

“Birkaç kullanım alanı birden var. Ruh halini değiştirebilir, eski hatıraları canlandırabilir... Bunun gibi şeyler işte.”

“Nasıl?”

“Nasıl mı? Herhangi bir iksir nasıl çalışır? Ama sanırım senin asıl sorduğun, şu anda bu iksirin seni nasıl etkilediği, değil mi?”

Öyle miydi? İksir beni etkiliyor muydu? Az önce kâsenin üzerine kapatmak için bir şey aradığımı hatırladım. Odada bir süre dolandıktan sonra, rafların birinden büyükçe, ince bir kitap alıp kâsenin başına döndüm. Canlı gibi görünen mavi sıvı kâsenin içinde dönerken, iksire doğru çekildiğimi hissettim. Başımı iki yana sallayarak başka bir tarafa baktım. Bir kez daha odada dolandım. Bir şey yapmam gerekiyordu ama bunun ne olduğundan emin değildim. Kapının başında durup dışarıyı dinlediğimde hiçbir şey duyamadım. Elimde bir kitap vardı ama neden elimde bir kitap olduğunu bilmiyordum.

“On yedinci doğum gününde sana üç armağınını vermek istediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.” Bunun nedenini asla anlamamıştım.

“Bunu yapabilmeyi çok istiyordum. Sende büyük bir potansiyel olduğunu görmüştüm Nathan. Buna halen inanıyorum. Sen çok güçlü bir Kara Cadı'nın oğlusun ama aynı zamanda annen de güçlü bir Ak Cadı'ydı. Çoğu insanın bu yalın gerçeği yok sayarak senin yalnızca Kara tarafını gördüğünün farkındayım ama ben her ikisini birden görüyorum. Senin Ak tarafını görebiliyorum ve bu tarafının Kara tarafına baskın çıkabileceğini biliyorum. Olması gereken de bu zaten. Bir Ak Cadı senin hayatının güçlü ve önemli bir parçası olursa, ruhunun Ak tarafı da yükselebilir.”

“Bana üç armağınımı babam verdi. Bu beni olduğumdan daha Kara yapmadı.”

“Yapmadı mı? Bana karşı tam anlamıyla dürüst müsün Nathan? Armağanlarını babandan almanın seni değiştirmediklerine emin misin?”

Zihnimde çok güçlü bir ses bunun tuzak bir soru olduğunu ve bu konuşmaya hiç girmemem gerektiğini söylese de, diğer bir ses de Soul'a yanıt vermem gerektiğini söylüyordu. “Belki de değiştirmiştir,” dedim.

“Belki de değiştirmiştir. Ama senin içindeki Ak Cadı’nın halen çok güçlü olduğunu görebiliyorum. şu anda bile kendinle savaşıyorsun. Senin yerinde baban olsaydı beni çoktan ldrm olurdu. Ama sen bunu yapmadın. Babanın zerindeki etkisine rağmen, Ak tarafın halen çok güçlü ve karşı koyuyor. Bunu görmek güzel Nathan. Sen iyi birisin... Ya da en azından iyi biri olabilirsin. İyi olmak istiyorsun değil mi Nathan?”

“Ne istediğimi bilmiyorum.” Neden böyle bir şey söylediğimi de bilmiyordum. “Mavi... Odanın havasına mı karıştı?”

“Evet, yle. Artık çok daha güçlü. Gerçi benim buna bağışıklığım var. Daha doğrusu, iksiri ve iksirin kokusunu içine çekenleri kontrol edebildiğimi söylemem gerekir. Ksede nasıl dndğine, kokusunu dışarı nasıl verdiğine baksana. Yaklaş, Nathan. Daha yakından bak.”

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama çalışma masasına yaklaştığımı, iksire baktığımı, kâsenin içinde dönüşünü izlemeye başladığımı fark ettim.

“Sen gerçekten iyi birisin, Nathan. Ve çok etkileyici bir cadı olabilirsin. Seni her zaman çok fazla güce sahip biri

olarak gördüm. Bana yardım edebilecek biri olarak. Ben de sana yardım etmek istiyorum, ittifak seni umursamıyor ama ben umursuyorum. Gerçek potansiyelini fark etmeni istiyorum. Benim için çalışarak bunu başarabilirsin.” “Senin için çalışmak istemiyorum.”

“Zamanla benim gibi düşünmeye başlayacaksın. Hatta şimdiden düşünmeye başladın bile, Nathan. Bunun ne kadar kolay olduğunu şimdiden görebiliyorsun. Bunun nasıl iyi hissettirdiğini.”

Soul haklıydı. Çok iyi hissettiriyordu.

sonun başlangıcı

Rahatladığımı hissediyordum. O kadar uzun zamandır gergindim ki... Aslında hayatım boyunca gergindim sanki. Gerginliğimin azaldığını hissetmek iyiydi. Başımı çevirip, omuzlarımı gevşettim. Soul dikkatle beni izliyordu. Ona gvenmemem gerektiğini biliyordum; ona gvenemezdim. Ama rahatlayabilirdim. Sonuçta kimse bana zarar veremezdi. Soul bana zarar veremezdi.

SouFun masasının önünde ayakta duruyorduk. Kolumu tuttuğunu fark ettim. Sanırım beni buraya o yönlendirmişti.

“Bana kitabı ver, Nathan.”

Elimdeki kitaba baktım. Kokunun dışarı çıkmasını engellemek için bu kitabı kâsenin üzerine koyacağımı hatırladım.

“Bana kitabı ver,” dedi bir kez daha.

SouFun dediği hiçbir şeyi yapmamalıydım. Kseye baktığımda, içindeki sıvının artık daha yavaş döndüğünü fark ettim.

“Teşekkürler,” dedi Soul. Ona baktım ve kitabın elinde olduğunu gördüm.

Soul kitabı masanın üzerine koyup, büyük bir su bardağı aldı. Bardağı bana uzatarak “Bunu maviyle doldur,” dedi.

Elim bardağa uzansa da bunu yapmamam gerektiğini düşünüyordum. Bunu yapmak istemiyordum. Bunun nasıl olduğu kafa karıştırıcıydı. Kafam karışmıştı. Ama Soul’un dediklerini yapmak kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

Artık elimde olan bardağı maviye daldırdım. Mavi parmaklarıma aktı. Beklediğim gibi soğuk değil, sıcaktı.

“Şimdi iç Nathan

Bardağı dudaklarıma yaklaştırıp bir yudum aldım. Tatlıydı. Tatlı, sıcak su. İçiminin zor olacağını düşünüyordum ama kolaydı. Tamamını yutabildiğime şaşırdım. Sıcaklık hissi göğsümden karnıma ve kollarımla bacaklarıma yayıldıktan sonra, boynumdan başıma doğru geri çıktı. Bir daha başımı çevirdim. Çok rahatlamıştım. Sıcaktı. Başım dönmüyordu, hasta değildim, kontrolümü kaybetmemiştim. Yalnızca rahatlamıştım. Odaya baktığımda her şeyin çok keskin görüldüğünü fark ettim. Renkler daha parlak, sesler daha netti.

“Çok iyi işbirliği yaptığını söylemem gerekiyor Nathan.”

Soul’a baktım. O şeytanın tekiydi. O benim düşma-mmdı. Ama... Onunla daha sonra, buna gerek olduğunda ilgilenebilirdim.

“Nathan, küçük bir test yapalım mı? Senden bana Fairborn’u vermeni istiyorum.”

Bıçağa baktım. Bıçağıma. Halen sağ elimdeydi. Fairborn’u Soul’a veremezdim. İçimde, Fairborn’la SouVu oracıkta öldürmem gerektiğine dair tuhaf bir his vardı ama bu fikir artık o kadar da doğru gelmiyordu. Aksine, artık Fairborn’un elimde olması bana tuhaf geliyordu. Fairborn’u istemiyordum.

“Teşekkürler Nathan.” Fairborn artık Soul’un elindeydi.

Bıçağı masaya koydu. “Şimdi bana neden burada olduğunu söylemeni istiyorum.”

“Seni öldürmek için.”

“Yalnız mısın?”

Gabriel’i düşündüm. Soul’a ondan bahsetmemem gerektiğini biliyordum. Sessiz kalmalıydım. Soul’a hiçbir şey söylememeliydim. Ama onun sorularını yanıtlamamak neredeyse canımı yakıyordu.

“Sorumu yanıtla Nathan. Bana ittifak’ın ne planladığını söyle.”

“Bir saldırı.” Bunu Soul’a söylememem gerektiğini biliyordum ama düşüncelerim sözcüklere dönüştü ve kendimi “Gelecekleri zaman...” derken buldum. Gabriel diğerlerine mesaj attığında geleceklerdi.

Soul'a Gabriel'den bahsetmeyecektim. Ama bunu Soul'a söylememek canımı yakıyordu. "Ne zaman gelecekler Nathan?"

Başımı iki yana salladım.

"Nathan, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bu senin için başa çıkması çok büyük bir değişiklik. Ama doğru olan bu. Bana bildiklerini anlat."

Fairborn'a baktım. Fairborn'la Soul'u öldürmem gerektiğini biliyordum. "Buraya seni öldürmek için geldim." "Bence şu anda maviyle savaşıyorsun Nathan. Ama ona teslim olduğunda kendini çok daha iyi hissedeceğine emin olabilirsiniz. Artık seninle ben aynı taraftayız. Sana bunu göstermek istiyorum. Yandaki odaya geçelim. Gel de sana orada ne olduğunu göstereyim."

Soul öldürdüğüm ilk muhafıza giderek silahını aldıktan sonra diğer eliyle kolumdan tutup beni çalışma masasının arkasındaki kapıya yönlendirdi ve kapının kilidini açtı.

Kapı açıldığında, nedense gördüğüm şey beni şaşırtmadı.

Beni görünce ayağa kalktı. Korkuyordu. Korkması iyiydi. Bir kafesteydi. Kafeste olması daha da iyiydi. Üzerinde tutukluların giydiği türden sarı bir tulum vardı. El ve ayak bileklerinden kafesin arka tarafındaki parmaklıklara zincirlenmişti.

Annalise bana ve Soul'a, sonra da Soul'un elindeki silaha baktı. Bunu görmek bende kahkaha atma isteği uyandırdı. Soul'un tabancası Annalise'in endişelenmesi gereken şeyler içinde son sırada geliyordu. Ayaklarının dibine isabet eden bir şimşek gönderdiğimde çığlık atarak kafesin arkasına kaçtı. "Nathan! Lütfen! Ben..." diye bağırmaya başladı.

Ayaklarına bir şimşek daha gönderdiğimde bir kez daha çığlık attı. Ben de bir tane daha gönderdim.

"Nathan bu kadarı yeter," dedi Soul. Soul'un dediğini yapıp durduğum anda kendimi çok daha iyi hissettim. Onun dediklerini yapmak o kadar iyi hissettiriyordu ki... İçimdeki sıcaklığı hissettim bir kez daha. Ama gözlerim yeniden Annalise'e kaydı. Dehşete düşmüştü.

"Seni görmek ne güzel Annalise," dedim. "Seni kafeste zincirlenmiş olarak görmek çok güzel. Hayatta olduğunu görmek o kadar güzel değil ama belki de bu konuda bir şeyler yapabilirim."

Kafamın içinde Soul'un sesini duydum. "Hayır Nathan. Daha değil. Dediğimi yap."

"Nathan canını yaktığımı biliyorum," dedi Annalise. "Yaptığım şeyi yapmamam gerekirdi. Üzgünüm. Sana ve Marcus'a *yaptığım* şey için çok üzgünüm. Doğru düzgün düşünemiyordum."

"Eh, elbette böyle şeyler söyleyecek değil mi?" diye mırıldandı Soul. "Annalise'in dediği hiçbir şeye güvenemezsin. Ama onun kaderine sen karar vereceksin. Onunla sen ilgileneceksin... Bana sadakatini kanıtladığın zaman Nathan."

"Nathan!" diye bağırdı Annalise. "Soul o iksiri, maviyi benim üzerimde de kullandı. Kendini nasıl hissettiğini..." "Soul'un sana ne yaptığı umrumda değil!"

“Ama maviyi sana karşı kullanıyor Nathan. Bununla savaşmalısın.”

Bir şimşek daha gönderdim. Çılgılık atarak geriye kaçtı. “Bana ne yapmam gerektiğini söyleme!”

“Ama Soul’un yaptığı da bu Nathan. Onun da sana ne yapman gerektiğini söylemesine izin verme.”

Soul bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu ama bu kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

Soul koluma dokunarak “Annalise her zamanki gibi yalanlarla ve dalaverelerle dolu Nathan,” dedi. “Ve bence aşırı ölçüde dikkat dağıtıcı. Eski zamanları anmak istediğine eminim. Daha sonra bunu yapabilirsin, sana söz veriyorum. Onu burada senin için güvende tutacağım.” Kolumdan tutarak beni kapıya yönlendirdi. “Gel benimle Nathan.”

“O sana ne yapman gerektiğini söylüyor Nathan,” diye bağırdı Annalise. “Ondan emir alma!”

Durdum. Soul kolumdan çekiyordu. Ne yapmam gerekti-

ğini bilemiyordum. Annalise zincirlerinin izin verdiği kadar parmaklıklara yaklaşmıştı. “Nathan. Ne benim ne de bir başkasının dediklerini yapmak zorundasın. Mavinin doğru olduğunu söylediği hiçbir şeyi yapma. Senin için doğru olanı yap. En derinlerinde doğru olduğunu bildiğini yap.”

“Gel benimle Nathan.” Soul kolumdan çekerek beni kafesten uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ona direnmek başımın ağrmasına neden oluyordu. Arkama dönüp Annalise’e baktığımda “Nathan lütfen!” diye bağırdı. “Maviye karşı koy! Ondan nefret et! Ondan da benden nefret ettiğin kadar nefret et!”

Annalise’den nefret ediyordum. Ama o anda Soul’dan da nefret ettiğimi hatırladım. Her şey çok karmaşıktı.

Annalise bağırmasına devam ediyordu. “İttifak’a ihanet edersen bütün arkadaşlarına ihanet etmiş olacaksın. Hepsi ölecek. Gabriel de ölecek.”

Bir kez daha Annalise’e döndüm.

“Onun adını ağzına alma!”

Soul koluma dokunduğunda kendimi elinden kurtarıp haykırdım. “Hayır!”

“Soul’un dediklerini yaparsan Gabriel ölecek. Onu işkenceden geçirip öldürecekler. Soul’un istediği bu. Soul, Gabriel’i öldürmek istiyor.”

Kafam çok karışmıştı. Ne yapacağımı kestiremiyor-dum. Ama mavi sıcak ve rahatlatıcıydı. Onunla nasıl savaşacağımı bilmiyordum. Kendi vücuduma güvenemiyor-dum. Yapabileceğim tek bir şey vardı. Bunu en başında yapmam gerekirdi. Bana yardım etmesi için diğer benliğimi çağırdım.

O da geldi.

* * *

adam, Soul, geriledi, bize bağıyordu, elinde silah vardı. bir kafes ve içinde bir kız vardı. Annalise. adamın, Soul'un üzerine yürüdük, bacaklarımız, boynumuz, sırtımız güçlüydü. pençelerimizi açtık, pençelerimizi hissedip dişlerimizi sıktık, vücudumuzda hoşlanmadığımız bir sıcaklık vardı, adam, Soul, konuşuyordu, dediklerini anlamıyorduk, yana kayarak bizden uzaklaşmaya çalıştı, elindeki anahtarla kafesin kapısını açtı, kafese girmemizi istiyordu.

kız, Annalise, hareket ediyordu, o da konuşuyordu, ama sessizce, yumuşak bir şekilde konuşuyordu, onun dediklerini de anlamıyorduk, kız bir tehdit değildi, kız kafese girmemizi istemiyordu.

adam, Soul, kapıyı açık tutuyordu, kapıya doğru gittik. adam silahı üzerimize doğrultmuştu, kafese girmeyecektik.

adam, Soul, bir daha bağırdı, koşarak boynuna atladık. havadayken silah sesini, çığılığı duyduk, adamın boğazına atladık, kanının tadını aldık, kemiklerinin kırıldığını duyduk. Soul arka arkaya ateş etti, ama boğazını bırakmadık, kanının, terinin tadını aldık, ve pençelerimizin arasında hareketsiz, ağır bir vücut kaldı.

Soul'un yere devrilen vücudundan yavaş bir şekilde kan süzölmeye başladı. insan halime geri dönmüştüm ve tabanca artık benim elimdeydi. Soul'un gözleri kırpışarak açıldı. Halen hayattaydı. Kendimi iyileştirerek maviden geriye kalan son parçaları da sistemimden attım. Zihnim açılmıştı ve kendimi iyileştirmenin rahatlığını yaşıyordum.

Soul'un halen gümüş kıvılcımlarla dolu gözleri üzerimdeydi. O da kendini iyileştiriyordu. Tabancayı şakağına dayadım ve "Öl artık," diyerek tetiği çektim.

Muhafızların birazdan geleceğini biliyordum. Silah seslerini duymuşlardı.

Annalise benimle konuşuyordu.

"Yaptığım şey için üzgünüm Nathan. Gerçekten üzgünüm."

Onu duymazdan gelmek istesem de bunu yapamıyor-dum. Silahı kaldırıp ona doğrulttum. Çok korkmuş gibi görünüyordu. Olması gereken de buydu. Ama geri adım atmadı. "Nathan üzgünüm. Canını yaktığımı biliyorum. Yaptığım şeyi düzeltebilmeyi isterdim. Bunu binlerce kez istedim ama bunu yapamam."

Silahı ona doğru tutmaya devam ettim. "Seni affetmiyorum Annalise. Babam öldü. Öldü, Annalise. Ittifak'ın birçok üyesi de öldü. Hepsi de senin yüzünden öldü."

"Ve bununla yaşamak zorundayım. Ama asla sana zarar vermek istemedim Nathan."

Odaya bir Avcı daldı, iyi bir nişancı olmasam da bu mesafeden ıskalamadım. Bu Avcı'nın ardından içeri giren eşi bana ateş etti. Onu da vurdu.

Bağrıışmaları duyabiliyordum. Çok daha fazla Avcı geliyordu.

"Burada kal," dedim Annalise'e. "Siper al. Belki öldürölmekten kurtulursun."

Soul'un ofisine girip Annalise'in kapısını kapattım. Şu anda onun hakkında düşünecek zamanım yoktu. Silahı yere attım. Görünmez olmayı düşündüm ama sanırım artık açık bir şekilde savaşmanın zamanı gelmişti. Bana hiçbir şekilde zarar veremeyeceklerini görmelerini isti-yoıdunu. Benden korkmalarını istiyordum. Burada ölecek kişinin ben olmadığını anlamalarını istiyordum.

Soul'un ofisine giren ilk Avcıların bana ateş etmesine izin verdim. Odada bir süre yalnızca silah sesi duyuldu. Kurşunların bana işlemediğini anlamaları için aradan biraz zaman geçmesi gerekti. Şimşek yollamaya başladım. İndirdiğim Avcıların üzerinden düşüp bana doğru yuvarlanan el bombalarından birini alıp geri fırlattım. Fırlattığım el bombası Avcıların üzerinde patlarken, ikinci bir bomba da sağ tarafımda patladı. Bombanın şiddetiyle yana savrulsam da ayakta kalmayı başardım. Ortalık sessizleştiği anda şimşek yollamaya devam ettim. Oda ses, ışık ve elektrikle dolmuştu. Muskanın güvenlik kozasının içinde korunuyordum. Bugüne dek olmadığı kadar güçlü şimşekler yolluyordum. Ve birdenbire şimşekleri kesip Soul'un ofisinden çıkarak koridora adım attım.

Koridordaki bir Avcı beni gördüğü anda ateş etti ve üzerine isabet eden şimşekle yere devrildi. Kendimi hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordum. Bu, Ledger'in bahsettiği Öz değildi. Artık sahip olduğum yeteneklere çok daha güçlü bir düzeyde erişim sağlıyordum. Bunun nedenini bilmesem de, zihnimi Annalise'den ve Soul'dan kurtardığımı biliyordum. Artık tek yapmam gereken yoluma çıkan herkesi öldürmektir. Ve onlar beni öldürmeye çalıştıkça daha da güçleniyordum. Enerjimi kaybetmenin aksine, daha da enerji kazanıyordum.

Meclis salonuna yöneldim. Karşıma çıkan Avcılar bana zarar veremeyeceklerini bilmiyorlardı. Ateş etti-

ler, el bombaları attılar. Ama şimşek yollamaya başladığımda geri çekilerek Meclis salonuna uzanan yolu açtılar. Salondaki Meclis üyeleri yana devirdikleri büyük bir masanın arkasında siper almıştı. Bazılarının elinde silah vardı. Bazıları ise yeteneklerini kullanıyordu. Biri alev gönderebiliyor; bir diğeri ise ağır nesnelere fırlatabiliyordu. Üzerime gelen Soul'un tahtıyla sandalyeler bana çarpmadan önce sekerek etrafa savruluyordu. Olduğum yerde durup bana bir şeyler fırlatmaları için onlara izin verdim. Ne yaparlarsa yapsınlar beni durduramayacaklarını görmelerini istiyordum.

“Teslim olun!” diye bağırdım. “Hemen teslim olun.”

Beş acemi askerle birlikte Celia arkamda belirdi. Silahlarını doğrultmuşlardı. “Dizlerinizin üzerine çökün!” diye bağırdı Celia.

“Soul öldü,” dedim Celia'ya dönerek. Celia da salondaki herkesin duyması için bunu yüksek sesle tekrarladı. İçeridekiler birer birer ellerini havaya kaldırmaya başladı. Aralarından birileri teslim olmaya karar verdikten sonra, ellerini kaldıranların sayısı hızla arttı. Annalise'in babasının ellerini kaldırdığını gördüğümde onu orada öldürebileceğimi düşündüm. Ona doğru giderek ayaklarına tükürdüm ve arkamı döndüm. Annalise'in babası ve diğer Meclis üyeleriyle Celia ilgilenecekti. Benim Jessica'yla Avcılara odaklanmam gerekiyordu.

Diğer odalardan silah ve patlama sesleri geliyordu. İttifak üyelerinin başlarına ciddi bir şey gelmemesi için zemin katı Avcılardan arındırmak zorundaydım. Ve kendi savaşçılarımızı vurmamak için şimşeklerimi yollarken çok dikkatli olmalıydım. Bütün koridorları kontrol ederek odadan odaya

geçtim. Çok fazla odası olan büyük bir binaydı. Çok fazla ateş sesi, çok fazla duman, çok fazla ceset vardı. Görünüşe göre Avcılar halen savaşmak istiyordu.

Gabriel'i görememiştim; bu beni tedirgin ediyordu. Beni gördüğü anda yanıma geleceğini biliyordum. Avcı kılığında olduğundan, bütün bu karmaşa içinde vurulmasından korkuyordum.

Greatorex ve üç acemiyle birlikte odaları ve odaları birbirine bağlayan ara pasajları kontrol etmeye başladık. Aynı zamanda öldürdüğümüzü sandığımız Avcıların gerçekten ölüp ölmediğine bakıyorduk. Zemin katın tamamen temizlendiğinden emin olmamız için aradan biraz zaman geçmesi gerekti. Acemilerden ikisi vurulmuştu. Biri yaralıydı ama diğeri ölmüştü. Greatorex'ten geride kalmalarını istedim. Önden ben gidecektim.

Birinci kat daha kolaydı. Burası alan olarak daha küçük olduğu gibi, kat planı da basitti. Kattaki bütün odaları kontrol ettim ve bu sürecin sonunda on Avcı daha öldürdüm. Arkadan gelen Greatorex'le acemiler ise cesetleri ve saklanılabilecek yerleri kontrol ettiler. Gabriel'i halen görememiştim ama bunu düşünmemeye çalışıyordum. Silah seslerini duyduğumda birinci katın en son odasmday-dım. Koridora çıktığımda katta üç Avcı olduğunu gördüm. Aralarından biri de beni görmüştü.

Jessica!

Bağırarak silahını bana doğrulttu. "Sen!"

Jessica ateş ederken ben de ona şimşek yolladım. Ama kaçmıştı. Odaların tamamının birbirlerine bağlı olduğunu bildiğimden, koridorda koşarak Jessica'nın girdiği odanın yanındaki odaya daldım. Onu göreceğimi sanıyor-

dum ama Jessica burada değildi. Bilmediğimiz bir başka çıkış olabilir miydi?

Silah seslerini duyduğum anda koridora çıktım. Merdivenin yakınında bir başka acemi İttifak askeri yerde yatıyordu. Greatorex'le diğerkleri ise bir odada siper almıştı.

Merdivenin yukarısında bir Avcı'nın bağırdığını duydum. "Geride kalın. Peşimizden gelirsiniz aranızdan daha fazla kişi ölecek. Elimizde rehineler var."

Bir kez daha Gabriel'in nerede olduğunu düşündüm. Ama şu anda bunu düşünmemem gerektiğini biliyordum. "Yukarı çıkmam lazım," dedim Greatorex'e.

"Sana zarar veremezler ama rehineleri öldürebilirler." "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Başımı iki yana salladı.

"Birkaçının da bu kattaki odalarda olduğunu sanıyorum. Jessica'yla iki Avcı. Siz de onlara bakın."

Görünmez olup basamakları çıkmaya başladım.

Bir üst kattaki ilk odada bir grup Avcı vardı. Kaç kişi olduklarından emin değildim ama bir rehineyi

kapı eşiğine dikmişlerdi. Bu kişi Gabriel değil, Adele'di. Kızın kafasına iki silah birden dayanmış, boynuna da ince bir ip dolanmıştı. İpin geçtiği noktada teninin metalimsi bir parlaklık taşıdığını fark ettim.

Görünmez olmama rağmen Adele'i kurtarmaya kalktığım takdirde onu vururlardı.

Avcılarla konuşmam gerekiyordu.

Görünür duruma geçtiğim anda ateş sesleriyle bağış-malar bir kez daha başladı. Sahanlıkta, olduğum yerde durup bekledim. En sonunda ateş sesleri kesildi ve kata sessizlik hâkim oldu.

“Bana zarar veremezsiniz,” diye bağırdım. “Bina İttifak askerleriyle dolu. En iyi seçeneğiniz teslim olmak. Elinizdeki rehineyi öldürürseniz hepinizi öldürürüm. Bütün bunların sonunda burada hayatta kalacak tek kişi ben olurum.”

Önce alınma, ardından göğsüme birer kurşunun çarptığını hissettim. “Soul'la Wallend öldü. Cadı şişelerini yok ettiğinden, artık görünmez olamazsınız. Ama sanırım bunu çoktan anlamışsınızdır. Artık kaybettiğinizi kabullenmeniz gerekiyor.”

Alınma bir kurşun daha çarptı.

“Bunun sizin için sinir bozucu olduğunu biliyorum ama bana zarar veremezsiniz. Teslim olun. Hemen. Rehineyi serbest bırakın.”

“Teslim olmayacağız. Buradan gidiyoruz. Gitmemize izin verirsen bu rehineyi ya da diğerini öldürmeyiz. Bize saldırırsan ölürlersin.”

Ve diğer rehineyi Adele'in yanına ittiler. Üzerinde kapkara Avcı üniforması olsa da, artık kendisi gibi görünüyordu. Öne düşen saçları yüzünün bir kısmını kapatmıştı; bir kulağından yanağına doğru kan akıyordu. Onun da kafasına bir silah namlusu dayanmış, Adele gibi onun da boynuna ince bir ip dolanmıştı. Arkasındaki Avcı onu kendine siper etmişti. Bana baktığında, onu kurtarmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Eğer gerçekten oysa.

“Konuş benimle Gabrielledim. “Gerçekten sen olduğunu bana kanıtla.”

Sırtını arkasındaki Avcı'ya dayayıp bana baktı. Sesi boğuk olduğundan onu zar zor anlayabildim. “Uzun zamandır yoktun. Kayıp mı oldun?” Asıl kendisi kaybolmuş

gibiydi. Bilincini kaybetmemek için direniyordu sanki.

“Kaybolmadım, yaralıyım,” dedim. Ama kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum.

“Bir geçitten geçeceğiz,” diye bağırdı Avcılardan biri. “Herhangi bir hamlede bulunacak, aramızdan birinin canını yakacak olursan rehineri vururuz. Hep birlikte geçitten geçeceğiz; rehiner de bizimle gelecek. Peşimizden gelersen onları öldürürüz.”

Avcılar koridora çıktığında sekiz kişi olduklarını gördüm. Rehineri araya alarak gerilemeye

başladılar.

Herhangi bir şey yapabilmek için deliriyordum. Gab-riel'in kafasına silah dayamışlardı. Silahı tutan Avcı'nın parmağı birazcık titrediği anda Gabriel ölürdü. Zamanı durdurmak zorundaydım. Ancak o zaman Gabriel'le Adele'e zarar gelmeden Avcıları ayıklayabilirdim.

Odaklanmalıydım. Ellerimi ovup hareketsizliğe odaklandım. Ama Gabriel ve kafasına dayanmış silahtan başka bir şey göremiyordum. Avcılar bağıyordu. "Bir şey yapıyor! Ne yapıyor?" Koridorun en ucundaki odaya kadar gerilemişlerdi. Zamanı durduracak kadar odaklanamıyordum ama görünmez olup koridoru koşarak aşabilirdim. Girdikleri odanın karşı duvarı kitap raflarıyla doluydu. Avcılardan ikisi geçitte kaybolmuştu bile. Bir kez daha odaklanmaya çalışarak ellerimi ovup hareketsizliği düşündüm ama gözlerim halen Avcılardaydı. Arkadaki iki Avcı daha geçitte kayboldu. Geriye yalnızca iki Avcı kalmıştı. Biri Gabriel'i, diğeri Adele'i tutuyordu.

Ellerimi ovmaya devam ettim. Hareketsizliğe odaklanmaya çalıştım. Sakinleştirdim, nefesimi verdim. Olmuyordu. Odaklanamıyordum. Bu şekilde yapamazdım.

Gabriel'i tutan Avcı geçide uzanmak üzereydi. Artık riske girmek zorundaydım. Görünmez olup Avcı'ya doğru koştum ve elindeki silaha vurarak Gabriel'den uzaklaştırdım. Silah yana fırlarken, Fairborn'u Avcı'nın boynuna sapladım. Aynı anda Adele'i tutan Avcı'ya da bir şimşek yolladım. Gabriel yere düşmüştü. Hayattaydı. Boynundaki ipi kestiğimde soluk almaya çalıştı. Adele'e baktım. Kız da, onu tutan Avcı da baygındı.

Gabriel'in boynu ip yüzünden kızarmıştı. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Vuruldu," dedi.

"Ne?" Ceketini yırtarak açtım. Gömleği kana bulanmıştı.

"Kendini iyileştirebiliyor musun?"

"Deniyorum."

"Greatorex, Arran'a ihtiyacımız var!" diye bağırdım. Greatorex'in beni duyabileceğinden emin değildim ama Gabriel'i bir saniye olsun bırakmak istemiyordum. "Gre-atorex!" diye bağırdım bir kez daha. "Arran'ı bulun!" Gabriel'e dönerek gömleğini açtım. Çok fazla kan olsa da yarası çok kötü görünmüyordu. Uzun ama derin olmayan bir yaraydı. Kurşun da vücudunda değildi.

"iyileşeceksin. Sıyırmış. Kurşun vücudunda değil. Yalnızca biraz Avcı zehri."

"Yaşayacak mıyım?"

"Elbette." Hissettiğim rahatlama ile titremeye başlamıştım. Gabriel'in halen yardıma ihtiyacı vardı ama bu zehir onu öldürmezdi.

"Greatorex! Arran'ı buraya getirin! Hemen!" diye bağırdım çıkarabildiğim en yüksek sesle.

Yanıt gelmiyordu. Bir süre kulak kabarttıktan sonra

bir kez daha bağırarak üzereyken, koridordan gelen silah seslerini duydum.

Adele ayağa kalkmıştı. Gerçi biraz sendeliyordu. Silah sesleri kesildi.

Gabriel doğrulmaya çalışırken “Durumum o kadar kötü değil,” dedi.

“Adele gidip Arran’ı bulabilir. Sen yalnızca uzan. Gre-atorex gelmezse Adele’i göndereceğim.”

“Bana mı seslendin?” Bu Arran’ın sesiydi. Sırtım kapıya dönüktü; Arran içeri girerken dönerek ona baktım. Gözleri endişe doluydu. Ama üzerinde Avcıların siyah üniforması olduğunu fark ettim. Birdenbire arkasına sakladığı elini çıkardı ve Adele’in arkasına geçerek bana ateş etti.

Jessica!

Şimşek gönderdim. Arada kalan Adele hızla kendini sola atarken Jessica’ya ateş etti. Odaya iki Avcı daha daldı. Soluk soluğa kalmışlardı ve gelişi güzel ateş ediyorlardı. Geçide girmek istiyorlardı. Gabriel’i korumaya çalışırken, Jessica’ya bir şimşek daha gönderdim. Jessica yere düşerken, Avcılardan biri geçitte kayboldu. Diğeri ise -son Avcı- son anda öndekinin çizmesini yakalamayı başardı. İkisi de yok oldu. Jessica yerdeydi. Ona şimşek göndermeme rağmen ateş etmeye devam ediyordu. Göğsümde oluşan baskıyı hissettiğimde Gabriel’i korumak için önüne geçtim. Aynı anda ardı ardına birkaç şimşek daha gönderdim. Jessica yeniden ateş ettiğinde kurşunların omzuma değdiğini hissettim. Üzerine isabet eden şimşekler yüzünden Jessica alev almıştı. Kıyafetlerinden ve saçlarından duman yükseliyordu. Bir süre sonra Arran’dan kendi görünümüne geçti ve kıpırtısız kaldı.

Adele ayağa kalktı, iyi görünüyordu.

“Nathan,” dedi Gabriel yumuşak bir sesle. Ona döndüm.

Yattığı yerden bana bakıyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde, çatışmada onu koruyamadığımı fark ettim. Vücudundan kan boşalıyordu. Jessica’nın kurşunları benden sekerek Gabriel’in göğsüne girmişti. Arran’a, gerçek Arran’ı- ma bağırıktan sonra Gabriel’e kendini iyileştirmesini söyledim. Arran gelene dek Gabriel’in bunu yapması gerekiyordu. Arran zamanında gelebilirse Gabriel iyileşirdi. Gözleri halen açıktı; bana bakıyordu. Ona doğru eğilip iyileşeceğini, Arran’ın gelmek üzere olduğunu söyledim. “Yapamam...” diye mırıldandı. Bunu yapabileceğini, bunu yapmak zorunda olduğunu, Arran’ın az sonra geleceğini söyledim. Gözleri artık odaklanamıyordu. Etrafında kan gölü oluşmuştu. Beni bırakmamasını, buna dayanamayacağımı, bunu bildiğini söyledim. Parmaklarımı parmaklarına geçirerek elini sımsıkı tuttum ama buna karşılık veremedi. Açık gözlerinde altından kıvılcımlar dönmeye devam ediyordu. Ama yavaşlıyorlardı. Bir kez daha Arran’a bağırardım.

En sonunda Arran yanımıza geldi. Gabriel’in göğsü kan içindeydi. Arran, kurşunları çıkarması gerektiğini söyledi. Ben Gabriele bunun uzun sürmeyeceğini, çok yakında iyileşeceğini söylerken, Arran Gabriel’in göğsünü yarıp parmaklarını vücudunun içine soktu. Gabriel geri çekilmeye bile çalışmadı. Ama gözlerindeki kıvılcımlar artık çok daha yavaş dönüyordu. Ölmemesi için ona

bağırıyor, çığlıklar atıyordum. Arran kurşunlardan birini çıkardıktan sonra, Gabriel'in göğsünün bir başka noktasını deldi. Bu defa Gabriel'den acı dolu bir ses çıktı. Adımı

söylemişti. Bana bakarken gözlerindeki altın kıvılcımlar yavaşlamaya devam etti. Arran kurşunu bulamadığını ve bulsa bile, Gabriel'in göğsünde bir kurşun daha olduğunu söyledi.

Zamanı durdurmak zorundaydım. Zamanı durdurabilirsem, Arran kurşunu çıkarabilirdi. Bir kez daha ellerimi ovarak hareketsizliği düşündüm ama hiçbir şey olmadı, işe yaramıyordu. Bir daha denedim. Hiçliği, hareketsizliği düşündüm. Bunu yapmalıydım. Sakinleşip bunu yapmak zorundaydım. Ellerimi ovarak hareketsizliğe, hiçliğe odaklandım. Birdenbire etrafım sessizleşti. Her şey hareketsizdi. Ama Arran da hareketsizdi. Onu büyüünün etkisinden nasıl çıkarabileceğimi bilmiyordum. Kurşunu nasıl çıkaracağımı da bilmiyordum. Gabriel'in gözlerine baktığımda, geriye yalnızca iki kıvılcım kaldığını gördüm. Belli belirsiz olsalar da halen oradaydılar. Gabriel'e onu sevdiğimi, ona ihtiyacım olduğunu söyleyip sarıldım. Onu öptüm. Zamanı daha uzun süre durduramazdım. Bir kez daha onu öptüm. Zaman yeniden akmaya başladı. Gabriel bana bakarken, gözlerindeki son kıvılcımlar da sönerek yok oldu.

tepeden atlayış

Galler'deydik. Arran da yanımızdaydı. Zamanının çoğunu iksir yaparak, geri kalan zamanımı ise bana bu iksirleri içirmeye çalışarak geçiriyordu. İksirlerin beni sakınleştirip uyumama yardımcı olacağını söylese de, tek istediğim Gabrielie birlikte olmaktı. Gabriel yanımdayken sakindim; uykuya ihtiyacım yoktu. Gabriel zamanını yüzerek, tırmanarak geçiriyordu; uyuduğum takdirde onunla olamazdım. Bugün hava güneşliydi; Gabriel'e bahsettiğim küçük gölün kıyısındaki çimenlerde, güneşin altında oturuyordum. Gabriel yüzüyordu. Burayı sevmişti. Burası güzel bir yerdi. Hava çok sıcak değildi belki ama bahar gelmek üzereydi. Arran ve Gabrielie birlikte buraya geleli iki gün olmuştu. Arran çadırda uyuyordu. Bence, babam gibi çalılardan bir in yapmıştım. Gabriel'le birlikte ateş yakıyorduk; koyun postumuz vardı. Güzeldi. Zamanında babamın dediği gibi, görüldüğü kadar yoksul bir hayat değildi. Artık çalıları hiç olmadığı kadar hızlı büyütebiliyordum. İni birkaç dakikada hazırlamıştım. İstediğimde babamın bütün yeteneklerini kolaylıkla kullanabileceğimi biliyordum

ama bir daha şimşek yeteneğini kullanmak istemiyordum. Ya da alevleri. Bunun için ne kadar zaman gerekirse gereksin, ateşi kibritle yakıyordum. Gabriel buna gülüyordu. Gabriel her zaman gülüyordu.

Çimenlerin üzerinde oturmuş Gabriel'i izliyordum. Gölün karşı kıyısında kayadan bir duvar vardı. Sudan çıkıp kayaya tırmandı. Bence bana hava atmaya çalışıyordu. Ama onu izlemeyi seviyordum.

Gabriel'e bakarken titremeye başladım. Ellerimi cebime attığımda bir taş buldum. Taşı çıkardığımda, bunun Annalise'in beyaz taşı olduğunu gördüm.

Annalise'e ne yapmam, onu nasıl cezalandırmam gerektiğini düşündüğüm ayların ardından, aklıma gelen hiçbir şey doğru görünmemişti. Benim yerimde babam olsaydı onu hiç düşünmeden öldüreceğini biliyordum ama Marcus, benim bunu neden yapamadığımı anlardı. Babamı seviyor, Annalise'den ise nefret ediyordum. Ama gene de onu öldürememişim.

Celia'yla Bob, Clay ve Annalise'den bütün gerçekleri öğrendiler. Annalise hiçbir zaman casus

olmamıştı. Gerçi onu casus olarak kullanmak istemişlerdi ama Annalise bunu reddetmişti. Clay, Cenevre'deki apartman dairesinin adresini Oscar adındaki bir Melez'den öğrenmişti. Ardından geçitleri saptayabilen bir Avcı'nın yardımıyla ve biraz da talihle Mercury'nin kulübesine ulaşmışlardı. Bunun Annalise'le ilgisi yoktu.

Gabriel kayalığın tepesine ulaşmak üzereydi. Tırmanmayı sevdiği küçük bir çıkıntıya yönelmişti. Cebimden çıkardığım beyaz taşı bütün gücümle fırlattım ve suya girişini izledim.

Gabriel tepeye ulaştı. Bana el salladığında ben de ona el salladım. Çıkıntının ucundan aşağı baktı ve dengesini kaybederek düşmek üzereymiş gibi hareketler yaptı. Ama çıkıntıdan boşluğa adımını attığı anda düşüşünü güzel bir dalışa çevirerek suya girdi. Kesinlike bana hava atıyordu. Gözlerimi üzerinden bir an olsun ayırmak istemiyordum. Su yüzeyine çıktığında kayalık tepeye doğru yüzmeye başladı. Sanırım bunu bir daha yapacaktı.

“Birileri geliyor,” dedi Arran. Gelenlerin kim olabileceğine ya da bizden ne istediklerine dair hiçbir şey düşünemedim. Kaçmamız mı, yoksa önce Gabriel'e seslenmemiz mi gerekiyordu? Arran bana yaklaştı. “Panik yapma. Her şey yolunda. Sanırım gelen Adele. Yanında biri var.” Arran koluma dokunduğunda önce ona baktım, sonra arkama döndüm. Vadinin aşağısında, halen epey uzaktaydılar.

“Adele'in yanındaki kişi Ledger,” dedim Arran'a. Ledger'la Adele'den başka hiç kimseyi göremiyordum.

Yaklaşırlarken ben yeniden normal bir şekilde nefes almaya başlamıştım ve Gabriel de yanımda oturuyordu.

Aramızdaki mesafe iyice kısaldığında Arran ayağa kalktı ama ben Gabriel'in yanında oturmaya devam ettim. Bir şeylerden konuştular ama onları dinlemeye yeltenmedim. Bir süre sonra Ledger yanımıza oturdu. Onunla ilk karşılaşmamızda olduğu gibiydi. Karşımda aynı genç çocuk vardı.

“Gabriel için üzgünüm,” dedi.

Başımı iki yana salladım çünkü bu doğru değildi. “Bu doğru değil,” dedim. Arran da yanıma gelmişti. “Sakinleşmeye çalış Nathan.”

“Gabriel benden her zaman sakin olmamı ister,” dedim Ledger'a.

Gabriel'e döndüm. Ama gitmişti. “Gabriel nereye gitti?” Arran içmem için bir iksir verdi. Ama bunu istemediğimden iksiri yere döktüm. Tek istediğim Gabriel'i bulmaktı. Sakin olmam gerektiğini biliyordum. Yoksa Arran bir kez daha bana iksir içirmeye çalışacaktı. O zaman kendimi yorgun hissediyordum. İksir içtiğimde Gabriel'i göremiyordum.

Normal görünmeye çalışarak Arran'ın gözlerinin içine baktım.

“Seni bir kez daha görmek istedim Nathan,” dedi Ledger. “Şişeyi yok ettim. Parmağını sana geri vereceğimi söylemişim.”

“Güzel,” dedi Arran.

Gabriel'e bakınmamak için kendimi tutmam gerekiyordu. Sanırım gene yüzmeye gitmişti. Arran'la Ledger parmağımdan konuşmaya devam ettiler. "Celia'yı gördüm," dedi Adele. "İşleri yoluna koymaya çalışıyor. Gerçekler ve Uzlaşma Meclisi'ni kuruyorlar."

Arran güzel bir gelişme olduğunu söylese de, bunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Celia kaçak durumda birkaç Avcı olduğunu ama çoğunun kontrol altına alındığını söyledi. Yeni yönetim doğru düzgün çalışmaya başlayana dek Meclis'in başında Celia olacak. Yeni Avcı İttifakı'nın başına ise Greatorex geçmiş. Bu küçük ölçekli bir örgüt olacakmış ve en başında düşünüldüğü şekilde, polis gücü olarak çalışacaklarmış. Ayrıca Kara Cadılarla Melezlerin de İttifak'ta olmasına izin verilecekmiş."

"Celia artık yola çıkmanız gerektiğini söyledi," diye ekledi Adele. "Nathan için bir yer bulmuş. Galler onun için uygun değil. Halen Nathan'a zarar vermek isteyecek birileri olabilir. Onu burada bulmak çok kolay." "Gideceğiz," dedi Arran. "Çok yakında."

Ledger dizlerinin üzerine çökerek bana yaklaştı. "Burada olmamın asıl nedeni, Nathan, benimle birlikte gelmen için seni ikna etmek."

Buna ne söyleyebileceğime dair aklıma hiçbir şey gelmedi. Elbette onunla gitmeyecektim.

"Bu fikri düşünebilirsin Nathan," dedi Arran.

Bu fikri düşünmek istemiyordum.

"Şu anda doğru zaman değil," dedi Ledger. "Bunu anlıyorum ama kapımın her zaman size açık olduğunu bilmenizi istiyorum."

"Teşekkürler," dedi Arran.

Ledger uzanarak elimi tuttu. Eli serindi. "Nathan, ihtiyacın olduğunda toprak sana yardımcı olacak."

Artık onları dinlemiyordum. Gabriel'in kayalığın dibinde olduğunu gördüm. Sudan çıkmıştı. Bir kez daha tepeye tırmanıp suya atlayacaktı ve bu atlayışı da çok güzel olacaktı.

Ertesi gün Galler'den ayrıldık. Trenle Fransa'ya, ardından başka bir yere gittik. Gabriel, Avustralya'ya giderek Nesbitt'i ziyaret etmemiz gerektiğini söylüyordu. Bundan bahsettiğimde, Arran elimi tutup "Gabriel öldü Nathan," dedi. "Artık bunu kabullenmen gerek." Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Gabriel yanımdaydı. Parmaklarının ucuyla elimi okşuyordu.

son

Artık burada yaşıyordum. Yalnızdım. Çok daha iyiydim. En azından Arran böyle diyordu ama ben o kadar emin değildim. Gabriel nehrin kıyısından yirmi metre kadar yukarıda, çayırın başladığı noktada yatıyordu. Burayı sevmişti. Güneye dönük, korunaklı bir noktaydı. Mezarı kazmaya çok zaman harcadım; derin bir mezar açtım. Ağırdı ama beklediğim kadar uzun boylu değildi. Onu mezarına itinayla götürmek için elimden geleni yapsam da, sürüklemek zorunda kaldığım da oldu. Gabriel sürüklenmemeliydi. Gabriel bir deliğin içinde olmamalıydı. Ona verdiğim yüzük halen parmağındaydı. Yüzük sonsuza dek onun olacaktı.

Bir süre onunla oturup neler olduğundan bahsettim. Yüksek sesle konuşmuyordum; bu bana tuhaf, gürültülü, doğal değilmiş gibi geliyordu. Bunun üzerine düşündüğümde bir süredir, belki de aylardır yüksek sesle konuşmadığımı fark ettim. Denediğimde sesim boğuk çıktı. Gabriel'e olan biten üzerine düşüncelerimden bahsettim. Bahsettiklerim çoğunlukla gökyüzünün mavi mi yoksa

gri mi olduğu, nehrin her geçen gün nasıl hızlandığı ya da daha berrak olduğu üzerineydi. Ona bir su sıçanıyla bir susamuru ailesi gördüğümü söyledim. Kendi hakkımda pek konuşmadım. O zaten beni tanıyordu. O her zaman beni benden daha iyi tanımişti.

Bunu özledim. Beni tanımasını, bilmesini. Onunla ilgili her şeyi çok özledim. Bana bakışını, diğer insanlara bakışını, gülümseyişini, kahkahalarını, yürüyüşünü, duruşunu. Bana takılmasını, benimle dalga geçmesini. Şiir okuyuşunu. Konuşmasını. Ona yaklaşırken başını kaldırıp bana baktığını, beni gördüğünde gülümseyişini bir daha göremeyecektim. Bana iyi olup olmadığımı sorduğunu bir daha asla duyamayacaktım. Ona dokunamayacaktım. Bir daha bana sarılamayacak, beni öpemeyecek, benimle konuşamayacak, beni güldüremeyecekti. Bu düşünceler benim için çok fazlaydı. Hayvana dönüştüm. En azından hayvan benliğimdeyken Gabriel'i ve insani olan her şeyi unutuyor; yalnızca yaşıyor, karnımı doyuruyor, nefes alıyordum. Ama sonunda en derinlerimden gelen bir dürtüyle gene insana dönüşmek, gene Gabriel'i düşünmek istiyordum. Çünkü ancak o zaman, bu yalnızca kafamın içinde olsa bile, onun bir yerlerde hayatta olduğunu hissedebiliyordum.

Kâbuslar geri döndü. Genellikle Jessica'yı görüyordum. Silahını önce bana doğrultuyor, ardından Gabriel'e çevirip onu vuruyordu. Bunu yapmaması için çılgınlık atarken uyanıyordum. Gabriel ölmesine rağmen, halen kâbuslarımda onun öldüğünü görüyordum. Bu her seferinde beni şoka sokuyordu.

Gabriel'e bunlardan bahsetmedim. Ona hayvana dö-

nüştüğüm, bir kartal olduğum zamanları anlattım. En iyisi buydu. Balık da olabiliyordum. Ama bu tuhaf bir his verdiğinden şu ana dek yalnızca iki kere yapmıştım, ikinci seferi yalnızca balık olmaktan korkmadığımı kendime kanıtlamak için yapmıştım ama belki de korkuyordum. Çünkü bunu bir daha yapmamıştım.

Buraya gelmemin üzerinden çok zaman geçti. Gabriel'in mezarı çimlerle kaplandı. Mezarının başında bir ağacın büyümesini istiyordum.

Meşe ya da fındık ağacı.

Bir keresinde, halen eğitimde olduğumuz Ittifak'ın ilk günlerinde, Greatorex'le findık ağaçlarının arasına saklanmıştık. Acemilerin izlerimizi takip ederek bizi bulup saldırıya geçmesi gerekiyordu. Bunu yapmaları çok zaman aldı. Greatorex'le ağaçların arasında durup etrafımızı dinleyerek bekledik, iki sincap etrafımızdaki ağaçlarda koşturuyordu.

Sonunda acemilerden biri izimizi buldu. Yaklaştıklarını duyabiliyorduk. Yaptıkları işte iyi değillerdi. Acemiler neredeyse tepemize binmek üzereyken ve biz de saldırmaya hazırlanırken Greatorex, "Hazır mısın?" der gibi bana baktı. O anda sincaplardan biri bacağımdan omzuma tırmandı ve saçlarımı çekip ağaçlardan birine sıçradı. Bunu gören Greatorex kahkahalarla gülmeye başladı. Neredeyse yerimizi açık edecekti. Elbette acemileri alt ettik. Kampa geri dönerken Greatorex bana ağaç görünümünü alıp alamayacağımı sordu. Şaka yapıyordu. "Bu konuda doğal bir yeteneğin var," dedi.

Buna yanıt vermedim.

"Bu konuyu düşündüğünü görüyorum," dedi. "Gerçekten de ağaca dönüşebilir misin?"

"Hayvanlara dönüşebiliyorum; bunu biliyorsun."

"Ama ağaçlar da hayvanlar gibi canlı. Yani belki de...?" Gecelerin tamamında ve gündüzlerin büyük kısmında, avlanmadığım zamanlarda Gabriel'in mezarının üzerine uzanıyordum. Bazen ağaçların mutlu olup olmadığını, toprağın derinlerine inen köklerini, toprağın kendisini, hayatı düşünüyordum. Belki de en mutlusu ağaçlardı. Belki benim köklerim de toprağın derinlerine yayılıp Gabriel'i bulabilirdi. O zaman ben de mutlu olurum. Bir şekilde onun vücudu da bana ulaşmanın bir yolunu bulabilir ve Gabriel'e ait olan bir şeyler benim içimde de olabilirdi. Kalbimden ve Gabriel'in elinden geçerek toprağa giren kazığı düşünüyordum. Kenetlendiğimiz o anlar mükemmeldi.

Ziyaretime geldiler. Arran'la Adele. Bana yiyecek (reçel, fıstık ezmesi, meyve) ve kıyafet (iki kot pantolon, iki tişört, bir de ceket) getirdiler. Ceket biraz büyüktü ama sorun değildi.

Arran iyi görünüyordu. Çok yakışıklı bir erkek olmuştu. Halen çok nazikti. Geldiklerinde, Arran sevdiğim gülümsemelerinden biriyle bana baktı ve sarılmak istiyormuş gibi yaklaştı. Bunun nedenini anlamasam da paniğe kapıldım. Arran buradayken paniğe kapılmamam gerekirdi. Neden bunu yaptığımı bilmiyordum. Gabriel öldüğünde Arran'm bana verdiği iksirleri düşündüm, iksir istemiyordum; Gabriel'i istiyordum. Elimin Fairborn'a kaydığını fark ettim. Arran olduğu yerde durdu; Adele'in kafası karışmış gibiydi. Onlara asla zarar vermezdim; bu

yalnızca kendiliğinden bir tepkiydi. Sakinleşmem gerektiğini biliyordum. Çoğu zaman sakindim.

Arran bana nerede yaşadığımı sordu. Bir önceki gelişinde de bunu sormuştu. Sanırım benim için endişeleniyordu.

inim Gabriel'in mezarına yakındı. Ne yağmurun ne de rüzgârın içeri giremeyeceği kadar sık çalılardan bir in yapmıştım kendime. Yağmur yağdığında içeride kalıp ateş yakıyordum ama çoğu gece dışarıda uyuyordum. Ateşi inin ikinci giriş-çıkış noktasına yakın bir yerde yakıyordum. Kaçmak için üç tünelim vardı. Biri kısa, diğer ikisi çok uzundu. Ana giriş-çıkış noktası ise daha geniştir.

“Bize nerede yaşadığını söyler misin Nathan?” dedi Arran bir kez daha.

“Hayır.” Bu konunun kapanmasını istiyordum. Çekip gitmelerini istiyordum. Ama gitmediler. Bana kendi dünyalarında neler olduğunu anlattılar. Yeni kurulan Birleşik Cadı Meclisi, Ak, Kara ve Melezlerden oluşuyordu. Artık çok daha küçük bir örgüt olan yeni Avcı ittifakı, polis gücü gibi çalışıyordu. Faaliyetlerini Meclis’e raporlamak zorundaydılar. Avcı ittifakı Kara Cadılara da açıldı ama şu ana dek tek bir Kara Cadı bile katılmamıştı. Arran sonunda bir Kara Cadı’nın katılacağını düşünüyordu. Avcı İttifakı’nda üç Melez vardı. Liderleriyse Greatorex’ti. Artık güney Fransa’da yaşayan Bob yeniden resim yapmaya başlamıştı. Nesbitt evlenmişti. Onlara hiçbir şey sormasam da bana anlattılar.

Araya uzun bir sessizlik girdi. Nesbitt’e sinirlendiğim ve Gabriel’in aramıza girdiği günü hatırladım. Fairborn elimdeydi ve Gabriel, Nesbitt’e gitmesini söylemişti. Bunun nerede gerçekleştiğinden emin değildim. Küçük bir kaledeydi sanırım. Gabriel yeteneğine geri kavuşmadan önceydi. Kendi yeteneğimi kontrol etmeyi öğrenmemden de önceydi. Saçlarımda kan ve hayvan parçaları vardı. Gabriel bana sokularak saçlarıma dokunmuştu.

“Annalise hakkında da haberlerimiz var,” dedi Arran.

Onu neredeyse unutmuşum. Bir şey demeden ağaçlara bakarak bekledim. Ağaçların rüzgârda sallanmasını ve güneşin sıcaklığını toplamalarını izledim.

“Evleniyor.”

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için Arran’a baktım. “Adamın adı Ben. Bir fersiz.”

Annalise’in bu adamı ne kadar zamandır tanıdığını merak ettim. Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyordum. Gabriel’in ölümünün üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Ellerime bakıp ne kadar yaşlı göründüklerini düşündüm. Arran yaşlanmış görünmüyordu.

“Ben bir Amerikalı. New York’ta tanışmışlar. Annalise cezasını çektikten sonra oraya taşındı. Bir yıl hapiste kaldı.” Arran duraksadı. Bu ceza konusunda ne düşündüğümü merak ettiğini biliyordum. Ama nasıl bir ceza çektiği umrumda değildi. Annalise umrumda değildi. Arran devam etti. “Annalise bize önümüzdeki eylül ayında evleneceklerini söyledi. Hiçbirimiz katılmayacağız. Bir fersiz töreni olacak. Cadı yok.”

Ağaçlarla nehre bakarken, okuldan sonra Annalise’in gelmesini beklediğim kaya çıkıntısını hatırladım. Onunla evlenmeyi, hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi nasıl hayal ettiğimi, imkânsız olduğunu bilmeme rağmen bunu hayal etmenin beni nasıl mutlu ettiğini. Annalise’le birlikte burası gibi bir yerde yaşayacağımızı düşünüyordum. Bir nehrin kıyısında, burası gibi güzel bir yerde son-
suza dek mutlu olacaktık. Şimdiyse Annalise New York’ta bir fersizle yaşıyordu.

“New York’a gitmişim,” dedim Arran’a. “Gabriel’le birlikte. Tren istasyonuna yürümüştük.” Gabriel’in beni bir ara sokağa sokup sarıldığını, öptüğünü hatırladım. İstasyonda treni beklerken bana ailesinden bahsetmişti. Onu dinlerken küçük şeker paketlerini parçalıyordum. Gergindim.

Ledger'la buluşacağım için çok gergindim ve Gabriel bunun farkındaydı. Sessiz olduğumda elini elimin üzerinde hissedebiliyordum.

Arran kotunun cebinden bir kâğıt çıkardı. “Annalise bana düğünüyle ilgili bu mektubu gönderdi. Sana bahsetmem gereken başka bir şey var.”

Başımı kaldırıp Arran'a bakarak “Gabriel'le New York'a gitmişim ” dedim. “Trene binmiştik.”

“Evet, bunu biliyorum Nathan. Ama seninle başka bir konuda konuşmam gerekiyor.” Arran bana yaklaştığında, elimi tutmak ya da onun gibi bir şey yapmak istediğini anlasam da kıpırdamadım. “Bence buradan gitmelisiniz,” dedim. “Çok geçmeden hava kararacak.”

“Nathan, Annalise'le ilgili bir şeyden bahsetmem gerekiyor.”

“Artık gitmelisiniz. Çok geçmeden hava kararacak. Sen yavaşsın. Karanlıkta yolunuzu bulamazsınız.” “Annalise'in bir bebeği oldu. Bir erkek.”

“Gitmelisiniz.”

“Babası sensin.”

“Arran lütfen.”

“Adı Edge.”

Başımı iki yana salladım. Edge, babamın ailesinin adıydı. Aynı zamanda, Annalise'le buluştuğumuz tepenin adı da Edge'di.

“Annalise hapisteyken bebeğini görmesine müsaade edilmedi. Ama bebeği artık onda. Oğluna senden bahsedeceğini söyledi. Oğlunun seni tanınmasını istiyor.”

Annalise'in bunu yapacağını da, oğlumun beni tanımamasının daha iyi olacağını da biliyordum. Ama oğlumun yerinde olsaydım ben de babamı tanımak isterdim.

“Ona benden bahsedebilir,” dedim. “Ona öldürdüğüm ve canını yaktığım insanlardan bahsedebilir. Benim yüzümden kimlerin öldüğünü anlatabilir. Ama ona, büyükbabasının da kendi yüzünden öldüğünü anlatmalı. Onun yüzünden babamı öldürmek zorunda kaldığımı. Onun yüzünden tam olarak ne yapmam gerektiğini.”

Arran başımı salladı. Bir süre konuşmadan oturduktan sonra “Altı ay sonra gene geleceğiz,” dedi. “Seni özlüyorum Nathan. Seni sürekli özlüyorum.”

Bana sarıldığında buna izin verdim. Ne Annalise'i ne de onunla ilgili herhangi bir şeyi düşünmek istiyordum. İstedğim, New York'taki istasyonda Gabriel'le olduğumuz zamanı, Gabriel'in parmaklarının ucuyla elimi nasıl okşadığını düşünmekti. Ne kadar nazik olduğunu hatırladım. Gözlerimi açtığımda hava kararmıştı. Arran'la Ade-le gitmişlerdi, izlerini takip ettim. Uzun bir yoldu ama sonunda onları gördüm. El ele tutuşmuş, yavaş adımlarla yürüyorlardı. Geride kaldım. Onlara

görünmedim. Tek istediğim yolu bulduklarından emin olmağıtı.

Arran'la Adele yılda iki kere beni görmeye geliyordu, ilkbaharda ve sonbaharda. Şu ana dek altı kez gelmişlerdi. Yan-

larında yiyecek, kıyafet ve çizim malzemeleri getiriyorlardı. Bana Birleşik Cadı Meclisi'nin nasıl çalıştığından, Meclis'e katılan Kara Cadılardan, sorunlarla nasıl başa çıkıldığından bahsediyorlardı. Oğlumla ilgili haberler de getiriyorlardı. Annalise, Arran'a mektuplar yazıyor, fotoğraflar gönderiyordu. Arran da fotoğrafları bana getiriyordu. Oğlumun, Edge'in bana benzediğini düşünüyordum. Aynı siyah saçlar ve koyu tene sahipti ama gözleri o kadar kara görünmüyordu. Fotoğraflarda her zaman gülümsüyordu; mutlu görünüyordu. Benimle tanıştığı takdirde bu gülümsemenin yüzünden silineceğini biliyordum. Marcus'u, çocukken onu görmeyi ne kadar istediğimi düşünüyordum. Ama ne zaman bunu düşünsem, onun kalbini yemek zorunda kaldığımı ve yaptığım diğer korkunç şeyleri hatırlıyordum. Oğlumun asla benim gibi hissetmesini istemiyordum.

Arran'la Adele'i görmeyi seviyordum. Sanırım artık onlarla doğru düzgün konuşmaya da başlamıştım. Arran çok daha iyi olduğumu söylese de, ben öyle hissetmiyordum. Yaşadığım her gün Gabriel'i özlüyordum. Gabriel'in bana ne dediğini hatırlıyordum. Yeteneğimi kullanmalıydım. Bunu yapmak iyi geliyordu. Çok sık hayvana dönüşüyordum. Vahşi bir köpek olarak aylar geçiriyor ve kendimi iyi hissediyordum. Son zamanlarda bir gün kadar sürelerle hayvana dönüşüyordum. Avlanıp karnımı doyuruyordum. Ama Gabriel'siz geçen her gün benim için ıstırap doluydu. Ledger'm bana dediği şeyi de hatırlıyordum. Toprağın bana yardımcı olabileceğini. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Öz'e ulaşabileceğimi; bu Öz'ün toprakta ve bende olduğunu biliyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama buna henüz zaman vardı.

* * *

Arran'm son ziyaretinin birkaç hafta sonrasında, başka bir ziyaretçim oldu. Aslında beni ziyarete gelmemişti. Birdenbire ortaya çıktı ve kendine lanet olası bir ahşap kulübe inşa etmeye başladı. Neyin peşinde olduğunu anında anladım. Ağaçları kesip, koca koca kütükleri buraya üzerinde geldiği devasa atla kulübeyi inşa edeceği yere taşıyordu. Onu taşıyacak atın elbette büyük olması gerekiyordu.

Uzaktan onu izlerken, kendisini izlediğimin farkında olup olmadığını merak ediyordum. Onu tanıdığım kadarıyla, ilk andan itibaren bunun farkında olduğunu sanıyordum. Halen aynı şekilde, cüssesine göre uçarcasına, adeta bir dansçı gibi hareket ediyordu.

Bir ay içinde kulübenin inşasında epey ilerledi. Büyük bir kulübe olmayacaktı ama zaten orada bir tek kendisi yaşayacaktı. Sanırım iki odalı bir kulübe olacaktı. Her akşam kulübesinin önünde bir şeyler pişiriyordu. Yanında bir sürü konservelemiş ve paketler içinde yiyecek getirmişti. Galiba kulübe inşa etmek yeterince zamanını aldığından, bir de avlanmakla, balık tutmakla filan uğraşmak istemiyordu.

Onunla henüz konuşmadım. Onu görmeye gitmedim. Yarın ona bir, belki de iki tavşan götüreceğim.

Yanlış ve doğru hakkındaki fikirlerin ötesinde bir alan var, sizinle orada buluşacağım.

Ruh, çimenlerin arasına uzandığında, dünyanın konuşmak için çok fazla dolu olduğunu

göreceksiniz.

Fikirler, dil, hatta birbirimiz kelimesi bile artık anlam taşımayacak.

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî

Benim hiç çocuğum olmadı. Hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istemedim. Ama Nathan benim oğlum olmasa da, onun sorumluluğunu üzerimde hissediyordum. Bunu her zaman hissedecektim. Hatta Nathan gerçek oğlum olsaydı bile bunu bu kadar hissedemeyebilirdim. Her zaman onun hocası ve gardiyanı olacaktım. Onu, Meclis yönetimini yeni liderine teslim ettiğim Londra'dan buraya geldikten birkaç gün sonra yakından gördüm. Onu görmeyeli üç yıl olmuştu. Değişmişti. Elbette büyümüştü ama bunun ötesinde, çok daha vahşi ve uzaktı. Onu ilk kez tanıdığım zamanları, nasıl bücür bir oğlan olduğunu hatırlıyordum. Ama bunca zaman içinde gözleri hiç değişmemişti. Halen aynı kara, tuhaf gözlere sahipti.

Beni burada ilk kez ziyaret ettiğinde yanında iki tavşan getirdi. Bana doğru gelirken tavşanları kaldırıp gösterdi. Tavşanları bana sunmaktan çok hava atıyordu sanki. Ben de onların pişirildiğinde daha çok işe yarayacaklarını söyledim. Tavşanları yere bıraktı, ateş yaktı ve inşaatı yarılanmış kulübenin önüne oturup hayvanların derilerini yüzmeye başladı. Yanımda getirdiğim soğan, havuç gibi sebzeleri de ekleyerek yahni yaptı. Yabani sa-rımsakla kekik de koydu. Tadı güzeldi. Onu kafeste tuttuğum zamanlarda pişirdiği ekmeği hatırladım. O ekmeğin tadı da çok iyiydi.

Çalışırken gömleğinin kollarını sıvadı. Yara izlerinin ne kadar kötü olduğunu neredeyse unutmuşum. Korkunç yara izleriyle çirkin, kara dövmeler. Yahni pişerken çalışmamı izledi. Ardından yemeğimizi yedik ve gitti. Bütün bu süre boyunca hiç konuşmadı.

Bu, geçen yılın ilkbaharında olmuştu. Artık yaz günlerini yaşıyorduk. Kulübenin inşası tamamlandı, içine bir ocakla yatak koydum. Ayda bir erzak alışverişine gidiyordum. Bu seferlerin birinde Nathan benden kâğıt ve kalem istedi. Arran'm kendisine çizim malzemeleri getirdiğini ama daha çok istediğini söyledi. Beni, kulübeyi, tavukları çizdi. Her gün birkaç resim yapıyordu. Buranın gündelik hayatını kayda geçiyormuş gibiydi. Benden resimlerini saklamamı istediğinde, ilk başta onları kulübede tutmamı istediğini düşündüm. Yağmurda ıslanmamaları için. Ama kastettiği bu değildi. "Bunlar oğlum Edge için," dedi.

Daha önce oğlundan hiç bahsetmemişti. Onu görmek isteyip istemediğini sormaya çalıştığımda yalnızca "Yapamam," demişti. O günlerde portreler çizmeye başladı. İlk başta beni çizdi. Ardından elbette Gabriel'i. Gabriel her zamanki gibi yakışıklıydı. Sonra bütün ailesini çizdi. Arran, Deborah, ninesi, hatta Jessica. Her bir portrenin üzerine, elinden gelen en dikkatli ve düzgün şekilde portre sahibinin adını ve alt köşeye "Edge için. Nathan'dan," yazıyordu.

Artık elimde çok fazla portre birikti: Van, Nesbitt, Pilot, Bob, Ellen, Greatorex, Adele, hatta Mercury ve diğerleri. Hafızasından yaptığı bu portrelerin hepsi mükemmeldi. En sonunda Marcus'u çizdiğinde, bunun Nathan'ın yaşlı görünümü olduğunu düşündüm. Ama asla kendini çizmedi. Bir gün ona kendini çizmesini önerdiğimde, bunun yerine bir manzara resmi yaptı. Manzara resimlerinde her

zaman daha zayıf olmuştu ama bu çok güzeldi. Buradaki nehri ve ötesindeki tepeleri çizdi. Ön planda çayır ve tek başına duran, küçük, boğumlu bir ağaç vardı.

Yaşadığı yeri uzaktan görmüş olsam da oraya hiç gitmedim. Beni orada istemediğini biliyordum. Tavuklardan yumurta aldığım bir gün, belki de bu yumurtalarla yaşadığı yere yaklaşmama müsaade edeceğini düşündüm ama ona doğru giderken dışarı çıkıp, evini koruyormuş gibi dikildi. Duruşundan, oraya, kendi alanına giremeyeceğimi anladım. “Yumurta!” diye bağıırıp yumurtaları yere bıraktım. Ne yapmam gerektiğini kestiremediğim-den, Avcı olduğum zamanlarda yaptığım gibi eski tarz bir selam verdim. Bunu yıllardır yapmamıştım. Selamıma karşılık vermedi. Nathan bunu asla yapmazdı. Ama elini kaldırdı. Bu hareketinin, buraya geldiğimden beri bana kurduğu cümlelerin tamamından daha fazla şey anlattığını düşündüm.

Yaz gündönümünde bana geldi. Bu onun doğum günüydü. Tavuk yedik. Tavuğu kesip tüylerini yolarken her zaman olduğu kadar etkin bir şekilde çalıştı. Yemeğimizi yerken tavuklardan, yumurtalardan, yeni domuzlarımdan konuştuk. İki küçük Gloucester domuzum vardı. Bunlardan birini kış olmadan kesecektim. Nathan arılarımla olmasını önerdi. Ben de bunu düşünmüştüm ama ancak gelecek yıl yapabilirdim. İki kovan alacaktım.

Nathan’ın hangi günde olduğumuzu bildiğinden emin değildim. Bu yüzden yemeğin ardından çay demlerken ona ne diye bileceğimi düşündüm. Ama benden önce o konuştu. “Bugün en uzun gün. Benim doğum günüm.”

“Evet.”

“Yirmi iki yaşma girdim.” Çayından bir yudum aldı. “Bazen kendimi elli iki yaşındaymış gibi hissediyorum.”

Şaka yaptığını düşündüm. Bugüne dek olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Hiç olmadığı kadar formda ve sağlıklıydı. İnceydi, kaslıydı, öldürücüydü.

“Bense elli iki yaşında biri olarak kendimi yirmi iki gibi hissediyorum,” dedim. Aslında kendimi kırk iki gibi hissediyordum. Sağlam bir kırk iki.

Bana o bakışını attı. Kahkaha atmak üzereymiş gibi yken ifadesiz bir suratla bana bakıyordu. “Çok heyecanlanma. Bence altmış iki gibi görünüyorsun,” dedi. Ardından iğneleyici gülümsemesiyle “Ben de her zamanki gibi aşırı ölçüde naziğim,” diye ekledi.

Gitmek için ayağa kalktığında “Biraz egzersiz yapmalısın,” dedi. “Koşuya çık, biraz şmav çek. Hoşuna gidebilir.”

“Sen de.”

Birkaç adım attıktan sonra durup bana döndü. “Ledger bana Öz’ün toprakta olduğunu düşündüğünü söylemişti. Bence haklı. Ama Öz aynı zamanda bizim içimizde, ikisini bağlantılandığımızda Öz’e ve bu Öz’e bağlı olan herkese ulaşabiliriz.” Ardından çok alçak sesle “Kaybolmadım, yaralıydım,” gibi bir şey söyledi.

Ertesi sabah onu görmedim. Gece ve sonraki gün de. Arada bir günlerce ortalıktan kaybolduğundan, bunu kafaya takmadım. Ama bir hafta geçtiğinde, ne olur ne olmaz diye bir bakayım dedim. Gerçi ne olup ne olamayacağından da emin değildim, ininin arkasında kalan çimenlik bayıra gittim. Daha önce burada hiç bulunmamıştım. Manzara mükemmeldi. Nehrin kıvrıldığı kesim-de çok yüksek olmayan tepeler vardı. Yeşilin sayısız tonu arasında, nehrin, ağaçların ve kuşların sesleri çok netti. Burası resminde çizdiği yerdı. O anda ağacı gördüm ve ne yaptığını anladım.

Artık her gün oraya gidip, eskiden olduğu gibi yüksek sesle ona bir şeyler okuyorum. Son zamanlarda şiirleri tercih ediyorum. Fındık ağacının altındaki çimenlere oturuyorum. Bu, diğerlerinden farklı ve ayrı bir ağaç. Çok yaşlı ya da çok uzun değil. Ama korkunç yara izlerine sahip.

SON-

teşekkürler

Bela üçlemesinin son kitabı olan *Kayıp*'m sonundaki bu sözcükleri yazdığımı inanmakta güçlük çekiyorum. *Bela* 'yı yazmaya başladığımda, yazdıklarımın yayınlanma olasılığı öylesine düşüktü ki, ne yaptığımdan aileme ve arkadaşlarıma bahsetmenin düşüncesi bile saçma görünmüştü. Şimdiyse, üçlemenin son kitabı baskıya girmek üzere ve aradan hiç zaman geçmemiş gibi. Teşekkür etmem gereken çok kişi var ve burada ancak birkaç kişinin adına yer verebileceğimden, bütün bu insanlara yüz yüze konuşarak teşekkür etmeye çalışacağım. Yazınsal tavsiyelerden yüreklendirici Twitter mesajlarına, insanlardan çok farklı şekillerde destek aldım ve bunların hepsi için müteşekkirim.

Bela üçlemesinin en başından sonuna dek harika insanların oluşturduğu bir ekibin desteğini aldım. Bu insanlar beni yüreklendirdiler, tavsiyelerde bulundular. Her zaman çok soğukkanlı ve sakin biri olan, RCW'den Claire Wilson; anlayışlı editörüm Ben Horslen ve Pen-guin Random House İngiltere'deki bütün ekip; ABD'deki

editörlerim Ken Wright ve Leila Sales; ve ABD Viking'de-ki herkes. Ayrıca, dünyanın her yerindeki editörler, çevirmenler ve yayıncılar. Hepinize çok teşekkürler.

Üçlemenin nefis kapaklarını yaratan bütün tasarımcılara (özellikle de *Kayıp**m kapak tasarımı için Faceout Studio'dan Tim Green ve Deborah Kaplan, Dani Delaney, Jacqui McDonough'a) teşekkür etmeliyim.

Dünyanın dört bir yanındaki *Bela* takipçilerine teşekkürler; *Bela* dünyasına gösterdiğiniz sevgi harikaydı. Adele'in yeteneğinin, teninin geçici olarak metale dönüşmesi olabileceğini tavsiye eden Damien Glynn'e (Twitter: @damog7) ve önerileri için diğer herkese çok teşekkürler.

Son olarak, bilgisayarın başına geçtiğimde bana katlanan Indy'ye teşekkürler.

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'nin şiiri, Coleman Barks tarafından çevrilen *The Essential Rumi* kitabından alınmıştır.

Ledger'm "Doğru diye bir şey yoktur, yalnızca bakış açısı vardır," cümlesi Flaubert'ten alıntılanmış gibi görünse de, Nietzsche'nin "Doğru diye bir şey yoktur, yalnızca algı vardır," sözünün biraz

değiştirilmiş halidir.

“şeytani glerin zafere ulaşmasının tek yolu, iyilerin hiçbir şey yapmamasıdır,” alıntısı Edmund Burke’e aittir.

Bela’nm dünyasını yazmaktan çok keyif aldım. Son dört yıldır Nathan hayatımın büyük bir parçasını oluşturdu ve muhtemelen bundan sonra da öyle olacak. Ama şu an için, başka bir şey hakkında yazmaya başlayacağım.